

GRATUIT

policierul **Crima de la jubileu** de Lucia Verona

FLACĂRA

Arestările
lui Băsescu

Cum am slăbit
70 de kg

Andrei Gheorghe propune
taxa pe gramatică

Un chinez ca tot
românu

9,90 lei

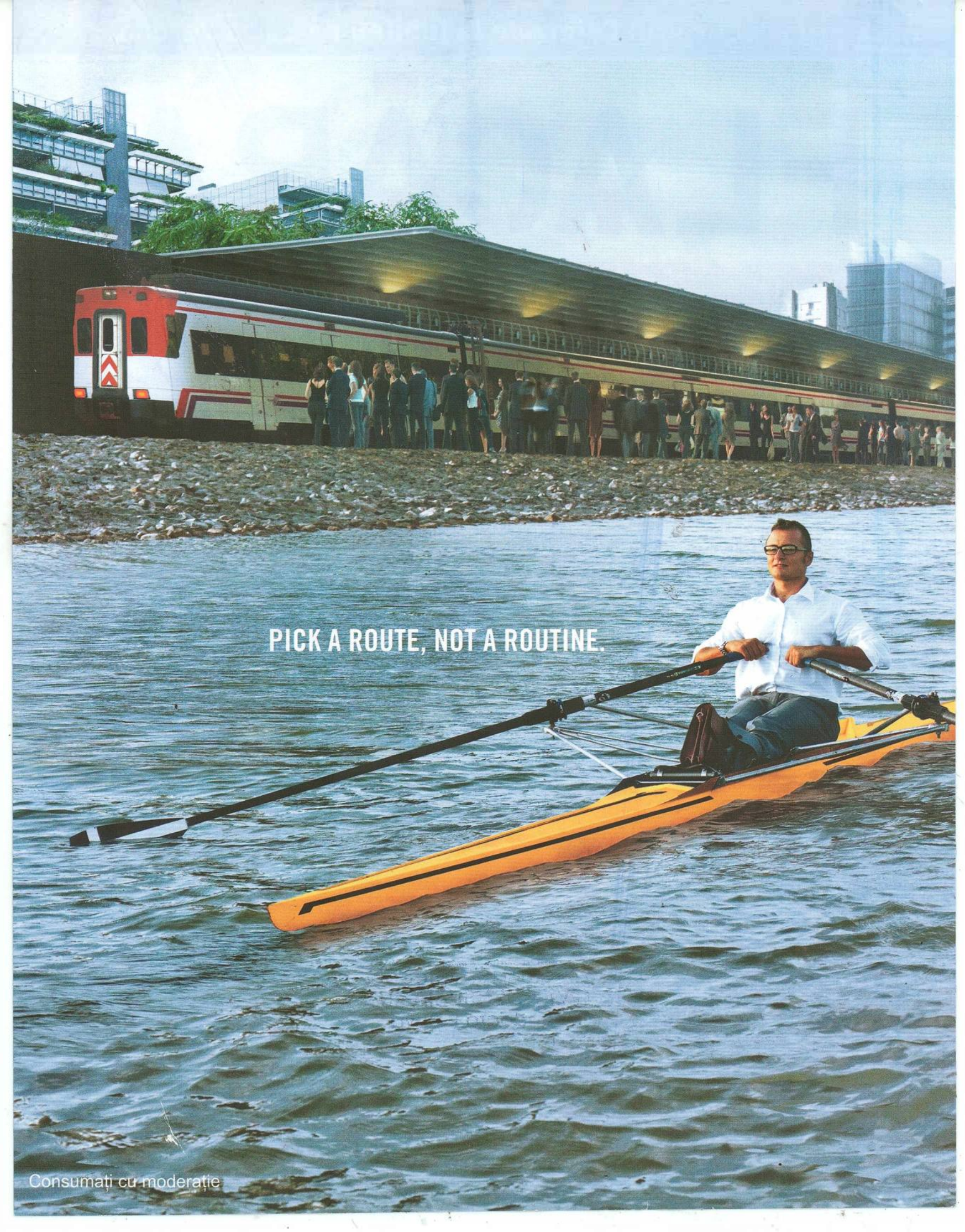

150

Marina
Militară

6 422258 000016 00010

A man in a white shirt and glasses is rowing a yellow boat on a river. In the background, a red and white train is stopped at a station platform, with a large group of people waiting. The scene is set in an urban environment with modern buildings and a rocky riverbank.

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

Consumați cu moderație

908
763

SALA DE
LECTURA

PLAN

Ballantine's®

P/456585

P/456585

LEAVE AN IMPRESSION

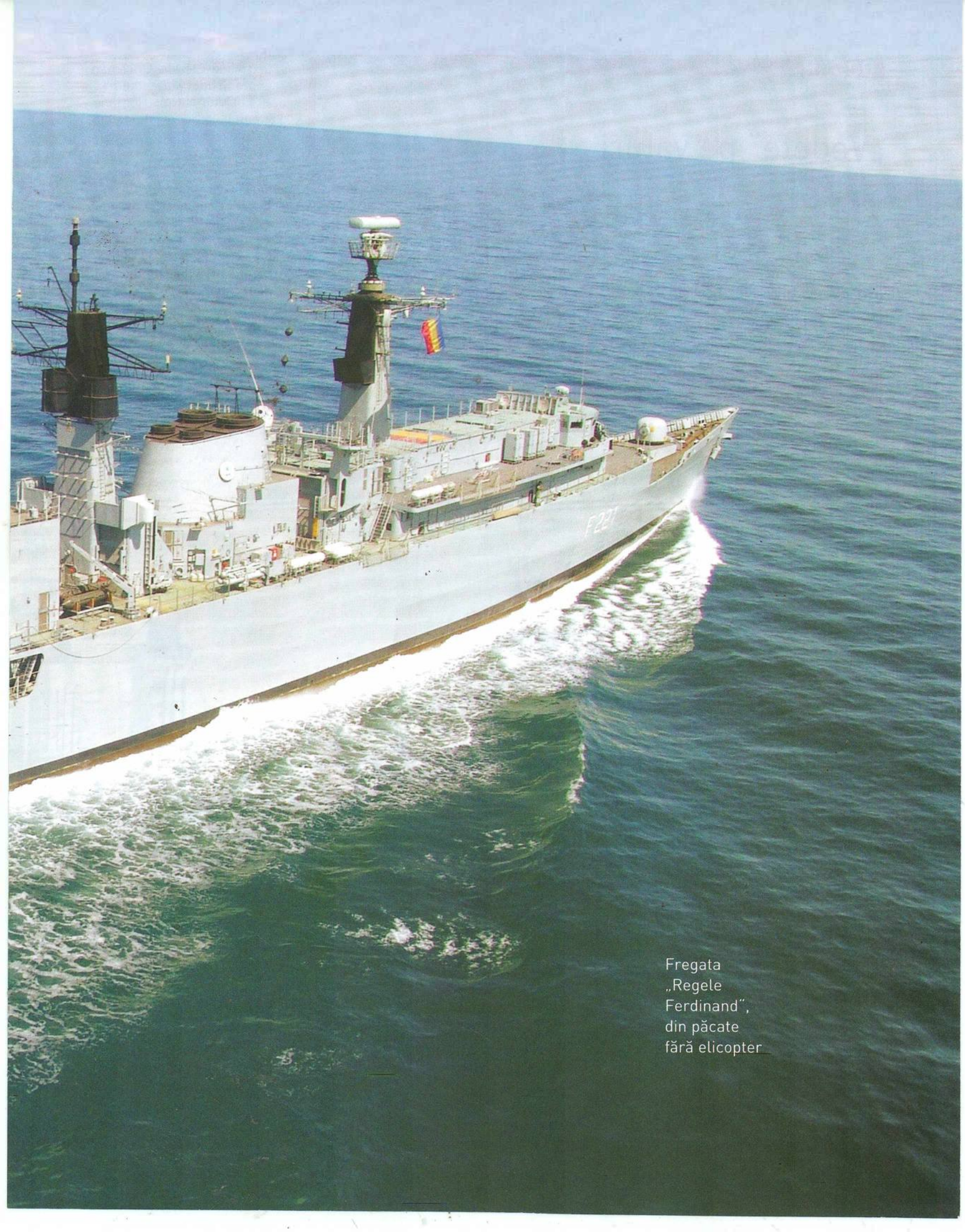

DOSAR

Marina Militară, 150 de ani

Filosoful antic Anacharsis spunea că există trei feluri de oameni: cei vii, cei morți și marinarii. Ei, marinarii, au descoperit și cucerit primii Planeta, iar în războaie și-au apărat țărâmul natal. La odiseea maritimă internațională a pus umărul de-a lungul timpului și Marina Română. Anul acesta s-au împlinit 150 de ani de la înființarea Forțelor Navale Române. 150 de ani de suișuri și coborâșuri pe valurile istoriei.

Fregata
„Regele
Ferdinand”,
din păcate
fără elicopter

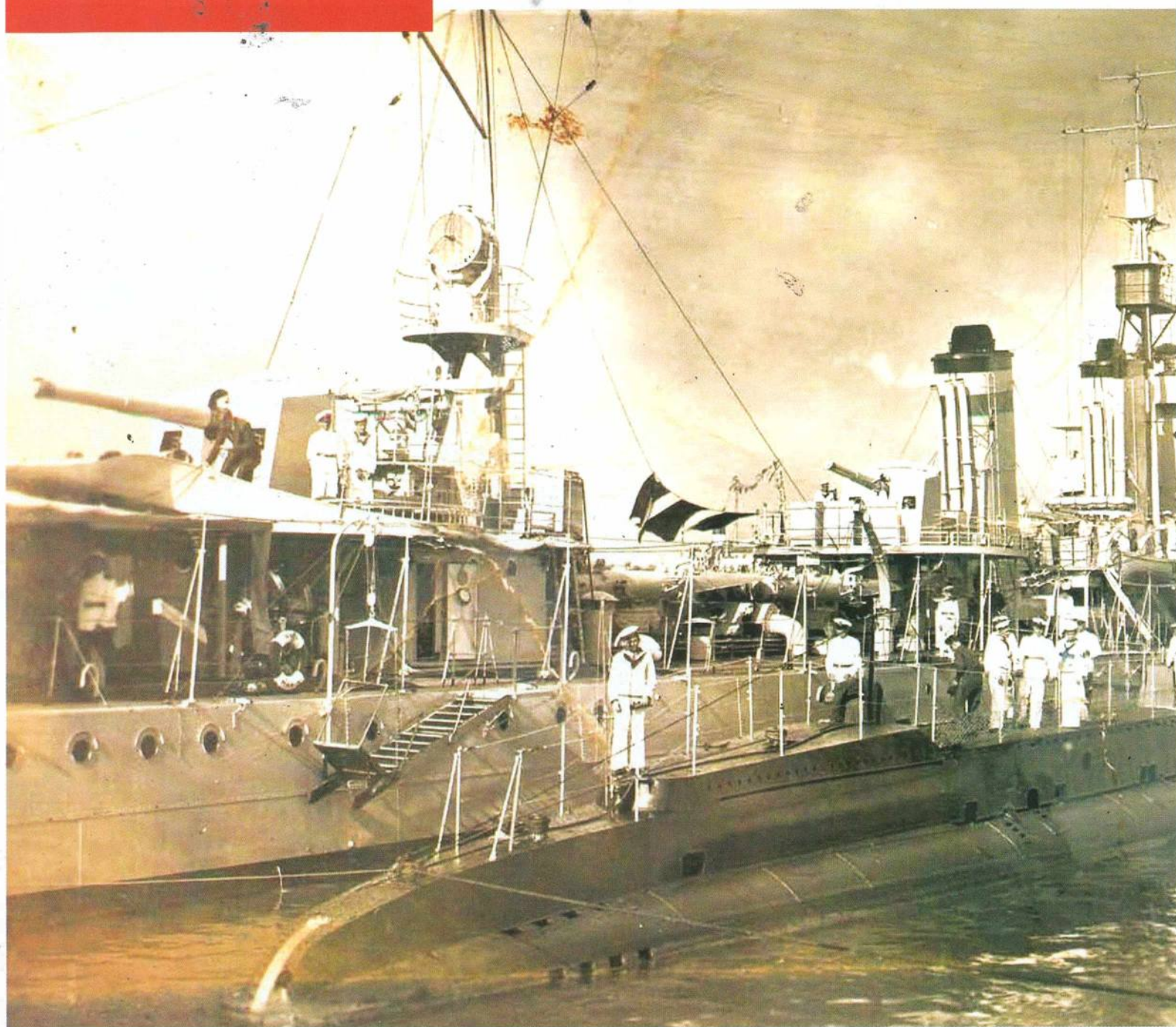
„Vedete” pe valuri

P

Povestea Marinei Militare Române a început pe 22 octombrie 1860, când a luat ființă *Corpul Flotilei* cu reședința la Ismail, actul său de naștere semnându-l Al. I. Cuza. Au fost

unificate atunci flotila fluvială a Moldovei și cea a Țării Românești, iar pe 2 august 1864, la Giurgiu, a fost lansată la apă nava cu aburi denumită sugestiv pentru momentul istoric al Unirii Principatelor: *România*. În 1873, în serviciul Flotilei intră canoniera *Fulgerul*, realizată la Toulon, prima navă militară care a arborat pavilionul național în Marea Neagră și Mediterana. Șalupele torpilatoare deținute de România în Războiul de Independență din

1877 au înregistrat numeroase succese, ceea ce a demonstrat că țara noastră avea nevoie de crearea unei flote puternice la Dunăre. Revenirea Dobrogei la România a deschis drum liber marinei și astfel, în 1880, a intrat în serviciu prima navă militară maritimă, canoniera *Grivița*. Anul următor, flotila românească primea bricul *Mircea*, trei șalupe canoniere, un torpilor de baraj, șalupe de poliție și crucișătorul *Elisabeta* (prima navă cu adevărat

Distrugătorul „Regina Maria”, cel care a scufundat, în 25 iunie 1941, navele sovietice „Moskva” și „Harkov” determinând retragerea flotei rusești din apele teritoriale ale României (în fotografie, alături de submarinul „Delfinul”).

Nava Amiral
„Mărășești”

de luptă de la începutul secolului XX). „Elisabeta a participat în Războiul Balcanic, în flotila internațională, iar la Istanbul a asigurat protecția Consulatului, Legației României și a cetățenilor aflați în zonă”, precizează comandorul dr. Marian Moșneagu – șeful Serviciului Istoric al Armatei.

Înainte de Primul Război Mondial, Flotila românească a beneficiat în trei etape (1883–1885, 1886–1888 și 1906–1908) de dotări cu mijloace de navigație în pas cu vremurile. Între timp este schimbat și numele de Flotilă de Război în Marină Militară. Tot atunci gradele ofițerilor din marină au primit denumirile actuale. 1907 este anul lansării la apă a monitoarelor *Lahovari*, *Brătianu*, *Catargiu* și *Kogălniceanu* plus alte opt vedete de siguranță construite în Anglia. Toate aceste dotări au mărit capacitatea României de a se apăra și a acționa astfel încât intrarea în Primul Război Mondial (14/27 august 1916) a găsit Marina Militară cu temele făcute. Nici după 1918 flota navală a României Mari nu rămâne în urmă, în serviciul ei intră distrugătoarele *Mărăști* și *Mărășești*, canonierele *Ghiculescu*, *Dumitrescu*, *Stihi*, *Lepri*, torpiloarele *Vișor*, *Vârtej*, *Vijelia*, *Zmeul*, *Zborul* și *Năluca*, plus patru vedete antisubmarine tip M.A.S. Acestor nave maritime li se adaugă monitoarele *Ardealul*, *Basarabia* și *Bucovina*, România având acum cea mai puternică flotă fluvială din Europa. Denumirea Marinei Militare se schimbă din nou, devenind Marina Regală, în serviciul căreia au intrat, în 1930, distrugătoarele *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*, iar în 1931 prima navă-bază pentru submarine, *Constanța*. Perioada dintre cele două războaie mondiale este una favorabilă dotărilor marinei române. În 1936 România își permitea luxul de a avea un submarin, primul submarin românesc, *Delfinul*, iar la 17 mai 1939 intra în serviciu cea de-a doua navă-școală românească, actualul velier *Mircea*, în vreme ce la Galați era lansată

Fiecare navă maritimă primește un pavilion de luptă după ce este botezată. Acesta este drapelul național miniaturizat și îl arborează într-un ceremonial aparte dimineața și îl coboară la apusul soarelui. Pe lângă acest pavilion, în perioada interbelică exista obiceiul ca la bordul navelor să existe și un pavilion de onoare, care se ridica la pupa în timpul unei lupte sau la anumite solemnități.

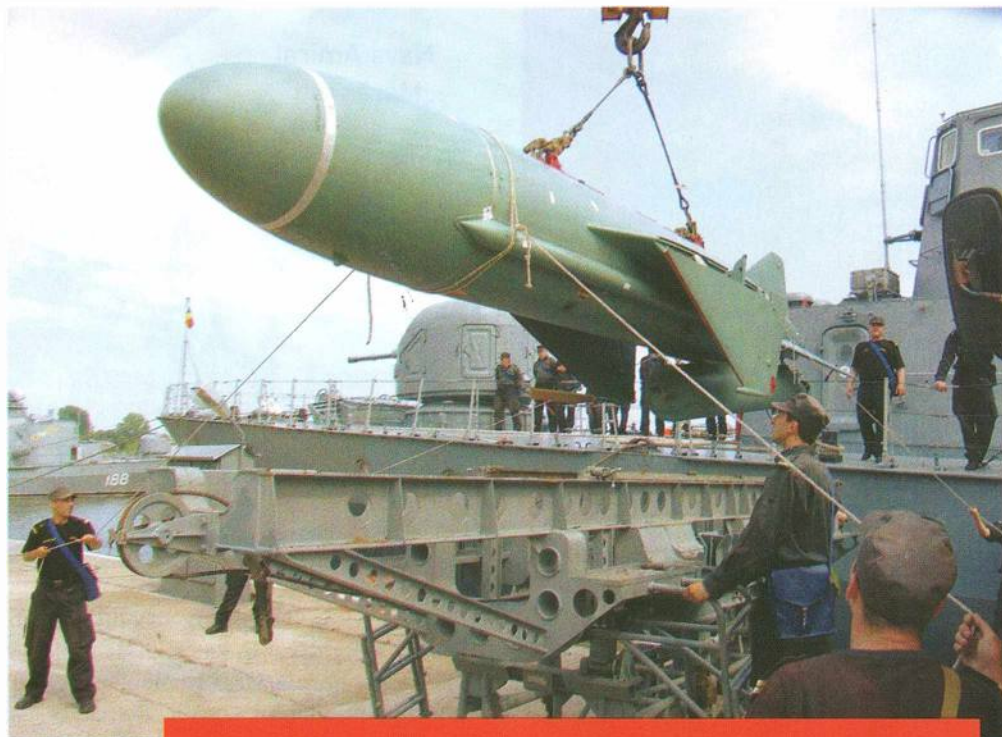

Anul de vârf al Marinei Militare Române a fost apoi 1939, cu cel mai numeros parc de nave din toate clasele – submarine, puitoare de mine, nave școală, canoniere, hidroavie, monitoare etc., inclusiv yahturi. Au existat în tradiția Marinei Regale Române (azi Marina Militară) yahturi regale și apoi nave prezidențiale. De la Cuza la președinții de astăzi, Ferdinand a avut yahtul *Ștefan cel Mare*, Carol al II-lea a navigat pe *Luceafărul* – făcut cadou de guvernul Tătăreșcu – care era la acea dată cel mai frumos și mai luxos yaht din lume, Principesa Ileana a folosit yahtul *Isprava*, a dat examen în școala navală, fiind brevetată ofițer de punte, naviga cu el de la Constanța la Balic. Primăria Municipiului București a făcut cadou actualului Rege Mihai yahtul *Taifun*. Inclusiv Ceaușescu și-a construit navele prezidențiale *Mihai Viteazul* și *Mircea cel Mare*, devenite azi *Mureșul* și *Siretul*. Aceste yahturi erau conduse de echipaje militare, fiind utilizate de către demnitari pentru întâlnirile cu omologii din străinătate.

Principesa Ileana la bordul yahtului său „Isprava”

Ambarcarea rachetelor la bordul fregatei „Mărășești”

la apă prima navă militară de producție proprie, puitorul de mine *Anirul Murgescu*. Tot înainte de cea de-a Doua Conflagrație Mondială, Marina Regală este dotată cu trei vedete torpiloare tip *Vosper*, șase vedete torpilatoare tip *Power* și două noi submarine: *Rechinul* și *Marsuinul*.

Pe lângă navele maritime și fluviale, Marina Regală a beneficiat și de hidroavioane. „Pe lacul Siutghiol, la Palazul Mare, exista o flotilă de hidroavioane. Pe 15 august 1925, de Ziua Marinei, a avut loc zborul primului hidroavion de producție românească. Radu Stoika a construit hidroavionul, după proiectul său au fost construite patru aeronave, celelalte hidroavioane au fost importate din Italia. În linia evoluției tacticii navale, astăzi, când marile puteri au portavioane, România a optat pentru... fregate. *Regele Ferdinand*, *Regina Maria* și *Mărășești* sunt dotate și cu elicoptere românești IAR *Puma naval* cu baza la Tuzla”, ne spune comandor dr. Marian Moșneagu.

Al Doilea Război Mondial a găsit așadar țara pregătită de luptă. De remarcat grija Comandamentului Marinei Regale de a avea submarine în dotarea sa. „Inițial, în programul naval au figurat șase submarine, s-au achiziționat doar trei, însă faptul că ele au participat la cel de-al Doilea Război Mondial, iar *Delfinul* a făcut-o chiar cu succes – a scufundat un transportor rusesc *Uraleț*, în prima parte a campaniei din Est – a reprezentat o performanță. Prin comparație, dacă în

aviație, eroulul războiului a fost Horia Agarici, în marină s-a remarcat Constantin Bibi Costăchescu, un excepțional comandant de submarin, cel care a scufundat *Uraleț-ul*”, povestește Marian Moșneagu. Tot în prima parte a campaniei din Est – pe 26 iunie 1941 – Marina Regală Română a scufundat liderul flotei ruse *Moskva* și a avariat grav *Harkov*, apoi flota românească a avut misiuni de protecție a transporturilor între Odessa și Bosfor, în perioada 4 august 1941–28 iulie 1942, iar ulterior misiuni de sprijinire a armatei de pe uscat pe Drumul Crimeei în perioada 28 iulie 1942–5 aprilie 1944. Din 5 aprilie 1944 și până în 14 mai 1944 flota românească a participat la evacuarea trupelor germane și române din zona Odessa și Sevastopol în cea mai mare operațiune navală din Marea Neagră, cunoscută sub numele de *Operațiunea 60.000*. După 23 august 1944 am întors armele, România și-a schimbat orientarea, s-a aliat URSS, dar rușii au arestat întreaga flotă maritimă românească, militară și comercială. S-au purtat tratative cu URSS și, în final, rușii au acceptat să restituie, parțial, în trei etape, nave de luptă românești. Astfel, pe 25 septembrie 1945, guvernul URSS a hotărât să restituie guvernului României distrugătoarele *Mărăști* și *Mărășești*, canonierele *Ghiculescu* și *Stihi*, torpiloarele *Zborul* și *Zmeul*, submarinul *Delfinul*, șalupele hidrografice *Rândunica* și *Pescăruș* și alte câteva vedete torpiloare, fluviale, remorchere, șleperi etc. Pe 27 mai 1946 a fost restituită de către sovietici și nava-școa-

lă *Mircea*, fiind considerată de către ruși nu atât o navă militară cât o navă construită din bani publici care putea fi retrocedată.

„Anul 1960 a fost un an de cotitură în evoluția Marinei Militare în sensul că toate navele care erau construite în Anglia, Italia, Germania au fost considerate uzate și am intrat sub umbrela protectoratului sovietic. Ne-am axat de aici înainte pe apărarea costieră, a porturilor, a căilor de comunicații și nu pe cea la distanță, am achiziționat vedete torpiloare rapide, vedete purtătoare de rachete etc., majoritatea rusești. S-a mers pe această politică până 'prin anii '70 când Ceaușescu, distanțându-se de URSS, a decis producția românească a principalelor categorii de forțe și armament, inclusiv pentru marină. Astfel, s-au construit la Turnu Severin monitoare – și avem și în prezent monitoare și vedete blindate construite la Mangalia, s-au construit puitoare de mine, dragoare maritime, nave escortoare, inclusiv crucișătorul port-elicopter ușor *Muntenia*, actuala fregată *Mărășești*. O performanță deosebită a fost aceea că România era capabilă să construiască un crucișător, având ca precedent fostul crucișător *Elisabeta*. Tot în anii '80 s-a achiziționat submarinul *Delfinul II*, care este și acum în serviciu, dar care are nevoie de acumulatori noi. Hidroaviația a renăscut sub forma port-elicopterelor. În concluzie, flota română – puternică în anii '39-'40 – a fost distrusă la 23 august 1944, parțial restituită de sovietici după război și dată la fier vechi după

restituirea în trei etape, iar din anii '70 s-a încercat refacerea ei, inițial cu nave achiziționate de la ruși, apoi cu nave proiectate și construite la noi”, concluzionează comandorul Moșneagu. „Cât privește prezentul, sectorul fluvial excelează prin monitoarele realizate în anii '80, vedetele blindate și vedetele dragoare. La mare avem cele trei fregate – două cumpărate din Marea Britanie (*Regele Ferdinand* și *Regina Maria*) și cea construită pe vremea lui Ceaușescu – fregata *Mărășești*, avem dragoarele maritime, cele două escortoare-nave logistice *Constanța* și *Midia*, corvetele de construcție românească bazate la Mangalia, eficiente și recent modernizate, vedete torpiloare, navele specializate *Grigore Antipa* și *Emil Racoviță*, remorcherele maritime de salvare, tancuri maritime, nave pentru scafandri etc.”.

Cele două fregate achiziționate de la britanici nu au scăpat nici ele scandalurilor numeroase care au existat după 1989 legate de multe dintre tranzacțiile privind achiziționarea de tehnică militară din Vest. Fregatele au fost cumpărate în 2003, gata recondiționate și modernizate de la compania britanică *BAE Systems Ltd* cu aproximativ 180 de milioane de euro fiecare, achiziționarea lor fiind motivată de aplicarea Strategiei de Înzestrare a Forțelor Navale Române. S-au desfășurat anchete în paralel în România și în Regatul Unit, au fost atunci arestați un britanic și soția sa româncă, acuzați de luare de mită, dar până la urmă procurorii *DNA* au dispus, în 15 iunie 2009, clasarea dosarului.

Lansare de rachete de pe fregata „Mărășești”

Așa, ca fapt divers...

● **Ziua Marinei** a fost oficializată ca onomastică a marinarilor români la 15 august 1902, de Sfânta Maria Mare. La această dată, Ziua Marinei a fost marcată la bordul crucișătorului *Elisabeta* printr-un Te-Deum la care a luat parte și ministrul de Război Dimitrie A. Sturdza, urmat, în după-amiaza și seara aceleiași zile, de un banchet și serbarea marinărească propriu-zisă, dată în folosul Palatului Invalizilor. În anul 1912, serbarea nautică a fost pusă sub înaltul Patronaj al Majestății Sale Regina Elisabeta, inițiativa organizării sale aparținând Societății Regina Elisabeta a Marinarilor Civili din Constanța. ● **În anii 1910-1911**, ofițerul de marină mecanic Ion Paulat a proiectat și construit, în premieră mondială, primul hidroglisor românesc; în anul 1920 s-a constituit Grupul de Aviație Maritimă în bazinul Titan al portului Constanța, nucleul hidroaviației românești; primul hidroavion construit integral în România, cu care s-au efectuat zboruri, a fost hidroavionul *R.A.S.-GETTA*, proiectat de tânărul inginer Radu A. Stoika. ● **Câteva pierderi** suferite de Forțele Navale Române în cel de-al Doilea Război Mondial: 15 august 1941, vasul *Peleş* a fost torpilat, cel mai probabil de un submarin inamic, în regiunea NE cap Eminef ● 10 octombrie 1941, crucișătorul auxiliar *Regele Carol I*, care ieșea din portul Varna pentru a continua operațiunea de minare din zona Varna-Bugaz, a lovit la ora 11.55 o mină și s-a scufundat ● 11 iunie 1942 vasul *Ardealul* a fost eșuat în dreptul satului Fontanca ● În ziua de 11 mai 1944, ora 17.52 nava *România*, angajată într-o luptă cu forțele sovietice, a fost bombardată și ca urmare s-a scufundat ● 12 mai 1944, nava *Danubius*, plecată din Constanța, în cadrul Misiunii Navale Germane din România, a fost lovită de patru bombe care au dus la scufundarea ei. ● **Orice navă** care circulă pe mările și oceanele lumii are câte o mascotă. Marinarii simt nevoia să ia cu ei un animaluț pe care să-l răsfete în lungile luni petrecute pe mare. Uneori găseai la bordul navelor o adevărată faună: de la bufnițe la pui de urs. Tradiția mascotelor ambarcate s-a păstrat și în zilele noastre. Astfel, la bordul fregatei *Mărășești*, nava-amiral a Forțelor Navale Române, și-a făcut stagiul, între 1995 și 1997, cățelușa Lola. Locul ei a fost luat apoi de frumoasa Rona.

Albania, aprilie 1997: operațiunea „Alba” de impunere a păcii într-o țară intrată în anarhie. Sperând să deschidă ușa NATO, România contribuie cu 400 de militari, cu TAB-urile lor cu tot. Am fost ofițerul de presă al ROMDET „Sf. Gheorghe” și aceasta este povestea adevărată a acelei călătorii.

text de Călin Hentea
foto Călin Hentea
și Petrică Mihalache

Cu trenul pe vapor de la Constanța la Durres și înapoi

Doar câțiva dintre cei 400 de militari înghesuiți pe puntea feribotului „Eforie” mai fuseseră pe mare în urmă cu doi ani, în 1995, atunci când plecaseră în misiunea UNAVEM III din Angola, de la Constanța la Lobito, cu elegantul feribot „Kronstadt”, închiriat pe

banii ONU. Acum trebuia să suportăm cu toții improvizațiile logistice (mai ieftine) ale Armatei române. Astfel, pe puntea feribot – în ale cărei măruntaie fuseseră îndesate TAB-urile, containerele, autospeciarele, ARO-urile cu aruncătoare de grenade și camioanele – fuseseră instalate nu mai puțin

**Șase
vagoane CFR
au fost
dormitoare
pentru cei
230 de
soldați.**

Triumfalismul și solemnitatea excesiv afișată au dat tonul îmbarcării și debarcării ROMDET „Sf. Gheorghe”. Pentru că așa cerea publicul.

de șase vagoane CFR (fie ele și de clasa I) ce urmau a servi pe post de dormitoare pentru cei 230 de soldați, timp de patru nopți, cât urma să dureze călătoria noastră pe mare. Ofițerii și o parte dintre subofițeri au avut parte de dormitoare cu priciuri pe puntea a doua a vasului (nouă într-un dormitor), iar toată suflarea militară avea aceleași dușuri și WC-uri, vreo opt sau zece cu totul. După două zile, rezerva de apă la dușuri s-a terminat, iar WC-urile (model turcesc) s-au înfundat (și apoi s-au revărsat). Prin urmare, noi toți ne-am constipat teribil, stimulați și de „hrana rece” zilnică, și ne-am... nespălat pe măsură.

Oricum, primele două zile de călătorie pe mare au fost superbe: încrențite emoții ale plecării (într-o misiune despre care toată presa spunea că este cea mai periculoasă de până atunci pentru Armata română), vinul roșu, cozonacul și drobul de Paște adus în pachet de acasă, marea – relativ calmă, victoria României cu 1-0 asupra Irlandei în preliminariile Campionatului Mondial de fotbal, povestea amintirilor „eroice” ale „veteranilor” ce fuseseră în Angola. Faptul că Emil Constantinescu ne trecuse în revistă pe ploaie, refuzând umbrela SPP-istului, și mâncase, fără fasoane, alături de noi, un prânz de post, cu fasole și orez, în cazarma Batalionului 2 Infanterie Călugăreni, de pe Șoseaua Olteniței, a fost un subiect amplu comentat. În sensul că sergenții îl acceptaseră pe președinte drept OK. Ziarele culese de fiecare în ziua plecării – 30 aprilie 1997 – și apoi pasate de la unul la altul au fost în sfârșit citite pe îndelete. Acum, după treisprezece ani, mi se pare că rezistă perspectivei timpului doar două articole, ce se delimitau net de tonul

În 1997, Bucureștiul a crezut că trimiterea intempestivă de trupe în operațiunea „Alba” ar putea compensa rămânerea în urmă în cursa pentru NATO.

desueto-patetico-patriotic caracteristic campaniei naționale pro-NATO din acea perioadă: *Academia Cațavencu* comenta doct în articolul „Albania și Rominia Power” misiunea Detașamentului tactic de infanterie Sf. Gheorghe în țara „arnăuților”, pentru a „împăca vlora și fauna-cu președintele caritașilor albanezi” (democratul Sali Berisha), iar în *Evenimentul zilei* Mihai Stănescu publica o caricatură (premonitorie pentru starea noastră de spirit pe drumul de întoarcere) în care un general vorbea militarilor în formație despre patrie, NATO, ajutor pentru Albania, în timp ce aceștia făceau în minte calculul banilor ce-i vor avea de primit, funcție de numărul de zile petrecute în teatrul de operații. În acea perioadă, subiectul dolarilor pe care militarii îi primeau pentru astfel de misiuni (40 US \$/zi ofițerii și 35 US \$/zi subofițerii și sergenții), ca motivație principală a voluntariatului, era considerat tabu de către oficialii armatei, ce afișau și impuneau neostoit o ipocrită și fățarnică moralitate.

A doua zi a călătoriei noastre peste cinci mări – Neagră, Marmara, Egee, Ionică și Adriatică – și prin trei strâmători – Bosfor, Dardanele și Otranto a fost marcată de trecerea prin Bosfor, pe sub podurile Istanbulului. Ne-am strâns toți ciorchine pe punte, amușiți de frumusețea priveliștei fascinant-istorică ce se scurgea în fața ochilor noștri, pe ambele maluri ale Constantinoplei, fosta capitală a două imperii întinse pe țărmurile a două continente: Cetatea Galatei, Cornul de Aur, Moscheea albastră, Sfânta Sofia... vapoare turcești șerpuiind, altele acostate la cheu (unele militare). „Pentru o astfel de croazieră unii plătesc bani serioși”, comenta acid un coleg maior, în timp ce un sergent recunoștea

Puntea feribotului „Eforie” era ca piața mare a orașului, unde toată lumea se întâlnește, admiră peisajul, citește, se tunde, își dă cu părerea...

mucalit: „Neam de neamul meu n-a mai fost p’aici și nici eu nu știu dacă voi mai ajunge”. Când ne minunam noi mai cu foc, directorul companiei căreia îi aparținea nava „Eforie” ne-a rugat, pe un ton conspirativ, să nu ne afișăm prea mulți pe punte, sau să ne luăm vestoanele pe dos și fără berete, deoarece, în urma unui aranjament, tipic românesc, el raportase vameșilor turci că avea la bord doar tehnică militară cu echipajele aferente, nu și trupe. Ca să vezi, ca și când plecarea ROMDET spre Albania, cu nava „Eforie”, nu fusese deja difuzată în toate mass-media internaționale (Olimpiu Gheorghiu transmisese imaginile, cu o zi înainte, pentru WTN).

Până să ajungem la Durres, printre două instructaje privind misiunea, am mai avut suficient timp să descoperim și să ne bucurăm de albastrul Mării Marmara sau al Mării Egee, de priveliștea orașelor turcești sau grecești, cu sau fără ruine medievale, dar toate luminate feeric noaptea, de pitorescul insulițelor, dar mai ales de spectacolul cetelor de delfini jucăuși care înotau în fața navei.

La Durres am fost întâmpinați de atașatul militar și însărcinatul cu afaceri al României și am debarcat solemn cu drapelul și comandantul ROMDET, colonelul Sorin Ioan, în frunte. Ofițer de presă fiind, nu am ratat să fac câteva fotografii ceremonioase, numai bune pentru a fi publicate în *Observatorul militar*. Marea satisfacție, imperativ așteptată de majoritatea celor 400 de militari, a urmat abia atunci când am ajuns în taberele militare de tranzit, franceze și italiene, unde am putut, în sfârșit, să mergem la toaletă, să facem un duș la instalațiile de campanie perfect funcționale de care nu se auzise în Armata română și să servim o foarte necesară masă caldă. Unul

dintre sergenți se constipase atât de tare pe vapor încât a fost la un prag de intervenția chirurgicală, fiind salvat doar de niște supozitoare franțuzești extrem de puternice.

Din primele impresii privind acea țară, aflată atunci în colaps și anarhie (încât fusese necesară intervenția militară internațională) și care astăzi este membră NATO, au rămas *Mercedesurile* ușor lovite, ce aglomerau șoselele cu gropi, sutele de mii de cazemate turnate în beton, înșirate de-a lungul litoralului, din ordinul fostului dictator comunist Enver Hodja, și contrastul dintre casele sărăcăcioase și puzderia de baruri-restaurant. Apoi, timp de două luni și trei săptămâni, militarii români au acționat în cadrul operațiunii *Alba*, fiind dislocați în Gjirokaster – Cetatea de piatră din sudul Albaniei – și Tepelene. S-au descurcat binișor și cu bandele politico-mafiote locale și cu observatorii OSCE, care trebuiau protejați, și cu autoritățile din zonă (timorate de aceleași bande) și, nu în ultimul rând, cu aliații italieni, conducătorii operațiunii, pentru a-și proteja țara de emigrația mafiotă albaneză, care ajunsese să controleze până și piața prostituției din Roma.

Atunci când au aflat că misiunea din Albania se va sfârși în mai puțin de trei luni, majoritatea militarilor din ROMDET au intrat în panică, pentru că urmau să câștige jumătate din suma în dolari pe care ei contaseră după șase luni. Nu le ieșeau socotelile. În consecință, ei au început să cumpere baxuri întregi de țigări *Assos*, *Kent* sau *Rothmans* (în 1997 țigările din România se vindeau încă fără timbru), combine muzicale stereo, televizoare SONY, pentru a le revinde în țară, pe la diverse buticuri, la preț dublu, ca să-și rotunjească, astfel, veniturile de pe urma misiunii.

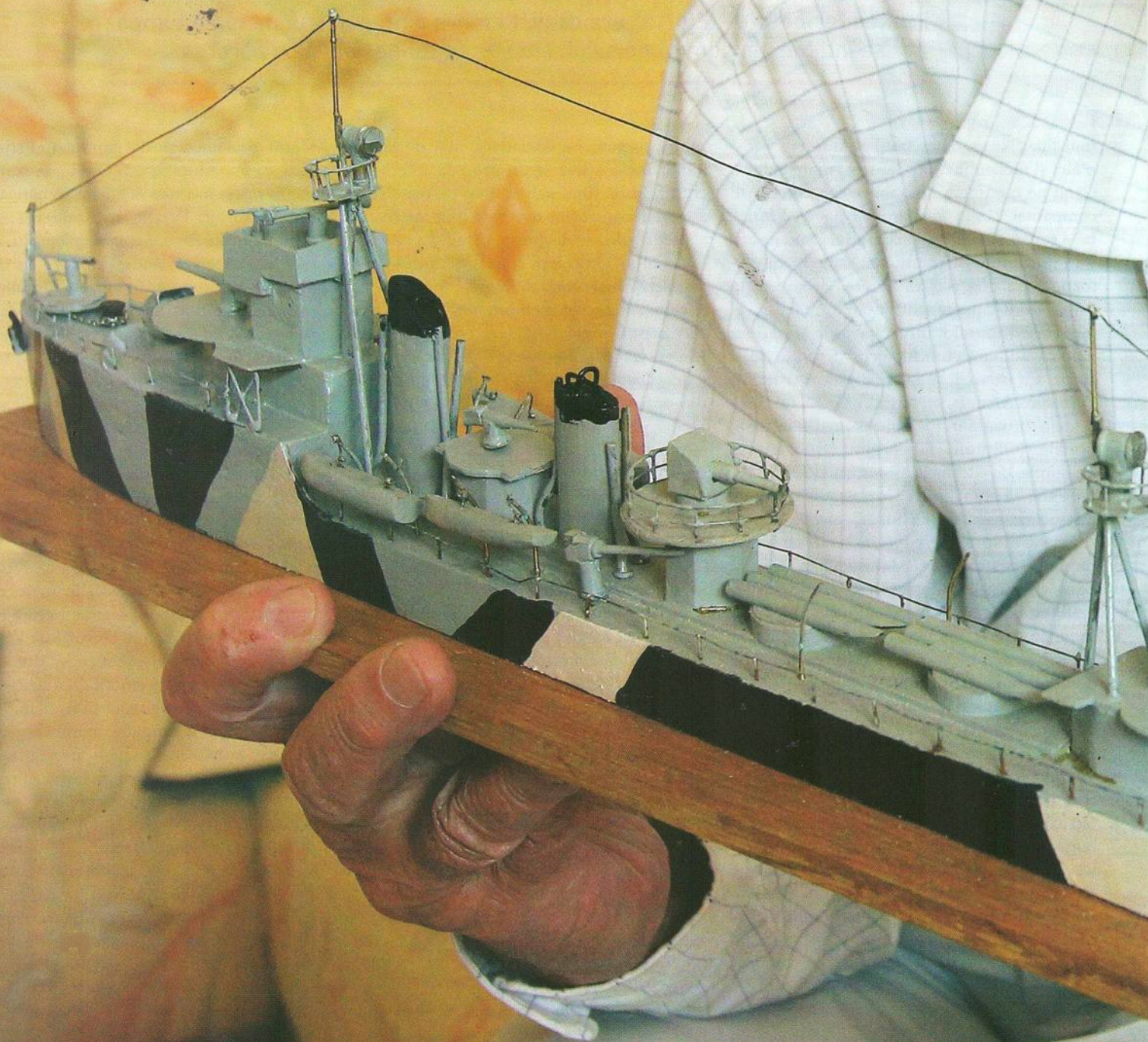
Marfa provenea de la contrabandiștii albanezi, care o aduceau din Grecia, la comandă, și o livrau la intrarea în tabăra românească de la Gjirokaster. Practic, toți militarii români și-au luat câte ceva. Eu, spre exemplu, mi-am luat un televizor mititel SONY, cu 200 de dolari. Ca urmare, la întoarcere, în iulie 1997, pe același feribot „Eforie”, containerele, cabinele autocamioanelor sau TAB-urile gemeau de cutii de carton cu respectivele produse. Până atunci, însă, o ultimă secvență penibilă a vajnicilor *peace-keeper-i* români veniți să facă pace în Albania, pentru a fi primiți în NATO, a fost spectacolul șirului lung de tehnică militară căzută în pană (un tub de cauciuc îmbătrânit, un șurub ruginit, o tablă căzută, un motor vechi înecăt) pe drumul de întoarcere de la Gjirokaster la Durres.

Drumul nostru spre casă, pe „Eforie”, a fost mult mai relaxat decât în urmă cu trei luni: plajă pe punte, spălat la găleată cu apă din mare, lectură, somn. Dușurile și WC-urile s-au înfundat la fel de repede, dar ce mai conta. Au fost oarece emoții dacă tehnica va fi sau nu controlată de vameșii români. Pe fondul admirației și simpatiei manifeste a opiniei publice autohtone pentru prestația *peace-keeper-ilor* mioritici în țara arnăuților, cum spuneau cațavencii (presă buluc și necondiționat laudativă, fanfară, defilări, discursuri oficiale, interviuri, declarații), chiar dacă România nu fusese invitată în NATO, la summit-ul de la Madrid, din 7 iulie 1997, nici vorbă de control de vamă. Bucuria era generală, mai ales că, împotriva temerilor inițiale, nu au fost nici morți, nici răniți pe timpul misiunii, iar ecourile internaționale erau favorabile. Misiunea românilor în operațiunea *Alba* a fost un succes clar.

DOSAR

„Eu și Regele Ferdinand“

Bătrânul lup de mare bate în 90 de ani. Măi, să fie, da' iute au mai trecut! Ca ieri se juca, la Zamora, la cercetași, cu Majestatea Sa Regele Mihai. Și războiul, ehei, l-a făcut pe mare! A escortat convoaie, a scufundat submarine, a evacuat Crimeea, Antonescu i-a strâns mâna. Și ce navă mai avea, o bijuterie! Comandorul în rezervă Nicolae Mujicov are ca icoană – și sigur că Dumnezeu e înduioșat de asta – „chipul” crucișătorului „Regele Ferdinand”.

„Am evacuat o armată germană întreagă și 60.000 de români”

Un apartament obișnuit, undeva în zona Moșilor, din București: -Mă așteptam la un bătrân obosit de vreme – și de vremuri – care se mișcă greu, spre deloc, cu memoria eventual prăfuită. N-ai să vezi! Nu-i fac față, nu sunt în stare să mă miște în ritmul povestirilor sale. După ce îl înjur marinărește, cu influențe de

mahala, pe colegul meu Bogdan Hrib, care mi-a pasat subiectul, încerc să mă concentrez. Comandorul gesticulează, se plimbă prin cameră, trage cu tunul de pe macheta crucișătorului, face naveta în bibliotecă, îmi arată albume, schițe, teancuri de cărți caligrafiate de el. Suntem când la *Careul marinarilor*, când în Sevastopol, apoi spre Bosfor, via Insula șerpilor. Scufundăm submarine, evacuăm nemți și români, laolaltă, suntem torpilați, cad bombe, fir-ar a dracu' de sovietici, numărăm morți și răniți. Nu înțeleg mare lucru, din perspectiva

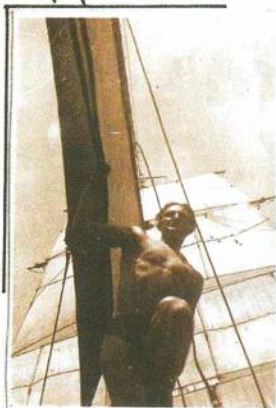
unei documentări jurnalistice, dar nici nu mă îndur să-l opresc. Lupul de mare chiar trăiește secvențele astea. Așa amestecate cum sunt ele. Se bucură, suferă, strânge din dinți, i se întuneacă fața. Chiar și acum, după 66 de ani de la terminarea războiului, lui încă îi mai mor camarazii în brațe. Încă le mai simte sângele și carnea ciuruită. Brațele și picioarele, desprinse de corp, împrăstiate pe punte. După vreo oră și ceva de *bătălii* din astea, le-am simțit și eu, oarecum, așezate într-o mare durere de cap. Așa că, stop cadru, comanda la mine! Hai să vorbim ca

În larg de Cinses, din nou la Constanta și „de la capo”. În acest timp tîndu din greu la întinutul și strînsul velelor, la brățari sau volte în vînt sau sub vînt. Inet, pe se-
simile păturide în noi, tot mai adine
în suflet și în conștiință,
vinerel „delirium na-
vigatorium”. Ni se schi-
bă și aspectul exteri-
or - fetele și pielea
noastră capătă o ten-
ta mai arămie și de
la soare și de la vînt.

Vizităm Insula Șerpilor

hîrile ni se aspre, degetele noastre împușcate în ele urme de ca-
bran, înso deim agile în exea-
tase savantelor noduri marinărești
sau năruirea restăntului, a boelu-
lui și altor armenes învești din
ale marinării. Spălarea albitu-
rilor noastre și a tricurilor devine
o a doua natură. Și dacă la
prima ieșire în larg cu bricul au
rămas în admirativă echilibru-
lui lui „Nea Janu” pe o punte

Ca la „Hollywood”

Unde ești mare, rău ești!

în continuă neapare de sublin și de
lărgaj, acum „axul cardanic” pro-
priu funcționează de minune.

Filă din „jurnalul de bord”
al aspirantului Nicolae Mujicov

oamenii... „Da, da, numai să vă mai arăt niște fotografii. Să vedeți ce mușchi aveam pe mine, arătam ca de la Hollywood. Am făcut sport toată viața, am jucat baschet în echipă, până la 54 de ani”. Frumos bărbat, ce să zic. Dar, să revenim: „La Muzeul Marinei, care e făcut, mai mult de jumătate, prin contribuția noastră, a celor din *Careul marinarilor*, mi-am rezervat și un loc. I-am zis muzeografei, uite, doamnă, în colțul ăsta o să fiu eu împăiat! Și să vă spun și de Odessa!” „Da, cum să nu, dar când i-o veni vremea. Deocamdată, vă rog să vă așezați, să numărăm, împreună, niște oi sau niște proiectile, ce doriți, ca să ne liniștim și s-o luăm de la un capăt. M-ar interesa, de pildă, cum ați ajuns în marina militară?”

Se uită la mine lung, mai bea o gură de bere, face puțină conversație cu motanul *Chiță*, apoi, miracol, chiar îmi răspunde la întrebare: „Mama era basarabeancă, din partea ei am avut un unchi care a luptat, ca marinar, în Primul Război Mondial. M-o fi influențat și asta, poveștile marinărești, am citit un jurnal de bord, dar vinovată e marea. M-a fascinat de mic, în fiecare vară mergeam cu familia undeva în zona Limanu. Mi s-a părut foarte firesc să fac Școala Navală și să devin militar. Asta era în 1939. Am făcut doi ani de instrucție pe bricul *Mircea*, apoi am fost pe o canonieră, o navă mică, de 400 de tone, purtătoare de ceva artilerie. Era luată de la francezi, făcuse războiul. În mai 1942, am fost numit comandant pe o șalu-pă, aveam vreo nouă oameni, făceam pază și dragaj la gurile Dunării, pentru eventualele mine de la submarinele rusești. N-a fost rău,

„Puntea dis-trugătorului, aici, jos, era cabina mea. «Ferdinand» este demult fier vechi. A fost lovit de o bombă sovietică, la Constanța, în 20 august 1944. Echipajul s-a aruncat în mare, unii au fost răniți, alții s-au înecat”.

dar a venit iarna, cu pustietate, poker și băutura pe rupe. I-am scris lu' tata, că devin alcoolic, dacă nu se întâmplă ceva. Cu un kilogram de icre negre, pe post de șpagă, am fost mutat la *Detășamentul maritim Odessa*. Căpitanul Mușat mă folosea ca interpret pentru partizanii sovietici care se ascundeau în catacombele Odesei. Mai ieșeau pentru mâncare, una-alta, îi recunoșteam imediat după paloarea feței. După mulți ani, Mușat mi-a mărturisit că el, de fapt, știa limba rusă, dar vroia să ne controleze, pe mine și pe partizani. Mă rog, era război, am cerut ambarcarea și mi s-a aprobat: *NMS Regele Ferdinand*. Am rămas și am făcut războiul pe crucișător, până la sfârșitul lui mai 1944. Echipajul nostru avea 270 de oameni. Unii mi-au murit în brațe, alții au fost doar răniți. Am trăit războiul pe mare, în toate formele sale. Noi escortam petroliere cu benzină, din Constanța până în Bosfor, le păzeam de atac cu submarine. Rușii aveau vreo 50, 28 le-au pierdut în Marea Neagră. Unul s-a descoperit recent, lângă Constanța, o epavă de S 213 – Știuța. Noi am început războiul cu un submarin, *Delfinul*, și l-am terminat cu trei. Da' ni le-au împrumutat sovieticii, definitiv și iremediabil. Mă rog, să revenim. Unele misiuni erau calme, altele infernale. Eram torpilați, ne ataca și aviația de bombardament, am văzut cu ochii mei scufundări de submarine. Am avut și crucișătorul ciuruit, cu păcura pierdută, am prins și dezastrul navei *Alba Iulia*, distrusă de aviație. Marea era plină de naufragiați morți, au sărit în apă și, din cauza temperaturii, era aprilie, probabil au făcut stop cardiac”.

În mai 1944, crucișătorul *Ferdinand* a primit una dintre cele mai grele misiuni ale Marinei militare române în al Doilea Război Mondial: Evacuarea Crimeei. Comandorul în rezervă Nicolae Mujicov a fost comandant de convoi pentru navele care luau refugiați: „Am evacuat o armată germană întreagă și 60.000 de români. Din echipajul nostru au murit 11 oameni și peste 30 au fost răniți. Am plecat din Constanța pe nouă mai, seara, am navigat spre Sud, ca să evităm drumul cu submarine și să ajungem la Sevastopol pe întuneric. Vreți să vă arăt, pe machetă, cum stăteau lucrurile?”

Sigur că da. Și iar desfășurări de forțe, poziții strategice, gesturi ample. Sufrageria se transformă într-un teatru de operații de război: „Locul meu de luptă, de unde conduceam anti-aeriana, era aici, lângă tunul principal, de 76 de milimetri (calibrul). Bătea cam la șase-șapte mii de metri distanță. Dincoace aveam un tun de 120, dar a fost înlocuit cu unul german, de tip submarin. Era a doua piesă grea de anti-aeriană. Eu dirijam, Alexandru Cristodorescu, ajutorul meu, era lângă mine. Cu o zi înainte a fost făcut aspirant sublocotenent. Așa, din senin, a venit o rafală și l-a lovit în spate. M-a strigat pe nume, deși n-avea voie. L-am sprijinit, era rănit, l-am

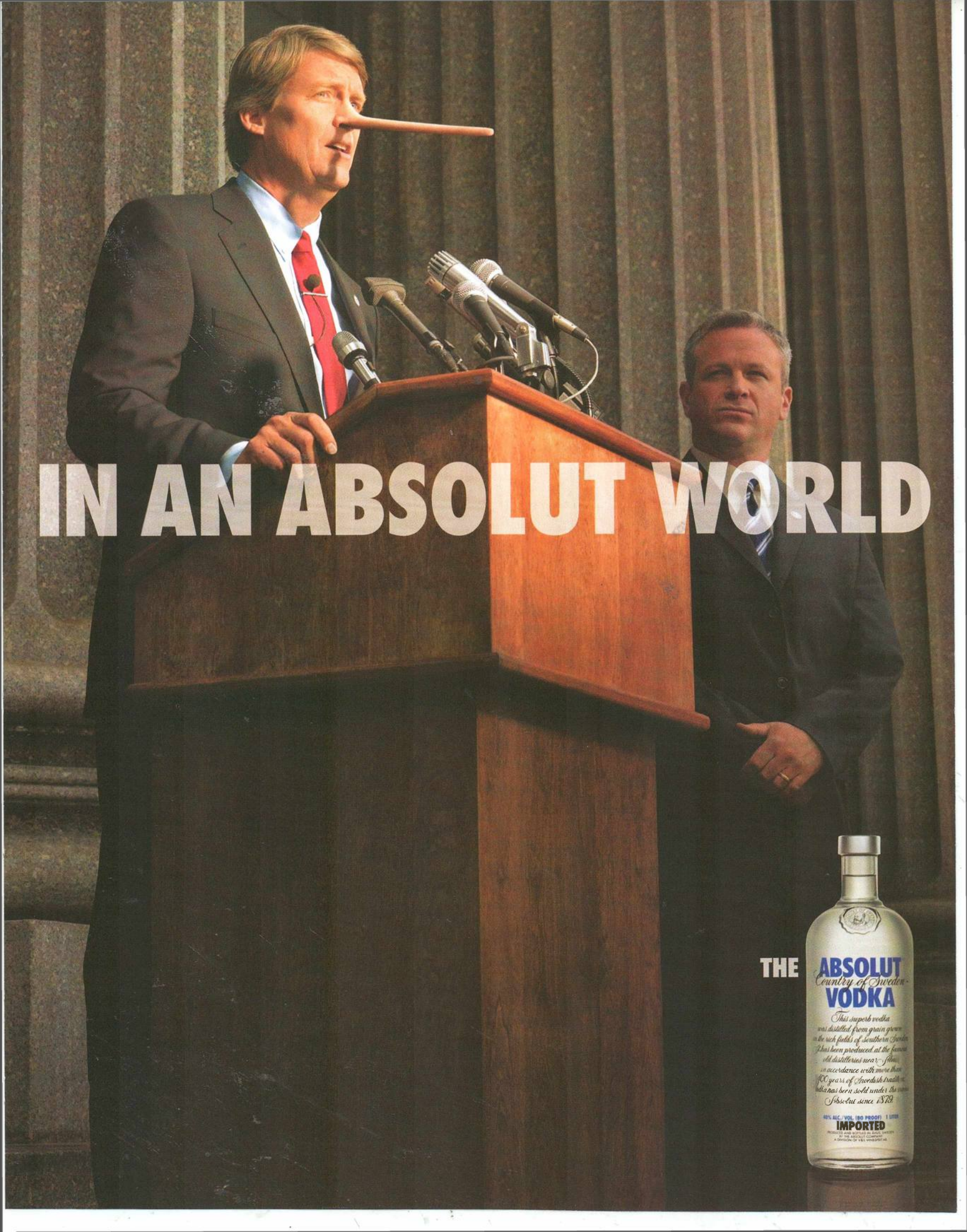
„În momentul de față, în marina militară sunt oameni foarte bine pregătiți, dar, sigur, cu mijloacele de care dispun. Ca și în război, însă, calitatea oamenilor compensează multe alte lipsuri. Dacă e s-o luăm așa, toată marina militară românească încăpea pe un distrugător rusesc. Și, totuși, ne-am făcut treaba!”

luat în brațe, mi-a intrat mâna în sânge și carne. Avea 20 de ani când a murit, era din Turnu Severin. Apoi, la tunul patru, sub care era cabina mea, a căzut o grenadă. A explodat muniție, am avut răniți. Ordonanței mele de pe navă, Matei Laz, i-a zburat piciorul. Mi-a cerut pistolul, să se împuște, dar n-am apucat să-i răspund, a murit imediat. Dincolo de aceste tragedii, însă, operațiunea a fost reușită, așa o consimnează istoria. Ne-am întors spre casă târându-ne, tancul de păcură, sângele navei, era lovit, aveam pierderi. Distrugătorul arăta ca un ciur, apa intra peste tot. Am luat mascota, iepuroiul *Rilă*, din *careul ofițerilor*, ca s-o salvez în caz de. Am cerut dispoziții de la Constanța, dar, între timp, ne-au lovit și emisia, nu mai puteam comunica. Marea era plină de naufragiați, pe plute, de la un cargou distrus, n-am putut să luăm decât câțiva. Au mai apărut trei nave de-ale noastre, pentru operațiuni de evacuare de noapte, ele au transmis că mai existăm. Așa că prova pe direcție, dă-i înainte! Am mai nimerit peste un submarin, da' s-a dat singur la fund. Când am văzut farul din Tuzla, aprins pentru noi, am răsuflat ușurați. În fața intrării în port, s-au oprit motoarele. Nu mai aveam combustibil. Toată pupa era plină de cadavre. A doua zi a venit marelui Antonescu și a dat mâna cu noi”.

Odată încheiată această misiune, omul nostru a trecut la hidroaviație. În 23 august 1944, la

opt dimineata, în timp ce păzea un convoi, a reperat un submarin și l-a atacat, cu două bombe lângă periscop. A fost ultima lui bătălie reală, de război. Seara, a auzit de armistițiu. Și numai bine că a devenit o țintă pentru sovietici. Și l-au tot vânat, până în 1945. Când, pe motiv că a refuzat să traducă discursuri politice, a fost exclus din marină: „Și uite-așa s-a terminat cariera mea de marinar. M-am reorientat, am făcut Academia Națională de Educație Fizică, m-am căsătorit, am o fiică, deși mi-aș fi dorit o echipă de baschet, am și o nepoată, sunt și străbunic. Am fost profesor de educație fizică în învățământul superior, până la pensionare. Când, culmea, tocmai din marină n-am reușit să-mi reconstitui anii, că arhivele sunt vraiste. Așa că am o pensie de mizerie”.

Și, totuși, comandorul în rezervă Nicolae Mujicov a rămas de-al marinei pe veci. Este prețuit de camarazi, luat ca model, de tineri, invitat la evenimente, consultat când vine vorba de cum a fost în război. La rândul lui, a rămas un lup de mare. Chiar dacă a fost scurtă, pentru o viață de 90 de ani, perioada de marină militară îl reprezintă, a fost cea mai intensă. Și mai dragă. Un fel de mare iubire, prin care îți justifici existența, altfel banală. Îmi arată o fotografie înrămată: „Să-i aranjăm șnurul, să fie frumoasă. Asta e icoana mea! Distrugătorul decorat. Să știți că panglica e originală, de la boneta marinarilor de pe *Ferdinand*!”

A man in a dark suit and red tie stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He has a comically long, thin nose. Another man in a dark suit stands behind him to the right, looking on. The background consists of vertical wooden panels.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE

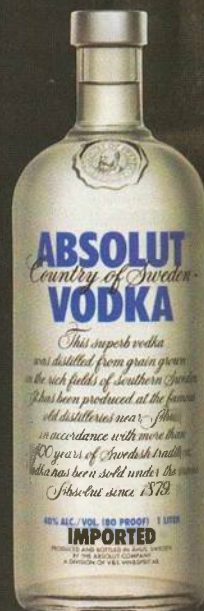
ABSOLUT
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of Southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distilleries near Åhus
in accordance with more than
200 years of Swedish tradition.
Vodka has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC. / VOL. (80 PROOF) 1 LITER

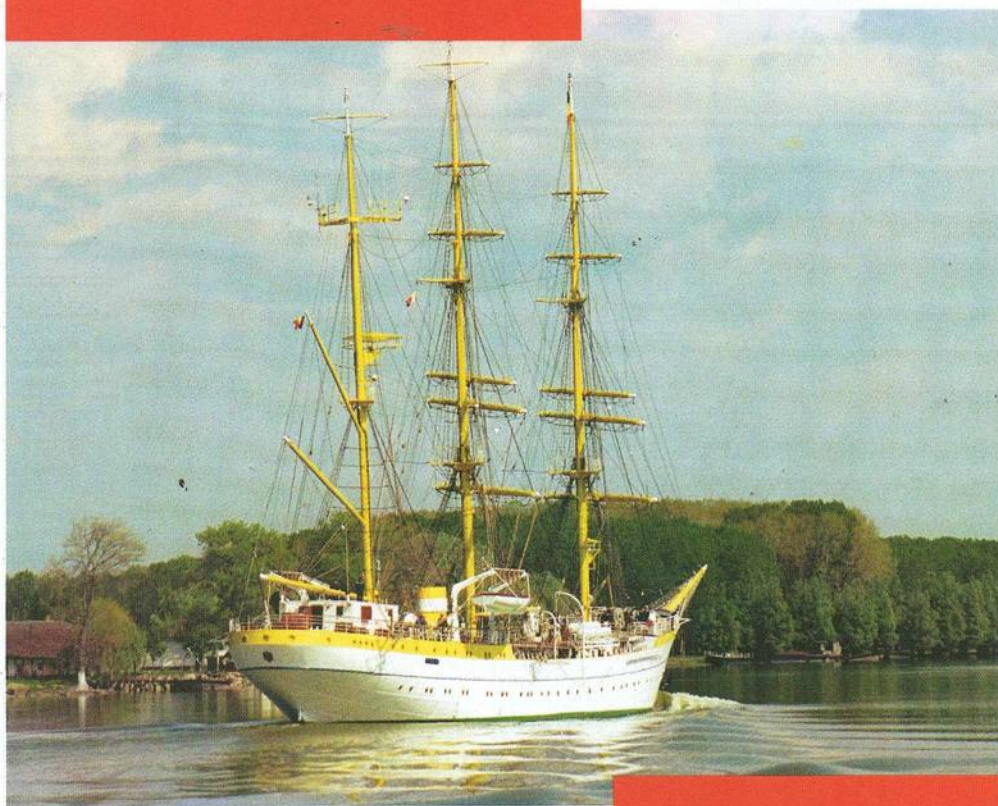
IMPORTED

Produced in Sweden. Imported by The Absolut Company, a subsidiary of V&S Vin & Sprit AB.

Corp și arboradă din oțel. I se spune „Veteranul”. Are 71 de ani și a școlit cam tot ce mișcă în flota românească. Plus un președinte de țară! Ei, nimeni nu-i perfect! Și-apoi, știți cum e, de unii chiar nu se prinde.

Criză și pe Bricul Mircea

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Mircea a fost ascuns la Brăila, pe canalul Dunării de la Măcin. Nava era camuflată pentru a nu fi distrusă de aviația inamică.

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr

Bricul *Mircea* a fost construit în perioada 1937-1939, la Șantierele Navale *Blohm & Voss*, din Hamburg, și a intrat în dotarea Marinei Militare Române la 17 mai 1939. Este o corabie cu trei catarge și 23 de vele. Are 84 de metri lungime, e lat de 12,5 metri și „calcă apa” 5,2 metri. Nava are și un motor *Diesel* per-formant, care, atunci când nu bate vântul, asigură o propulsie de 9,9 noduri. În lume mai există doar patru nave de acest tip: *Eagle* (SUA), *Gorch Foch* (Germania), *Sagres* (Portugalia) și *To-varișci* (Rusia).

Nava are în prova un galion reprezentându-l pe domnitorul Mircea cel Bătrân

În perioada mai 1939 – septembrie 1944, Bricul *Mircea* s-a aflat în serviciul Flotei Militare Române. În următorii doi ani a staționat în portul Sevastopol, fiind preluat de flota maritimă a fostei URSS, drept compensație de război. În urma acordurilor stabilite între cele două țări, *Mircea* se repatriază în 1946. Ca urmare a uzurii avansate, a fost retras din serviciu și transformat în navă-bază, între 1958 și 1965, intrând apoi în reparații capitale. Între 1966 și 1994, bricul a fost în permanență în serviciu, participând în fiecare an la instruirea practică a tuturor promoțiilor de ofițeri și maștri de marină. În octombrie 1994 a intrat în reparație capitală, la Șantierul Naval Brăila. Costurile totale ale reparațiilor s-au ridicat la peste șapte milioane de dolari. După opt ani de „spitalizare”, *Veteranul*, ca nou, a luat-o iar pe mările și oceanele lumii, în marșuri de instrucție. În primăvara anului 2002, o echipă de la *Flacăra* a însoțit echipajul navei, în probele de recepție. A ieșit un reportaj de-a dreptul marinăresc, pe care îl veți putea citi, în curând, și pe arhiva on-line a revistei.

Sigur că nici Bricul *Mircea* nu a fost scutit de criză. Voiajul din vara aceasta, de pildă, s-a redus la doar 25 de zile de marș, așa, mai prin vecini, fără mări și oceane îndepărtate. Pentru un ban în plus, *Veteranul* a intrat și în zona de agrement. În 1-2 mai 2010, 130 de turiști au urcat la bord și au făcut o plimbare în larg. Pentru amatori, trei ore pe valuri, cu o legendă, costă 150 de roni.

APEROL

event
www.events.ro

în asociere cu William Morris Endeavor Entertainment

MORCHEEBA

Sala Palatului

5 octombrie, ora 20.00

Noul album

'Blood Like Lemonade'

Bilete prin Eventim: magazinele Germanos, Orange, Vodafone,
librăriile Humanitas și online pe eventim.ro

RADIO
GUERRILLA
ELIBERADIO

COMUNICATEDEPRESA
media
IMAGE

SAPTE SERI

paginiaurii.ro

ELEVATE

ACADEMIA
CAYAVENUE

FLACĂRA

RI
media

Story

roi
media

metropotam.ro

Concert

hotcity.ro

BEST MUSIC

apropo.ro

anyplace.ro

youmago

fhm.ro marieclaire.ro story.ro esquire.ro natgeo.ro cosmopolitan.ro

www.morcheeba.co.uk

www.myspace.com/morcheeba

DOSAR

Marina militară - 150 de ani

p. 04

■ Cu trenul pe vapor 10

■ Eu și „Regele Ferdinand“ 14

■ Criză și pe bricul „Mircea“ ... 20

ZOOM

p. 28

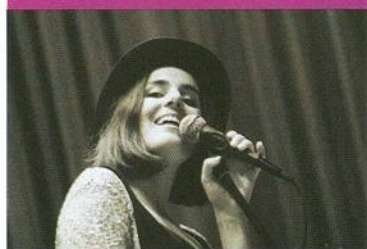
Arestările lui Bădescu

p. 34

Români de top

PEOPLE

p. 52

Irina Sârbu: „M-am îndrăgostit de muzica românească interbelică“

FLACĂRA Nr. 10
octombrie 2010

DOSAR

Marina militară – 150 de ani	04
Cu trenul pe vapor.....	10
Eu și „Regele Ferdinand“	14
Criză și pe bricul „Mircea“	20

ZOOM

Arestările lui Bădescu	28
Români de top	34
Maramureșul din „goana“ mocăniței	38
Shortcut de la 125 la 55 kg	40
Cavalerii frunzei de platan au intrat în istorie	44
Domnul Boc, Trandafir, Goe	50

PEOPLE

Irina Sârbu: „M-am îndrăgostit de muzica românească interbelică“	52
Andrei Gheorghe: „Aș da amenzi pentru utilizarea incorectă a limbii române“	54

CULTURĂ

New media – Chinezu a ieșit în stradă	58
Teatru	60
Film	62
Top carte	64

BUSINESS

Geoff Burch și inevitabilul succes	66
--	----

LIFESTYLE

Auto	68
Turism	70
Parfum de Old City	76
Crosul vedetelor din Herăstrău	78
Gadgets	79
Și bancherii joacă fotbal, nu-i așa?	80

foto coperta 1: Grupul Massmedia
al Forțelor Navale Române
și Fototeca Serviciului
Istoric al Armatei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență, măsu-
rate în perioada octombrie 2008 – octombrie 2009

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

EDITORI
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL:
Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Călin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana
Pătrășcanu, Radu Pocovnicu, Raluca Spătareanu,
Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul
Registrului Comerțului București** sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 **Cod Unic de
Înregistrare** RO1582276 **S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A.** este membru al **Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT**

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,

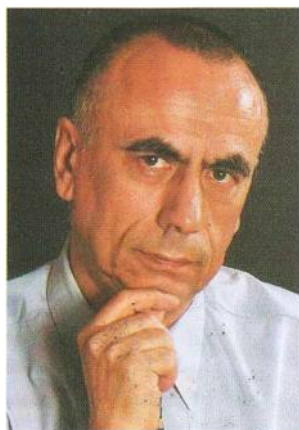
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,

Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,

Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Uneori, pur și simplu îți vine să nu mai scrii despre ceea ce faci „dregătorii” cu viața noastră. Poate că asta și doresc.

Mândrie de doi lei

Nu a trecut multă vreme de când cei care realizează venituri din drepturi de autor s-au înghesuit la ghișee ca să-și declare veniturile. Media au relatat despre cozi interminabile, despre talmeș-balmeșul provocat de contradicția dintre normele de aplicare. Încă o dată s-a demonstrat disprețul autorităților față de cetățenii acestei țări de care, chipurile, au grijă.

Nu de multe zile s-a adoptat o nouă Lege a pensiilor, într-o sală în care erau mai puțini deputați decât numărul de voturi înregistrate. O lege mârșavă, care stipulează ca și bărbații, și femeile să iasă la pensie la aceeași vârstă: 65 de ani. Numărul de ani de muncă va urca la 35, față de 27 în prezent. Asta într-o Românie în care speranța de viață este, în medie, de 71,5 ani. Cea mai mică din Uniunea Europeană.

Și, tot de curând, primul-ministru a avut tupeul să afirme că, în 2012, românii vor avea un stat cu care se vor putea mândri în Europa. E de-a dreptul o insultă la adresa inteligenței românilor – numai un imbecil ar putea crede așa ceva.

... Dar pentru două ceasuri am uitat de marasmul în care ne zbatem, participând la un spectacol al Teatrului Valah din Giurgiu, la conducerea căruia se află în prezent energicul și impetuosul Mircea M. Ionescu. Prestația actorilor în *D-ale carnavalului* a fost minunată, Adriana Trandafir, Magda Catone, Mihai Ciucă, Ovidiu Cunceș, Andrei Duban, Eduard Adam, Nicolae Botezatu, Liviu Rus, Vasile Toma interpretându-și rolurile cu har și plăcere, într-o montare inspirată, pe care a semnat-o Dan Tudor.

Am urmărit cu interes jocul artiștilor, schimbul de replici spumoase, care de mai bine de un secol stârnesc un haz molipsitor. Am fost, însă, atent și la reacțiile celor peste 400 de spectatori din sală. Tineri și vârstnici, cufundați în magia reprezentației, contemplau iluminați și bucuroși ceea ce se petrecea pe scenă.

În acele clipe de grație, aberațiile domnului Boc și ale susținătorilor săi tembeli nu le mai bântuiau memoria.

Poate că a venit din nou timpul, ca și înainte de 1990, să ne cufundăm mai mult în lectura cărților, să mergem mai des la teatru și la concerte, să colindăm prin expoziții, nu numai pentru a fi răvășiți de miracolul artei, ci și pentru a uita de urătenia din jurul nostru, de care cărmuitorii noștri de azi ne propun, cu nerușinare, să fim mândri. Mă rog, nu acum, ci în 2012.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:
Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian

ADMINISTRATIV:
Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantine's®

Pasărea Phoenix

Criza a dărâmat și giganți precum *General Motors*, care – în urmă cu un an – intra în procedura de faliment. Dar marile firme rămân mari chiar și când par să nu mai rămână deloc. În trei luni din acest an, *GM* a obținut cel mai mare profit net trimestrial din ultimii șase ani, 1,3 miliarde de dolari, după „doar” 865 milioane de dolari în trimestrul precedent, la o majorare cu 47% a producției la nivel mondial. Toate acestea, după ce în urmă cu un an intra în faliment în urma unei crize fără precedent. Între timp, doar 8 dintre cele 27 de țări membre UE se mai află în recesiune, iar 12 continuau să înregistreze o creștere anuală a PIB negativă, printre care și – ați ghicit – România.

Palmares excepțional

Dimineața filmului românesc pare fără sfârșit. *Morgen*, producția de debut a lui Marian Crișan, a câștigat la Festivalul din Locarno, Elveția, nu mai puțin de patru premii, printre care cel Special al Juriului, iar lungmetrajul lui Eran Riklis, coproducție în care e implicată *Libra Film*, a obținut Premiul Publicului. Distincțiile au fost însoțite de Premiul pentru cea mai bună actriță, obținut de Ana Ularu, din partea criticii elvețiene. Oare când se va vorbi despre „noul val al politicii românești”? Sau mai bine să-i convingem pe regizori și actori să preia conducerea României.

Tragedie

Cancerul sistemului de sănătate a ajuns în metastază. Indiferent cine va fi găsit legal și formal responsabil pentru tragedia de la *Maternitatea Giulești*, vinovați suntem toți. Iar faptul că victimele au fost, de data aceasta, bețiți nou-născuți, ba încă prematuri – care necesită cel mai ridicat nivel de atenție și îngrijire – ar trebui să scuture întreg Ministerul Sănătății, administrația locală, dar și pe fiecare dintre noi. Nu e vorba nici pe departe despre un cablu sau o asistentă, este vorba despre un *Sistem* la care suntem toți complici. Imaginile cu cei care se agitău fără să facă nimic concret nu se pot uita.

Tensiuni diplomatice

Gabriel Grecu, secretar unu al Departamentului Politic din Ambasada României la Moscova, a fost reținut de autoritățile ruse pentru un act de presupus spionaj militar și, conform uzanțelor, declarat „persona non grata”. FSB, serviciul rus de securitate, a anunțat că asupra lui Grecu s-ar fi descoperit „obiecte specifice activității de spionaj”. În replică, România a declarat „persona non grata” un diplomat rus de rang egal, drept care Moscova s-a supărat, începând să facă aluzii la posibile repercusiuni economice. Evident, atitudinea Bucureștiului față de Chișinău nu e străină de aceste evenimente.

Bondoc, dar...

De parcă toate glumele cu premierul-pitic și toate semnalele cum că Emil Boc ar fi devenit mai nesupus n-ar fi fost de ajuns, oamenii de știință români (iată o știre care nu face trimitere la „oamenii de știință britanici”!) au asamblat scheletul fosilizat al unui velociraptor descoperit pe plaiurile mioritice, descoperind astfel că se află în fața unei noi specii de dinozaur carnivor, care a trăit în urmă cu 70-80 de milioane de ani, botezat „balaurul bondoc”. Ei susțin că animalul, deși micuț, era puternic, hotărât și periculos. Dacă acceptăm comparația Boc-balaurul bondoc, ar mai trebui stabilit cine e *Tyranosaurus Rex*.

Un tur intim

Când vizitezi un oraș mare, precum Berlinul, ce urmărești să vezi? Un monument celebru, o clădire frumoasă, un muzeu, un parc, un closet... Nu e o glumă. În capitala germană cineva a avut ideea șugubeață să editeze un Ghid al WC-urilor. Începând, firește, cu istoria, și anume încă din vremurile biblice, și ajungând până în contemporaneitate, la modelele cu microprocesor care-ți fac analizele și le trimit pe internet la laborator, ca să nu mai vorbim despre rafinatele modalități de spălare a părților intime. În definitiv, Marcel Duchamp n-a devenit celebru expunând un closet pe post de operă de artă?

23 decembrie 2010

Loteria Crăciunului

169 câștiguri totale:

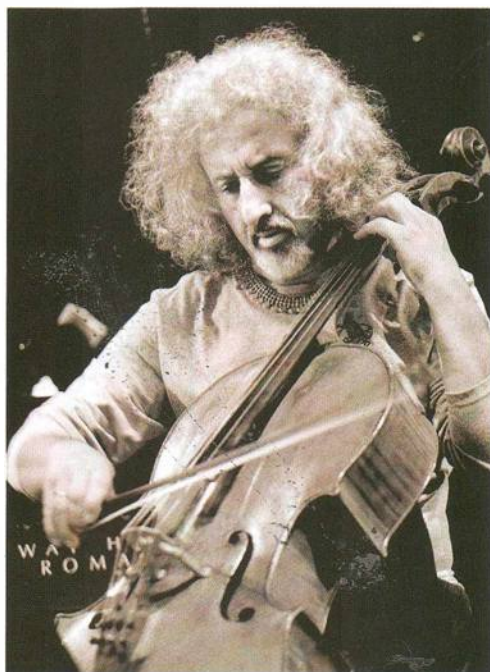
1 x 50.000 lei

18 x 5.000 lei

150 x 1.000 lei

loteria
română

Mischa Maisky, violoncelul și cruciada

Cântă liber. Se îmbracă lejer. Evită convențiile. Luptă pentru frumos, dar nu ține să fie pe placul tuturor. Mischa Maisky, unul dintre cei mai excentrici violonceliști ai lumii, devine cavaler al frumosului în cadrul Cruciadei Culturii. Pe 27 octombrie, artistul cântă din nou la Ateneul Român, pe violoncelul său din secolul al XVIII-lea, împreună cu fiica sa, pianista Lily Maisky, într-un concert unic, cu lucrări de Beethoven, Schumann, Debussy, Granados, Albeniz, Cassado și Manuel de Falla. Supranumit un Paganini al violoncelului, susține concerte alături de orchestre din Viena, Berlin, Londra, Israel, Paris, New York sau Tokyo. A interpretat alături de Martha Argerich, Leonard Bernstein, Vladimir Ashkenazy, Daniel Barenboim și Giuseppe Sinopoli. Născut în Letonia, educat în Rusia, repatriat în Israel, Mischa Maisky se consideră un cetățean al lumii: „Cânt la un violoncel italian, cu arcuri franceze și germane, corzi din Austria și Germania. Fiica mea a fost născută în Franța, fiul meu cel mare în Belgia, cel mijlociu în Italia și cel mai tânăr în Elveția. Conduc o mașină japoneză, port un ceas elvețian, un lăntșor indian și mă simt acasă oriunde oamenii apreciază muzica clasică”.

[C.A.]

30 de elevi la Flacăra

Trustul Flacăra S.A. și-a deschis porțile pentru 30 de adolescenți care au rezultate de excepție la învățătură, proaspăt admiși la liceele din Gorj. Ghidul tinerilor prin departamentele revistelor Rebus și Flacăra a fost vicepreședintele S.C. Publicațiile Flacăra S.A., dl Alexandru Păsărin, el le-a prezentat revistele trustului, a dat explicații despre munca de ziarist și a răspuns la întrebările adolescenților curioși. Prezența tinerilor la Flacăra nu a fost întâmplătoare, ea a făcut parte dintr-un program realizat de către Asociația Reușim împreună, fondată de deputatul gorcean Severus Militaru pentru copiiieminenți ai județului Gorj. [A.G.]

Artă pentru viață

Tânăr, doar 31 de ani. Pictor atins de har. Dar și de o cumplită ironie a sorții care se numește sindromul Guillain-Barre – o boală rară, care provoacă paralizia membrelor și apoi, netratată corespunzător, pe cea a întregului corp. Din păcate, pentru ca Bogdan Mihai Radu să poată picta din nou, are nevoie de aproape 10.000 lei lunar, atât cât costă tratamentul care poate să-i salveze arta și viața. Pe 8 octombrie, la Palatul Ghika, va fi organizat un bal de caritate intitulat Bucureștiul D'altădată la care urmează să fie vândute, la licitație, obiecte de artă donate de către prietenii lui Bogdan. Toate fondurile astfel obținute vor fi folosite pentru acoperirea costurilor tratamentului. Îl putem ajuta pe Bogdan și prin donații: Raiffeisen Bank:

RO 78RZBR00 000 600 1066 9959 (RON)
BCR: RO02 RNCB 008 1109 4587 10002 (EUR)
RO29 RNCB 008 1109 4587 10001 (RON)
RO72 RNCB 008 1109 4587 10003 (USD)

60 de ani de relații economice austro-române

Secția Comercială a Ambasadei Austriei din România a sărbătorit anul acesta 60 de ani de la înființarea sa, în 1950. În toți acești ani, schimburile comerciale bilaterale și investițiile austriece în România au crescut constant, țara noastră fiind una dintre principalele favorite ale investițiilor austriece în străinătate. Volumul investițiilor austriece în țara noastră a atins aproape 10 miliarde de euro la finele lui 2009. „Austria este mândră de calitatea sa de investitor economic și de interesul manifestat față de dezvoltarea pe termen lung și prosperitatea partenerului său, România. Companiile austriece vor continua să investească în România și nici un investitor cunoscut nu se va retrage de pe piața românească, în pofida greutăților cu care se confruntă în această perioadă”, a declarat Rudolf Lukavsky, Consilier Comercial al Ambasadei Austriei în România, la conferința de presă de la hotel Radisson.

Rudolf Lukavsky a estimat că investițiile austriece în România, anul trecut, s-au situat la valoarea de 500 de milioane de euro, valoare similară și cu cea din 2010. Printre principalii investitori austriece se numără OMV, Erste Group, Raiffeisen și Vienna Insurance. La conferința de presă prilejuită de aniversarea a 60 de ani de relații economice austriaco-române, a fost lansat și un catalog aniversar, care prezintă povestea de succes a peste 80 de firme austriece de prestigiu care au afaceri în România.

[A.G.]

Bucharest City Marathon 2010

Run for yourself!

www.bucharestcitymarathon.com

Organizator:

Asociația
Bucharest
Running
Club

Parteneri oficiali:

Sponsori principali:

Reușim împreună.

GlaxoSmithKline

Athénée Palace Hilton
Bucharest

IZVORUL
MINUNILOR

Caru' cu bere

Parteneri:

Parteneri media:

Arestarea și eliberarea lui Sorin Ovidiu Vîntu a fost capul de afiș al perioadei 10-16 septembrie. Subiectul a fost întors pe toate fețele și este greu să mai găsești ceva nou despre miza și dedesubturile a ceea ce deja se numește cazul SOV – Nicolae Popa. Și totuși.

text Silvana Pătrășcanu
foto Intact Images și Agerpres

Arestările lui Băsescu

Reținerea spectaculoasă, emiterea mandatului de arest preventiv, în puterea nopții, și suspansul judecării recursului, au transformat cazul SOV – Nicolae Popa într-un mare eșec al lui Traian Băsescu.

În ultimele două luni de zile, președintele Traian Băsescu a făcut nenumărate comentarii critice, unele dintre ele extrem de personale, la adresa a ceea ce el a numit „televiziunile mogulilor” Nuș (Sorin Ovidiu Vîntu) și Felix (Dan Voiculescu). Președintele vede în Vîntu nu doar suma tuturor relelor, din punct de vedere penal, dar și pe cel care „a speriat poporul cu panica difuzată, insistent, de televiziunea lui”. Sorin Ovidiu Vîntu și Traian Băsescu sunt de multă vreme în război. Băsescu a văzut mereu în Vîntu un adversar și o miză, pentru că altfel

nu se explică perseverența atacurilor prezidențiale la adresa mogulului. Nici Vîntu nu a stat în banca lui. Așa că orgoliile celor doi s-au manifestat ori de câte ori au avut contextul (campanie electorală, referendum, scrisori umilitoare pentru România, adresate Fondului Monetar Internațional) sau prilejul (diferite posturi de radio și televiziune sau momente de interes public). În ultimele două luni tonul schimbului de replici între Băsescu și Vîntu s-a ascuțit.

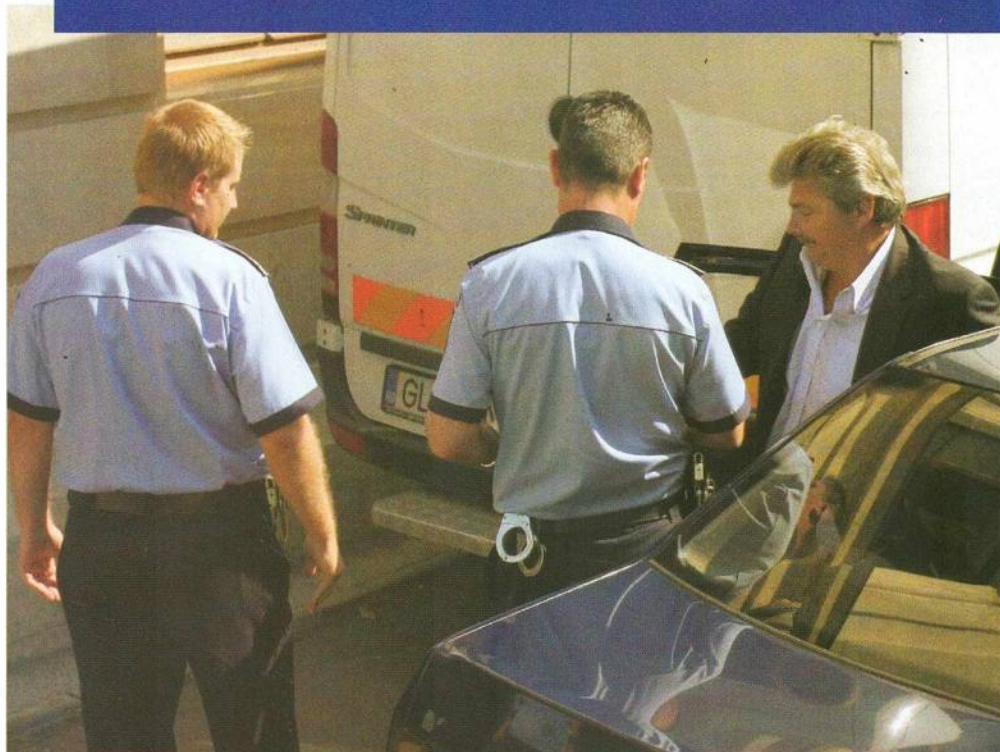
Aflat în vizită în Republica Moldova, Băsescu s-a referit la Vîntu ca la un „șantajist”. „Sorin Ovidiu Vîntu investește în presa din Republica Moldova pentru că a instituit un sistem de șantaj. Sper ca politicienii moldoveni să nu procedeze ca și cei români, adică să plătească, pentru a nu fi atacați. Nuș atacă ca (sic!) să obțină publicitate”, declara Băsescu, la Chișinău, în 15 august, citat de Mediafax. În timp ce atacurile lui Băsescu se adresau în egală măsură omului și afaceristului Sorin Ovidiu Vîntu, comentariile lui SOV se

adresau doar președintelui, care și-a făcut un țel din a-l ataca. „Sper să se calmeze, la un moment dat!”, afirma superior Vîntu, care l-a dat în judecată pe Băsescu, cerându-i daune de un milion de euro, după ce acesta a declarat că a fost beneficiarul unor rambursări ilegale de TVA, niciodată probate de procurori.

„Nu îl urăsc pe președinte, în relația mea cu el nu există reciprocitate. Sentimentul de ură îmi este străin, iar în cazul lui Băsescu ar însemna un consum sentimental fără rost. Omul este mărunt. Funcția lui este importantă, dar omul este mic. (...) Băsescu este o mediocritate. O mediocritate nervoasă. (...) Să folosești uriașa putere a Președinției doar pentru a-l pune pe Maior să asculte telefoanele și pe Morar să-i aresteze pe dușmani, asta ilustrează o mentalitate măruntă, de chelner care strică afacerea, pentru ciubuc”, afirma Vîntu într-un interviu publicat de ziarul Bursa, în 10 august, ultimul interviu înainte de arestarea sa.

În urma unor audieri care au durat câteva

Ziua de 3 decembrie 2009 a fost o zi decisivă în lupta electorală. Două evenimente aveau să decidă soarta alegerilor prezidențiale. Și amândouă aveau legătură cu SOV. Unu. Ziarul „Cațavencu” publica o fotografie cu Mircea Geoană vizitându-l pe Vîntu, în vila din strada Paris. Doi. Arestarea lui Nicolae Popa, condamnat la 15 ani de închisoare în cazul FNI, este confirmată de autoritățile din Indonezia și de cele de la București. Popa era dat în urmărire din 2001. Combinate, după cum știe toată lumea, cele două situații au înclinat balanța electorală în favoarea lui Băsescu, care a câștigat la limită al doilea mandat de președinte.

Gigi Becali a fost reținut pe 2 aprilie 2009, arestat în ziua următoare și eliberat sub control judiciar după două săptămâni. Becali a fost acuzat că și-a făcut singur dreptate pentru furtul mașinii sale. După reținerea și arestarea sa, Becali a câștigat un mandat de europarlamentar și reprezintă România la Bruxelles.

ore, în ziua de 9 septembrie Vîntu a fost reținut. În noaptea de 9 spre 10 septembrie, ceea ce avocații lui au numit „**justiția de noapte**”, a fost emis un mandat de arestare preventivă de 29 de zile pe numele lui SOV, pentru favorizarea infractorului. Infractorul fiind Nicolae Popa. Ca demonstrație, pe piață a fost aruncată, la câteva ore după emiterea mandatului de reținere de 24 de ore, și înainte ca judecătorul să confirme mandatul de arest cerut de procurori, o stenogramă a dialogului dintre Vîntu și Nicolae Popa, din care se înțelegea clar că SOV îl finanța consistent pe Nicolae Popa în Indonezia. SOV este dus în arest preventiv neîncătușat, cu o mașină normală, nu cu duba pentru arestați. La plecare SOV declară, ca un blestem: „**Îmi doresc foarte mult ca atunci când Traian Băsescu va pierde, în sfârșit, o bătălie, să îl văd în locul meu!**” În instanță, după confirmarea mandatului, în noaptea de joi spre vineri (9 spre 10 septembrie), spune judecătoarei: „**Să vă fie rușine, doamnă!**”

Deschidem aici o necesară paranteză, pentru că situația arestărilor preventive, a circuitului mediatic, care nu dovedește nimic, care nu aduce sentințe definitive și care nu elimină din societate nici corupția, nici mafia, nici interesele politice, jucate cu miză mare, pe holurile Parchetului General, nu este, în cazul SOV, la primul episod. Au fost nenumărate altele, începând cu Dinu Patriciu și terminând cu Dan Diaconescu. În ciuda arestărilor spectaculoase, procurorii nu au reușit nici o condamnare a nici unuiu dintre cei care au defilat încătușați prin Tribunal și Parchet.

Dinu Patriciu a fost reținut pe 27 mai 2005 în dosarul *Petromidia*, fiind acuzat că a cumpărat compania cu banii statului, prin spălare de bani și înșelăciune. A fost eliberat la expirarea termenului de 24 de ore al ordonanței de reținere. Dosarul nu a fost soluționat nici în ziua de azi.

Ioan Avram Mureșan și Decebal Traian Remeș, doi miniștri dintr-un foc, sunt cercetați în dosarul *Caltaboșul*. Procesul acestora durează de mai bine de doi ani și s-a poticnit în expertizarea tehnico-științifică a tuturor înregistrărilor efectuate de DNA și depuse ca probe în dosar. Procurorul care a instrumentat cauza a fost promovat la Departamentul pentru Luptă Anti-fraudă al Guvernului. **Ioan Avram Mureșan** a fost în arest o zi (6 octombrie 2007), în timp ce Remeș a fost doar invitat la Parchetul General, pentru declarații. În noiembrie 2009, Curtea Constituțională a desființat ca nelegală una din armele de bază ale acuzării – celebrul flagrant înregistrat pe suport video și difuzat de TVR cu aerul că anunță o condamnare definitivă.

Puiu Popoviciu, unul dintre oamenii de afaceri foarte discreți, a fost reținut pe 24 martie 2009, împreună cu fostul șef al DGPI, Cornel Șerban, fostul șef al Diviziei Operațiuni dintre DGA, Petru Pitcovici și cu Alecu Ion Nicolae, fost rector al Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București. La baza acuzațiilor, un transfer de terenuri, care a produs

un prejudiciu de 336 de milioane de euro. Popoviciu a stat în arest o zi. După eliberarea celor inculpați, dosarul *Băneasa* a fost înghețat. Ancheta nu a putut continua din cauza modului ilegal în care au fost făcute interceptările telefonice.

Antonie Solomon, primarul Craiovei, a fost arestat preventiv pe data de 3 martie 2010, fiind acuzat că ar fi primit mită 50.000 de euro de la acționarul principal al firmei *PIC* din Pitești, Cornel Penescu, pentru a-și îndeplini în mod necorespunzător atribuțiile de serviciu legate de exercitarea funcției de primar al municipiului Craiova și de președinte al Comisiei de Sistematizare a Circulației Rutiere și Pietonale a municipiului Craiova. Pe 19 martie 2010, Solomon a fost trimis în judecată pentru luare de mită în formă continuată și fals intelectual săvârșit în legătură directă cu o presupusă infracțiune de corupție. Solomon a stat în arest șapte luni.

Dan Diaconescu a fost arestat, în direct, pe 22 iunie 2010, învinuit fiind de șantaj de primarul comunei arădene Zărand, alături de colaboratorul său, Doru Pârv. Diaconescu a fost pus în libertate trei zile mai târziu. Din momentul eliberării Dan Diaconescu se află în campanie electorală pentru funcția de „viitor” președinte al României.

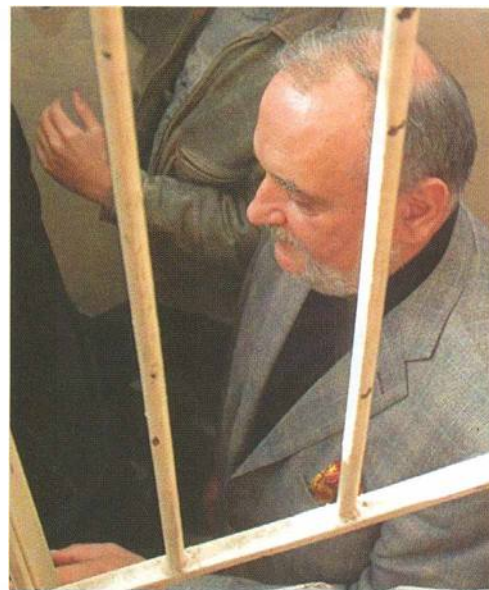
În martie 2010, senatorul **Cătălin Voicu** a fost arestat preventiv împreună cu oamenii de afaceri **Marius Lăcic** și **Costel Cășuneanu** și cu judecătorul **Florin Costiniu**. Toți au fost eliberați din arest, mai puțin Cătălin Voicu.

În 2009, în vară, în perioada celebrei greve a magistraților, președintele Traian Băsescu s-a implicat în câteva conflicte deschise cu unii dintre magistrații Curții Supreme de Justiție, cu reprezentanți ai Consiliului Superior al Magistraturii și cu lideri ai Asociației Magistraților din România. Sunt de notorietate schimburile acide de replici dintre Băsescu, Dan Lupașcu, Lidia Bărbulescu și Viorica Costiniu, la fel cum sunt de notorietate replicile acide ale Vioricăi Costiniu, judecător la Curtea de Apel, la adresa șefului statului. Greva s-a încheiat. Dar efectele ei se simt încă.

Rețeta conflictului Băsescu – Justiție are câteva ingrediente.

Unu: Băsescu a refuzat numirea Lidiei Bărbulescu la președinția Curții Supreme, post care, începând din 15 septembrie, este vacant. Prin libera decizie a președintelui instanța supremă este privată de un reprezentant legal desemnat. Băsescu a refuzat să semneze decretul de numire, atât în cazul Lidiei Bărbulescu, cât și pentru Livia Doina Stanciu, cea de a doua nominalizare a CSM. Legal și moral, președintele Curții Supreme este reprezentantul în stat al Puterii Judecătorești. În lipsa decretului de confirmare, care nu poate fi semnat decât de președintele țării, Puterea Judecătorească este privată de reprezentare.

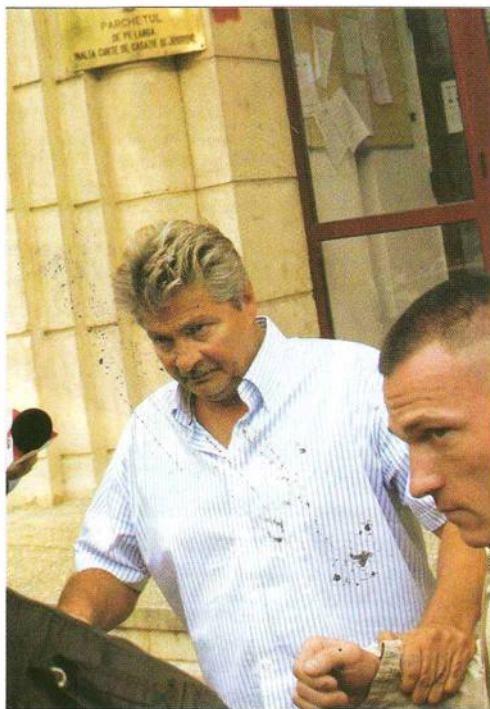
Doi: Trimis în judecată pentru că ar fi inter-

„Cam cât ai putea să fii de naiv ca să crezi că între arestarea patronului și prestația jurnalistică a postului *Realitatea TV* nu există nici o legătură? Și arestarea mea a avut tot o motivație politică”, declara Patriciu, la RTV, după arestarea lui Vîntu. „Cred că lui Băsescu ar trebui să-i fie rușine pentru tot ceea ce face”. În contextul arestării lui SOV, Patriciu a declarat că are probe care dovedesc că arestarea sa a fost comandată politic. „Am probe și le voi folosi în cadrul procesului. Nu pledez pentru Vîntu, Diaconescu, Becali, ci mă gândesc că ar trebui să fim îngrijorați de abuzuri și de acumularea excesivă de putere în mâinile unui singur om, o putere care se transformă în dictatură, fără să ne dăm seama.”

Agenția Națională de Administrare Fiscală a instituit sechestrul asigurător asupra unor terenuri și instalații ale *Rompetrol Rafinare*, în data de 10 septembrie. O măsură similară a fost luată și asupra participațiilor în filialele Grupului *Rompetrol*. Sechestrul este o măsură care interzice vânzarea. O coincidență stranie face că în data de 4 august, într-o emisiune la postul public de televiziune, moderată de Rodica Culcer, Traian Băsescu a răspuns, la sugestia jurnalistei, de a executa silit datoriile kazahilor de la *Rompetrol*: „Păi, o să-i execut”. *Rompetrol* este cel mai mare datornic privat la bugetul de stat din acest an, cu nu mai puțin de 570 de milioane de euro din obligațiuni care ajung la scadență pe 30 septembrie. Surse media au comentat, raportat la arestarea lui Vîntu și la sechestrul aplicat *Rompetrol*, faptul că o nouă arestare a lui Dinu Patriciu pare foarte probabilă.

În seara zilei de 16 septembrie, Băsescu a declarat amenințător: „Trebuie să plătească cei care au furat bani din FNI, trebuie să plătească cei care au furat bani de la FNA, cei care au furat bani prin petrol!”

Șirul arestărilor lui Băsescu se mândrește, printre alții, cu Dan Diaconescu, Florin Costiniu, Puiu Popoviciu.

Cazul SOV a ridicat cu câteva procente traficul pe site-urile de știri, și ratingul televiziunilor, în perioada 10-16 septembrie. Subiectul a fost cel care a eclipsat teme de interes capital pentru România. Scrisoarea către FMI, care confirma decizia Guvernului de a disponibiliza 100.000 de bugetari, votarea legii pensiilor, care îi obligă pe români să moară muncind, până la 65 de ani, conflictele și slăbiciunile sindicatelor – ultima redută în care puținii români care mai speră în viitor, își pun speranța – manifestațiile de stradă, legea salarizării, care legiferează munca plătită simbolic, au căzut în derizoriu, ecranele televiziunilor de știri și prima pagină a ziarelor fiind ocupate de Vîntu și arestarea acestuia. Zeci și zeci de articole. Dar, mai interesante decât știrile, au fost comentariile cititorilor. Unul dintre ele este un adevărat diagnostic. Postat undeva în subsolul unei știri, din *România liberă*, care detalia relația tensionată între președintele Băsescu și omul de afaceri Sorin Ovidiu Vîntu, cititorul scrie: „Dom' președinte, dumneata încă te mai lupți cu doi moguli (Felix și Nuș) și cu un comunist (Ilieșcu)? Păi dacă acestea sunt singurele tale atribuții, nu-ți meriți salariul! Apucați-vă și de lucruri serioase, dom' președinte...”

venit în favoarea unor afaceri oneroase în care au fost implicați senatorul PSD Cătălin Voicu și Costel Cășuneanu, judecătorul Florin Costiniu este soțul Vioricăi Costiniu. Florin Costiniu nu numai că a suportat trei zile de arest preventiv, dar a și fost ținta unei umilințe publice, atunci când a fost plimbat, prin fața camerelor de luat vederi, încătușat.

Trei: Nu poate fi decât senzațional faptul că dintre toți cei 25 de judecători ai secției penale a Curții de Apel București, sortii au ales ca președintele de complet chemat să judece menținerea în arest preventiv a lui Sorin Ovidiu Vîntu să fie Viorica Costiniu, alături de judecătoarele Luciana Mera și Cristina Rotaru.

Patru: Viorica Costiniu nu se află pentru prima dată în fața dosarelor „grele”. Costiniu a fost cea care a judecat cererea procurorilor de emitere a mandatelor de arest preventiv pentru omul de afaceri Puiu Popoviciu și pentru șefii serviciilor de informații DGPI și DGA, Ilie Șerban Cornel și Petru Pitcovici. După câteva ore de deliberări, Costiniu a respins cererea DNA de arestare a celor trei, pentru că a considerat că stenogramele unor interceptări, apreciate de procurori ca drept probele cele mai solide ale acuzației, conțin „afirmații a căror veridicitate este greu de asumat”. Decizia lui Costiniu în dosarul Popoviciu a rămas în picioare, inclusiv în fața judecătorilor de la Curtea Supremă, care la rândul lor au respins cererea de emitere de mandat.

Justiția de zi, așa cum au numit avocații completul care a judecat recursul solicitat de Sorin Ovidiu Vîntu, prin Viorica Costiniu, președintele completului de judecată, a cerut, la începutul procesului, explicații procurorilor cu privire la absența unor certificate care să ateste că interceptările convorbirilor telefonice „traduse” în acuzații de favorizare a infractorului, pe adresa lui Vîntu, s-au făcut în temeiul legii și în baza mandatelor de interceptare emise de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe Legea siguranței naționale. Procurorii au ridicat din umeri și nu au putut aduce această probă!

După deliberări, care au durat mai mult de 24 de ore, Viorica Costiniu și Luciana Mera au decis, cu două voturi din trei, eliberarea arestaților. Costiniu nu a judecat doar o cerere de eliberare din arest preventiv, ci a pus practic verdict în dosar, pentru că în absența mandatelor de interceptare a convorbirilor dintre Vîntu și Popa, acestea nu mai pot fi considerate probe în instanță. Și, ghinion, sunt singurele probe din dosar!

Un alt multimilionar a bifat o scurtă trecere prin arestul Direcției de Cercetări Penale. Circul mediațic al arestărilor, stenogramelor, interceptărilor și speculațiilor a mai consemnat o reprezentare. Cine urmează?

Ofertă specială!

- CS 1** - Zâmbet ucișag - Lisa Sottoline - **5 lei**
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein - **5 lei**
- CS 3** - Filiera grecească - B. Hrib - **5 lei**
- CS 4** - Crima zen - Oliver Bottini - **5 lei**
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker - **5 lei**
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihalcea - **5 lei**
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion - **5 lei**
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - **5 lei**
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - **5 lei**
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu - **5 lei**
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - **5 lei**
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - **5 lei**
- CS 14** - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - **5 lei**
- CS 15** - Indicii anatomice - Oana Stoica Mușea - **15 lei**
- CS 16** - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - **5 lei**
- CS 17** - Casa secretă - Edgar Wallace - **5 lei**
- CS 18** - Plăceri nevinovate - VT Morogan - **15 lei**
- CS 19** - Fabrica de păcate - Richard Aleas - **15 lei**
- CS 20** - Consiliul justiției - Edgar Wallace - **5 lei**
- CS 21** - Cameleonul - George Arion - **5 lei**
- CS 22** - Pactul roșu - Olivier Descosse - **20 lei**
- CS 23** - Final Exit - Richard Aleas - **5 lei**
- CS 24** - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Mușea - **5 lei**
- CS 25** - Strada șobolanilor - François Forestier - **5 lei**
- CS 26** - Hoții de timp - Ivona Boitan - **5 lei**
- CS 27** - Almost Blue - Edgar Wallace - **9,9 lei**
- CS 28** - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - **9,9 lei**
- CS 29** - Asasin la feminin - Monica Ramirez - **25 lei**
- CS 30** - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Țurlea - **9,9 lei**

Comanda minimă 15 lei.

Taxele poștale sunt suportate de editură.

TALON DE COMANDĂ (cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume localitatea strada nr. bloc sc. ap. județ/sector cod telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro Ofertă valabilă până la 20.10.2010 data poștei.

O carte polițistă eveniment!
Exclusiv cu Gazeta Sporturilor!

Bărbați care urăsc femeile
de Stieg Larsson

Volumul 1,
joi, 30 septembrie
Volumul 2,
joi, 7 octombrie

Ziar + 1 volum, numai **11,99 lei**

Gazeta
SPORTURILOR

Un nenorocit pe nume Mailat a ajuns să fie, cel puțin în Italia, cel mai cunoscut român, punând în umbră marile valori ale culturii, dar și pe cei 20.000 de compatrioți care au deschis firme acolo, contribuind nu numai la PIB-ul României, ci și la cel al verilor noștri din peninsulă.

text Tudor Călin Zarojanu
foto arhivă

Români de top

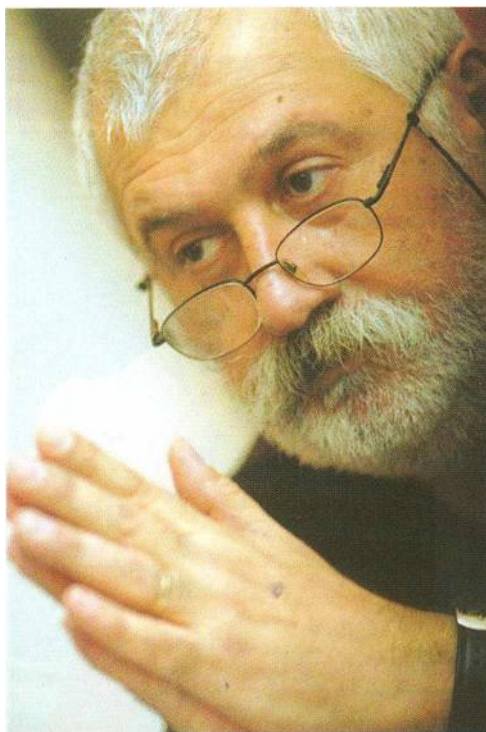

Turism „teatral” în România? Da, dacă vorbim despre Silviu Purcărete și „Faust”-ul lui!

La Paris s-au înțesit miștocăriile despre „salutul românesc” (al cerșetorilor) și riscul de a lăsa bani pe mâna românilor – glumiță lansată într-o transmisie sportivă, adică hodoronc-tronc! Nici pe alte meridiane nu avem o imagine mult mai bună. Parțial, ne-o merităm. Dar în cea mai mare parte, nu. Există și altfel de români, unii cunoscuți, mulți anonimi.

Raluca-Ioana van Staden – măritată și stabilită în Olanda – a câștigat, împreună cu soțul ei, Trofeul și Medalia de Aur a Salonului de Inventică de la Geneva pentru un aparat care în 6 (șase) minute, pornind de la o simplă probă de sânge, detectează eventuala prezență a cancerului oriunde în organism, indiferent în ce stadiu s-ar afla. Cum majoritatea formelor de cancer sunt, azi, slavă Domnului, tratabile DACĂ beneficiază de un diagnostic precoce, invenția poate însemna un număr incalculabil de vieți salvate și suferințe evitate.

De ce umblă oamenii prin lume? Că au treabă sau ca să vadă ceva frumos. Un peisaj, un oraș, un muzeu. Sau un spectacol de teatru. Vi se pare plauzibil ca sute de cetățeni să bată sute sau chiar mii de kilometri ca să vadă o piesă? Ei, bine, s-a întâmplat. În România. La Sibiu. Peste 80% dintre spectatorii spectacolului „Faust” (foto pagina din stânga), regizat de legendarul **Silviu Purcărete** și câștigător al Premiului de excelență UNITER, au fost turiști veniți din țară și chiar din străinătate special pentru acest spectacol. Păi, atunci, n-ar fi mai bine ca, în loc de-o frunzuliță anonimă (și plagiată, se zice), să-l

Propunere de brand
de țară: Silviu Purcărete

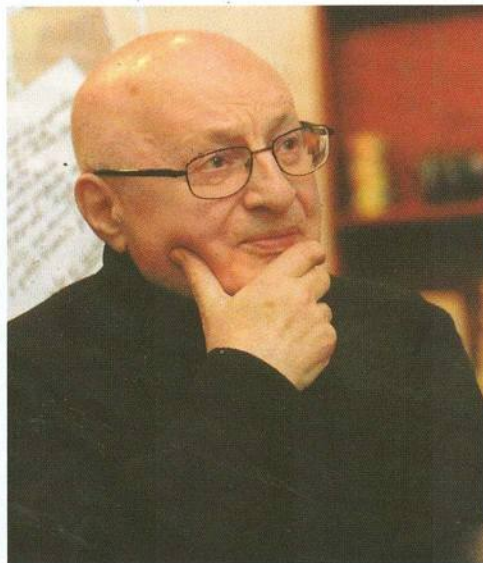
facem pe Purcărete brand de țară?

De **Romică Rafa** sigur n-ați auzit. E un mic întreprinzător din Caransebeș. Prelucreează lemnul și face mobilă. Pentru asta îți cam trebuie utilaje. Și pentru utilaje îți cam trebuie bani. Or, în România nu prea sunt bani. Dar prin Europa se mai găsește ceva mărunțiș. Așa că Romică Rafa a aplicat pentru fonduri UE. Și a primit. O sută cincizeci de mii de euro. Fonduri nerambursabile.

Marius Babias e critic de artă. Unul dintre cei mai respectați. Cum adică, n-ați citit nimic de el sau despre el? Ah, da, uitasem: unul dintre cei mai respectați critici de artă din Germania. A emigrat, copil, în 1974, și nu i-a fost ușor: a prins greu limba și a experimentat probleme de adaptare. Dar i-a trecut. Azi e editorul și autorul a vreo 20 de cărți, profesor de teoria artei la mai multe universități.

Andrei Alexandrescu are o biografie senzațională. A fost rocker. A fost parașutist în armata română. A plecat și a ajuns consultant pe Wall Street, dacă vă spune ceva numele ăsta. Dar destinul lui era în IT și a devenit co-autorul uneia dintre cele mai de succes cărți de programare din lume, guru mondial în materie de Turbo C++, limbajul de bază al sistemelor de operare ale calculatoarelor. Să nu credeți însă că s-a mulțumit cu asta: acum face cercetări în domeniul inteligenței artificiale, mai exact recunoașterea de către calculator a limbajelor naturale. Dacă vreodată veți auzi despre un robot care reacționează nu doar la comenzi verbale simple, precum un câine – asta e deja banal –, ci la fraze libere de genul „Te rog frumos să împachetezi cadoul ăla de pe masă”, mai mult ca sigur că Andrei Alexandrescu va fi având un rol în treaba asta.

Raluca-Ioana van Staden, Mihai Brezeanu și Marius Babias,
un trio de români „de top”.

Destui români au emigrat la începutul anilor '90. Pentru că atunci se putea, pentru că erau dezamăgiți de ceea ce se întâmpla or, pur și simplu, pentru că li s-au oferit perspective mai bune. Printre ei, **Franz Adrian Bernacsek**, din Giurgiu, absolvent de Politehnică la Timișoara. Acum este *design manager* la Airbus. Dar n-a uitat de unde a plecat, drept care recent s-a întors la Giurgiu pentru vernisajul expoziției sale de fotografie *One*. Mai are omul și pasiuni, nu numai performanțe profesionale.

În 2012, Jocurile Olimpice se vor desfășura la Londra. Cum se obișnuiește, acolo va exista un sat olimpic. Satul olimpic înseamnă, cum știți, o pădure de construcții, care trec prin severul test al CIO, mai ales în vremurile noastre (adică din 1972 încoace, de la tragedia müncheneză), bânuite de terorism. În plus, cineva trebuie să aibă grijă și de sănătatea miilor de oaspeți olimpici. Ei, de amândouă răspunde **Paul Popescu**, senior director pe probleme de sănătate și securitate al Satului Olimpic din 2012. De altfel, e și membru al consiliului de conducere al Institutului Regal de Sănătate și Siguranță la Locul de Muncă, deci ultra specializat în domeniu. A plecat în Marea Britanie în 1995, ca muncitor necalificat pe un șantier.

A evoluat interesant, nu?

Gabriel Prăjitură este doctor în matematică, profesor la State University of New York.

Prof. univ. dr. doc. **Alexandru Mihul** (80 de ani) a lucrat la realizarea unei instalații testate în cadrul unui zbor NASA și apoi montate pe stația spațială internațională, a descoperit a treia antiparticulă înregistrată și colaborează cu cercetătorii celebrisimului accelerator CERN.

Florin Păun e considerat unul dintre cei mai buni „technology scouter” (descoperitori de tehnologie) din Franța. E director adjunct responsabil cu dezvoltarea al Oficiului Național de Cercetări Aerospațiale (ONERA) și rolul lui e să obțină din invențiile cercetătorilor ONERA cât mai multe aplicații cu succes pe piață.

Mihai Brezeanu și-a făcut doctoratul în microelectronică la Cambridge, beneficiar al bursei *Gates Cambridge Trust*, fundația lui Bill

Ca amator, a câștigat medalia de bronz în 1999 la Campionatul Mondial din Houston, Texas, și medalia de aur în 2001 la Jocurile Francofoniei. Ca profesionist, este campion mondial în versiunea IBF la categoria super-mijlocie. Palmares sec: 26 victorii din 26 meciuri, dintre care 21 prin KO. Locuiește în Montreal, fiind antrenat de Stéphane Larouche, cel care l-a antrenat și pe fostul campion mondial Leonard Doroftei. Se numește **Lucian Bute, are 30 de ani și e cel mai tare din lume.**

Gates. Anterior, câștigase Premiul *Werner von Siemens Excellence* pentru lucrarea de diplomă de la Universitatea Politehnică. Și ce credeți? După patru ani la englezi, s-a-ntors să lucreze în România! Pentru o companie americană, ce-i drept.

Pe actorul **Emil Hoștină** nu l-ați prea văzut în filme. Românești. Pentru că joacă la greu în producții străine. Alături de Marcel Iureș și Anamaria Marinca, este unul dintre puținii actori români care au un agent străin, în cazul lui la Londra. A jucat alături de Heath Ledger, Jude Law, Colin Farrel.

Dar poți să te afirmi și acasă. **Ruxandra Jurcuț**, medic cardiolog, asistent universitar și cercetătoare, a devenit prima câștigătoare a bursei naționale *UNESCO L'Oreal Pentru Femeile de Știință*.

Vă spune ceva numele Ninel Miculescu?

{foto} Dar Anton Buci? Nu, ei nu sunt inventatori. Ia, colo, și ei, niște amărâți de campioni europeni. La haltere. Miculescu e chiar triplu campion, la smuls, aruncat și total. Într-un sport dominat de ruși și bulgari. Mare scofală! Dacă nu sunt fotbaliști, ce să vorbim atâta despre ei?

Pour la bonne bouche

Fermecător. Neobosit. Fără limite. Omul unei declarații tulburătoare: „Eu nu m-am plictisit niciodată”.

Și știți de ce? Pentru că a avut întotdeauna mintea sa cu sine. Și când visa să devină fotbalist, și când a fondat noi discipline științifice, și când se dădea în „Trenulețul groazei”, în Euro Disneyland, alături de Umberto Eco (o imagine care merită vizualizată...).

Academicianul **Solomon Marcus** s-a „lansat” în analiza matematică, pentru a aborda apoi lingvistica matematică, poetica, semiotica, filosofia, istoria științei, logica, teoria jocurilor și – mai ales în ultima perioadă – „Educația ca spectacol”.

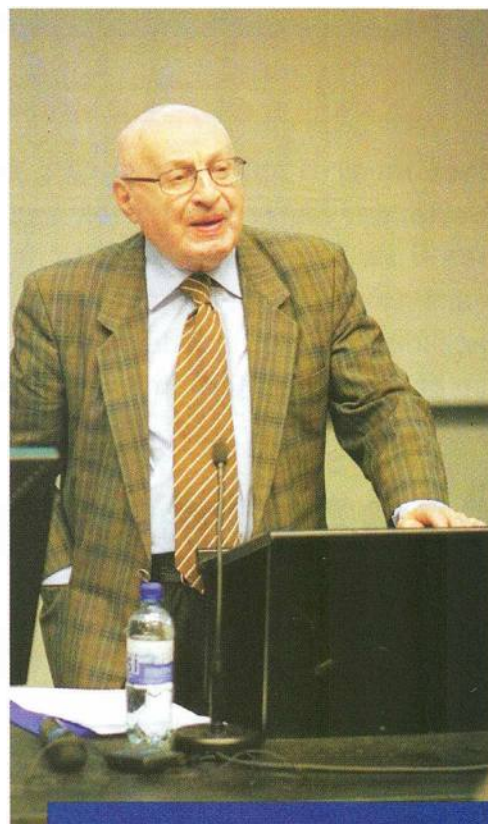
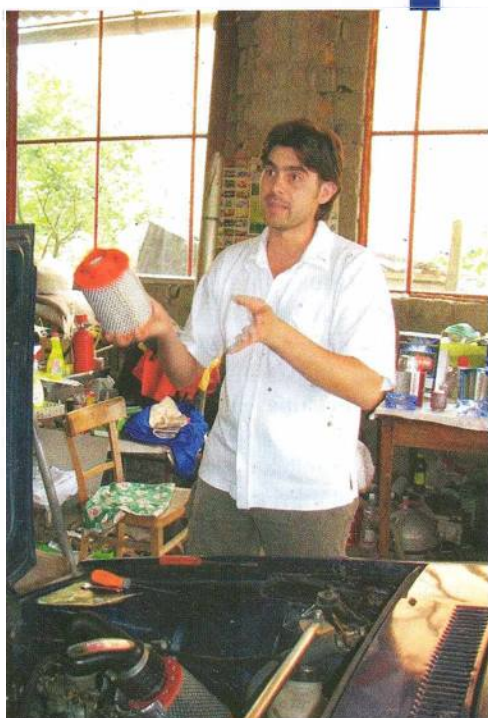
Băcăuan, fiu de croitori, a iubit de la început literatura și sportul, dar a ajuns la Matematică, unde a avut norocul unor profesori de excepție. Așa a început o carieră care înseamnă – deocamdată! – peste 50 de volume în România, traduse în mai toate limbile Pământului, și vreo 500 de articole în reviste științifice sau de specialitate. Opera sa a fost citată de peste 1.000 de ori.

Cu ce se ocupă Solomon Marcus, probabil cel mai renumit român din teritoriul științei? Păi, cu *Gramatici și automate finite, Limbaj, logică și filosofie, Poetica matematică, Gândirea matematică românească, Semiotica folclorului, Metode distribuționale algebrice în lingvistică, Semiotica formală a folclorului, Semne despre semne, Ambiguități contextuale în limbajele naturale și artificiale, Metode matematice în problematica dezvoltării, Gândirea algoritmică, Semiotica matematică a artelor vizuale, Paradoxul, Timpul, Artă și știință, Șocul matematicii, Moduri de gândire, Provocarea științei, Invenție și descoperire, Controverse în știință și inginerie*. Și altele. A scris sau a vorbit inclusiv despre afacerea Loteria, comportamentul lui Mutu sau subiectele de la bacalaureat.

Solomon Marcus a crescut generații după generații de tineri cărora le curge prin vene transdisciplinaritatea. O lucrare de diplomă, la Facultatea de Matematică, despre piesa „Romeo și Julieta”, despre muzica dodecafonică sau despre poezie – sub aripa lui Marcus, firește – era o banalitate încă de la începutul anilor '80. În același deceniu, organizatorii Congreselor Mondiale de Cibernetică și Sisteme (Londra, Baden Baden) considerau de la sine înțeles ca secțiunea dedicată lingvisticii matematice să fie guvernată de profesorul român și nu era de mirare că majoritatea participanților îi erau conaționali. Participanți prin corespondență, desigur... De altfel, Solomon Marcus însuși ajungea rar la asemenea manifestări, drept care, o dată, Umberto Eco, președintele congresului, a

Corneliu Birtok-Băneasă e student.

Și, ca student, ce s-a gândit el? Să inventeze un dispozitiv dinamic de transfer al aerului care să crească randamentul motoarelor cu ardere internă. La mașini, care va să zică. Invenția asigură o mai bună răcire a motorului, dar și reducerea consumului de carburanți cu 20%, bașca micșorarea emisiilor poluante. Și i-a ieșit. Drept care a luat Medalia de Aur la Salonul Internațional de Invenții de la Geneva.

În anul 2001, matematicianul Solomon Marcus a fost ales ca membru titular al Academiei Române.

anunțat că distinsul român lipsește din motive de sănătate: „E bolnav de pașaport...”

Dar a recuperat după 1989! De două decenii, Solomon Marcus bate lumea, din Australia până-n America. E chemat peste tot. Dar nu numai în străinătate! A fost prezent la mult mai multe manifestări culturale și științifice românești decât știți dv. că au existat vreodată. Între altele, este președinte de onoare al concursului „Plus sau minus poezie”, dedicat elevilor cu performanțe și la matematică, și la română, competiție originală care a avut deja trei ediții, la Caransebeș, Galați și Timișoara.

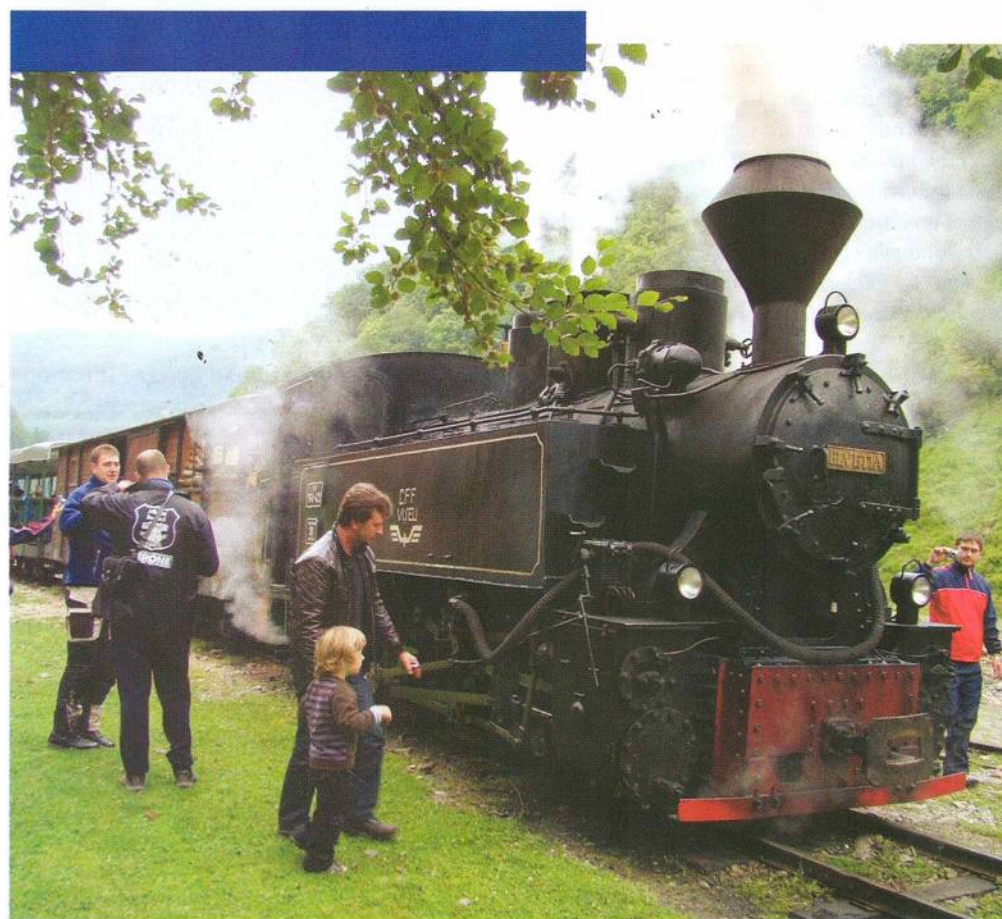
Azi, profesorul Marcus se bate mai mult decât pentru orice pentru învățământ și educație. Am văzut un filmuleț în care stă de vorbă, liber, cu câțiva copii de ciclu primar, într-o inițiativă privată. Dialogul e fascinant și plin de umor. Dar care dintre diriguitorii jalnicului învățământ românesc ține cont de ideile lui Solomon Marcus?

O profesiune de credință? Mai multe, desigur, dar am ales una cu totul specială: „De la studenții mei am învățat nu mai puțin decât de la profesorii mei”. Fără comentarii.

Dacă mi-ar fi spus cineva că o să ajung în Maramureș într-un foarte, dar foarte scurt week-end, cât să dau o tură cu mocănița, i-aș fi zis că e nebun. Fericita nebunie s-a împlinit. Am ajuns în Maramu' rapid, cât să îmi clătesc ochii cu niște peisaje de vis care fac bine oricui pe timp de criză, de orice fel ar fi ea. Valea Vaserului din goana mocăniței rămâne o amintire de neuitat.

Maramureșul din „goana” mocăniței

text și foto
Alice-Claudia Gherman

Mocănița din Maramureș este printre puținele mocănițe care mai merg în România, alături de cele de la Moldovița-Argel – 8 km, Brad-Crișcior – 13 km ori cea de la Comandău-Harghita – aproximativ 5 km.

Am luat mai mulți „nebuni” acceleratul de Sighetul Marmăției de la 17.40, vagon cușetă, până la Vișeu de Jos, unde am ajuns la 7.10. La gară am găsit repede un microbuz care să ne ducă în Vișeu de Sus, unde se afla mult iubita mocăniță. Aflasem noi că *Frumoasa cu aburi* circula joia, vinerea, sâmbăta și duminica de la 8.30. Porțiunea pe care o parcurge este de 21,6 km, punctul terminus fiind Paltinu. Construită între anii 1930 și 1933, linia ferată forestieră pe ecartament îngust (760 mm) are o lungime de 56 km, între Vișeu și Izvorul Comanului. Din păcate, nu întregul tronson este accesibil turiștilor. Până la inundațiile din 2008 de pe Valea Vaserului mocănița circula până la cabana Făina, kilometrul 34, acum nu mai parcurge decât 21,6 km, dar rămâne cea mai lungă cale ferată îngustă accesibilă turiștilor.

Nu am mai fost cu mocănița din vremea copilăriei, când mergeam între Sovata și Târgu Mureș. Era frumos să mergi cu trenulețul de jucărie printre pajiști și livezi. Te mai dădeai jos, culegeai un fruct dintr-un copac și alergai apoi după trenulețul de-l prindeai din mers. Linia îngustă asigura transportul pentru locuitorii câtorva sate din zonă, nu doar pentru turiștii veniți la băi în Sovata, și era bine întreținută. Revoluția cu ai săi 20 de ani de tranziție a scos de pe șine, sau cu tot cu ele, majoritatea mocănițelor. Zice-se nu mai rentau. Au fost dați uitării și degradării circa 2.000 de kilometri de cale ferată îngustă.

Însă, de câțiva ani încoace s-au găsit câțiva oameni care să redescopere în calea ferată cu ecartament îngust potențialul său economic derivat din cel turistic. Așa au reapărut timid mocănițele de pe Valea Vaserului în

Maramureș, Moldovița în Bucovina sau la Comandău în Harghita. Am ales-o pe cea de pe Valea Vaserului fiindcă are cel mai lung traseu și se desfășoară într-un decor de vis. Am ajuns în gara mocăniței din Vișeu de Sus pe la 7.45. Ne-am repezit la bilete – 37 de lei/persoană dus-întors (poate costa mai mult, chiar și 79 de lei, dacă societatea care administrează mocănița organizează un eveniment special cu trenulețul, de pildă: un concert simfonic sau: dacă este vorba despre o plimbare nocturnă, pe lună plină). Cum pe la ora 8.00 mocănița a fost trasă la „peron” – ei aș, de unde peron, doar am venit să facem o excursie într-un alt secol! – ne-am urcat cuminti, dar nerăbdători într-unul dintre cele două vagoane de vară, celelalte trei vagoane de epocă cu geamuri nefiind suficient de potrivite pentru fotografie. Că doar nu o să ratăm să fotografiem *Frumoasa cu aburi*, făcută și refăcută la Reșița, despre care am aflat că o cheamă suav: ELVEȚIA.

Până la 8.30-8.45 (că, deh, mocănița își permite să mai întârzie) trenulețul buclucaș era plin ochi de turiști: români, dar mai ales maghiari, evrei, francezi, austrieci, nemți, ba chiar și niște australieni. Odată îmbarcați, trenulețul plin ochi s-a pus în mișcare pufăind semet, semn că știe drumul și ce înseamnă să te plimbi pe o linie ferată îngustă.

Am ieșit din Vișeu de Sus și imediat în fața ochilor a început să se desfășoare splendida vale a Vaserului. Puf, puf, puf, puf! Uuuuuu! Mocănița se strecoară îndemânatică pe linia îngustă și vălurită, de ne-am mirat cum nu am ajuns în râul Vaser. Copiii ies la porți să salute turiștii și trenulețul. Facem și câteva pauze în micile halte de pe traseu, Novat, Cozia, Bardău, pentru un sandviș, o cafea și o țigară pentru turiști, dar și pentru un gât zdravăn de apă de râu pentru însetata locomotivă, care are nevoie de apă proaspătă de pârâu, că doar de-aia e locomotivă cu aburi.

După pauză, iar puf, puf, puf, puf, puf! timp de două ore până la punctul terminus Paltin. Aici, scoțând un chiot vesel, mocănița ne-a debarcat în jurul orei 10.30 și ne-a promis că ne duce înapoi în gara CFF Vișeu de Sus la ora 12.00. Până atunci timp liber pentru un picnic în mijlocul pădurii sau o plimbare de-a lungul căii ferate forestiere care continuă spre cabana Făina și mai departe până la Izvorul Comanului, la numai doi kilometri de granița cu Ucraina. Am ales să mergem de-a lungul căii ferate, urmând să ne întoarcem până în ora 12.00 fiindcă alt trenuleț să ne readucă în Vișeu de Sus nu mai aveam. De la Paltin spre Făina, ne-a informat conductorul mocăniței, nu s-a mai obținut aprobarea pentru a transporta turiști, calea ferată fiind destul de dificilă și slab întreținută, mult mai denivelată decât până la Paltin. Am mers așa vreo doi kilometri admirând frumusețea și sălbăticia naturii, departe de orice urmă de civilizație. Pe drum

Trecerea mocăniței prin satele de pe Valea Vaserului este prilej de bucurie pentru copii. De fiecare dată ies în fața porții și le fac cu mâna turiștilor români și străini care se miră de atât de multă frumusețe.

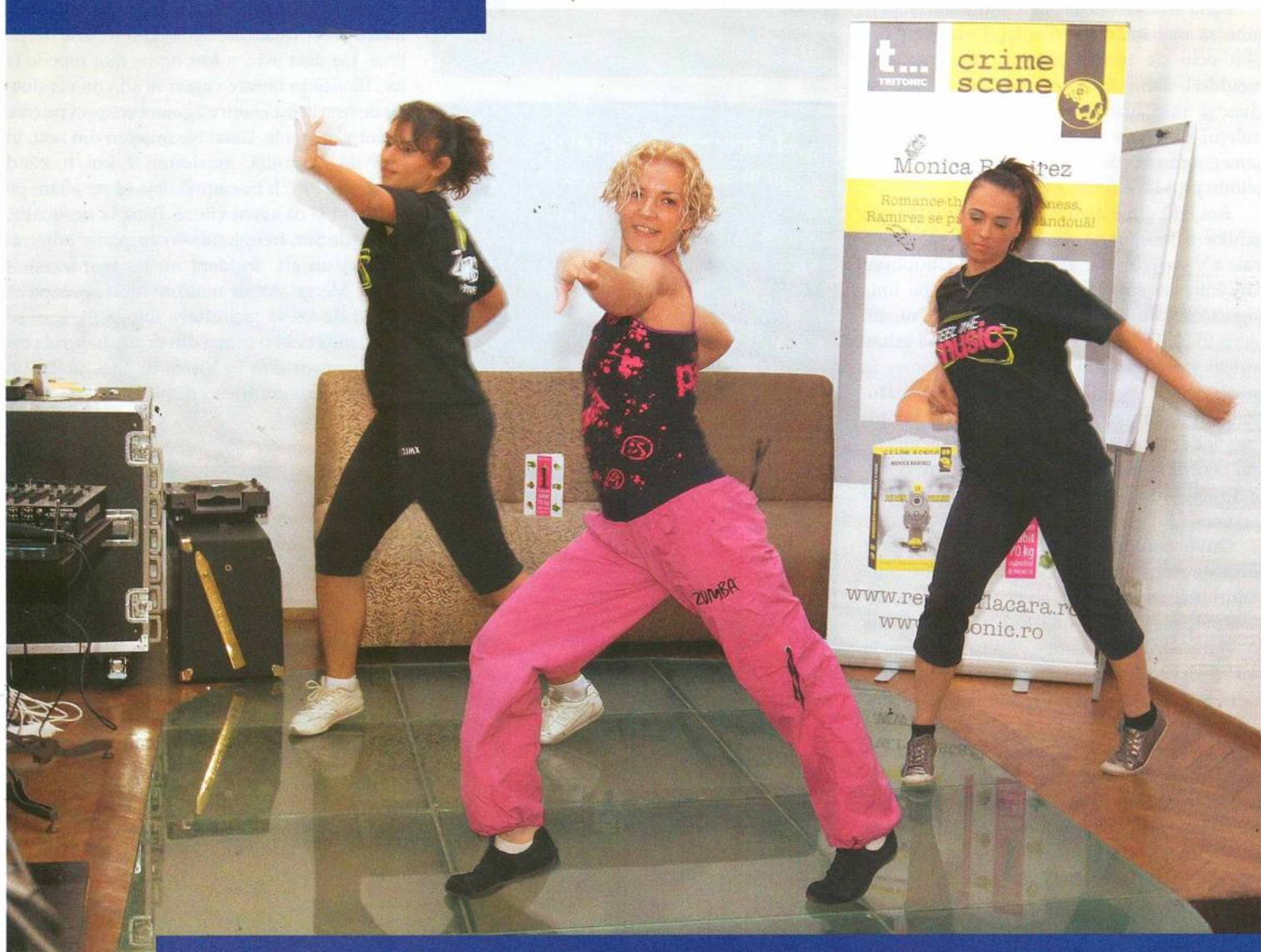
ne-a întrecut un automotor de linie îngustă care circulă spre Făina pentru a transporta muncitori și material lemnos. Peisajul este atât de impresionant încât chiar îți vine să strigi: Maramureș, te iubesc!

La ora 12.00 eram deja în vagoanele trenulețului. Pe la 12.10 mocănița noastră s-a urnit din loc tacticoasă. Nu a făcut nici zece metri că un vagon a sărit de pe linie. Întâi am crezut că face parte din program, apoi am sesizat că, de fapt, nu era un show regizat pentru ochii turiștilor ci un salt de pe șine pe bune. La cât de strâmbă e linia, nici nu e de mirare. Mecanicul, conductorul de tren și muncitorii aduși de automotorul care transportă bușteni pe aceeași cale îngustă, au pus umărul și au reasezat – după o oră de cazne – vagonul pe șine. Și nu le-a fost ușor că, deși minuscul și firav, un vagon de mocăniță tot are și el vreo 10-15 tone, că numai locomotiva are 20 tone, goală, fără lemnele necesare deplasării. Gata, suntem din nou pe șine, iar trenulețul pufăie din nou voios: Uuuuuuu! A mers fericit așa circa doi kilometri, când trosc, același vagon a sărit de pe linie. De data asta, a fost repus mai repede la loc, fiindcă în fiecare vagon se află un conductor de tren atent la orice zgomot suspect pe care îl scot vagoanele. Gata! Ne mișcăm din nou, în ritm de mocăniță, maximum 7 km/h; când prinde 10 km/h înseamnă deja că ne aflăm pe loc drept și că avem viteză. Până la destinație, Vișeu de Sus, trenulețul s-a comportat admirabil, nici un alt incident nu i-a mai încetinit râvna. Merge atât de molcom încât aproape că te poți da jos să faci câteva fotografii, apoi să alergi nițel și să o prinzi din urmă. În jurul orei 15.30 suntem deja în Vișeu de Sus, unde am poposit, cum era firesc, după așa o „oboseală mare”, la terasă.

Supraponderalitatea și obezitatea cauzează 75% dintre afecțiunile periculoase precum: bolile cardiovasculare, diabetul, cancerul etc. Mâncăm prea mult, dar mai ales prost. Monica Ramirez este o româncă ambițioasă care a învins greutatea printr-o metodă proprie: mâncând sănătos șase mese zilnic.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Shortcut de la 125 la 55 kg

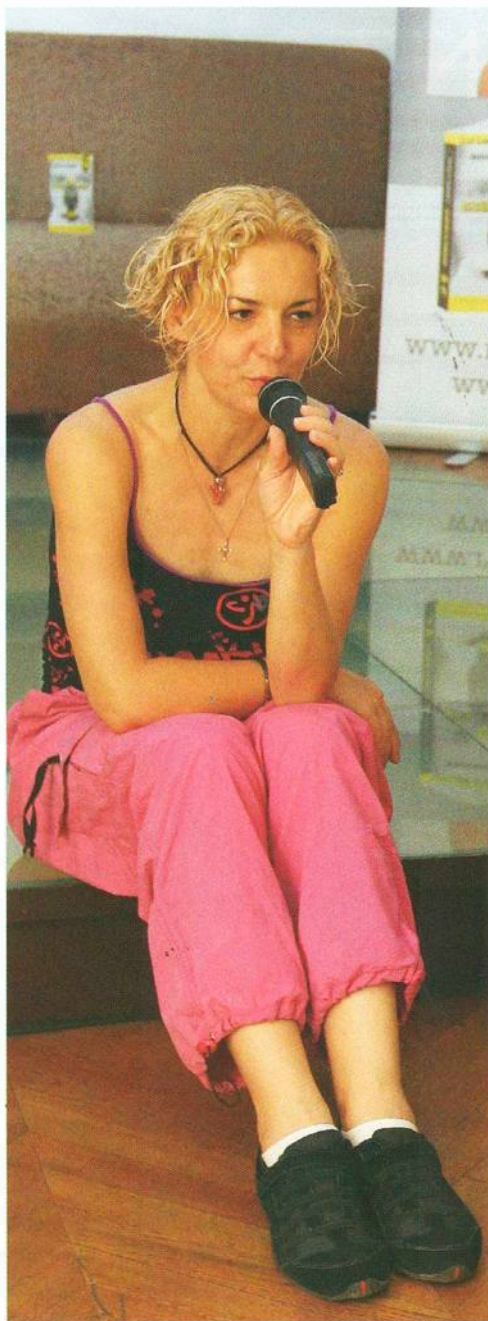
„Regimul meu conține foarte multe fructe, legume și carne de pui, curcan, pește sau vită. Preferabil ca toate acestea să fie cumpărate de la piață, nu din supermarketuri.”

Statisticile privind obezitatea în România sunt îngrijorătoare: avem circa patru milioane de obezi. Ocupăm astfel un fruntaș loc trei la obezitate în Europa. Aceasta înseamnă că alimentația noastră este extrem de dezechilibrată, că ducem o viață bazată pe sedentarism, un sedentarism care ne afectează inclusiv viitorul: copiii noștri tind tot mai mult să devină supraponderali sau chiar obezi de la vârste fragede. Alegem să mâncăm doar o masă ori două pe zi, și acestea foarte bogate în calorii, mâncăm de la fast-food și bem răcoritoare acidulate în care sunt dizolvate zeci de E-uri, iar rezultatele se văd în jurul nostru.

O astfel de viață a dus și Monica Ramirez în SUA până în clipa în care a spus: *„Stop, Vreau să-mi trăiesc cu adevărat viața!”* Monica Ramirez a reușit, printr-o dietă concepută de ea însăși, să slăbească 70 de kilograme, fără să se înfometeze absolut de loc, mâncând șase mese pe zi. Scriitoare de romance-thriller și acum instructor de fitness, Monica Ramirez și-a descris dieta în cartea sa *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi*, apărută la editura Tritonic și lansată luna trecută la Cafepedia. Încă o carte despre cum să slăbești? Să nu judecăm după aparențe. Povestea Monicăi e impresionantă și are multe învățăminte.

Bucureșteancă, pe numele de fată Monica Danețiu-Pană, Monica Ramirez s-a născut într-o familie de dansatori și sportivi, a terminat liceul de coregrafie, a urmat cursuri de *creative writing* și, înainte de a se stabili în SUA, era balerină pe un vâs de croazieră. Acolo și-a cunoscut, de altfel, soțul. Un american, care, culmea!, dorea să se stabilească oriunde în altă parte, dar nu în Statele Unite. Cei doi s-au căsătorit în 2000, iar Monica, un fan al visului american, și-a convins soțul să rămână în SUA, în California. Părăsind viața activă, de balerină și sportivă, devenind între timp și mamă, Monica a lăsat încet, încet de-o parte mișcarea devenind sedentară. „Într-o țară unde obezitatea e la ea acasă și toată lumea mănâncă vârtos, am făcut și eu același lucru. Porțiile la restaurant erau imense, cât pentru trei zile. La început nu mâncam atât, dar curând m-a furat valul. În viața mea a apărut și primul copil, stăteam acasă, mai mult pe canapea. Scriam cărți, genul romance-thriller. Pe scurt, nu făceam mișcare mai deloc. Am început să iau în greutate cu fiecare sarcină, astfel încât, după al patrulea copil, am explodat definitiv”, ne-a povestit Monica Ramirez la lansarea cărții sale. „M-am urcat într-o zi pe cântar și acul a făcut o piruetă până la 125 kg. Atunci am realizat că trebuie să iau o decizie. Deja respiram greu, aveam dificultăți la mers, mă dureau genunchii. De fapt, eu înainte de prima sarcină avusesem 55 de kilograme, dar

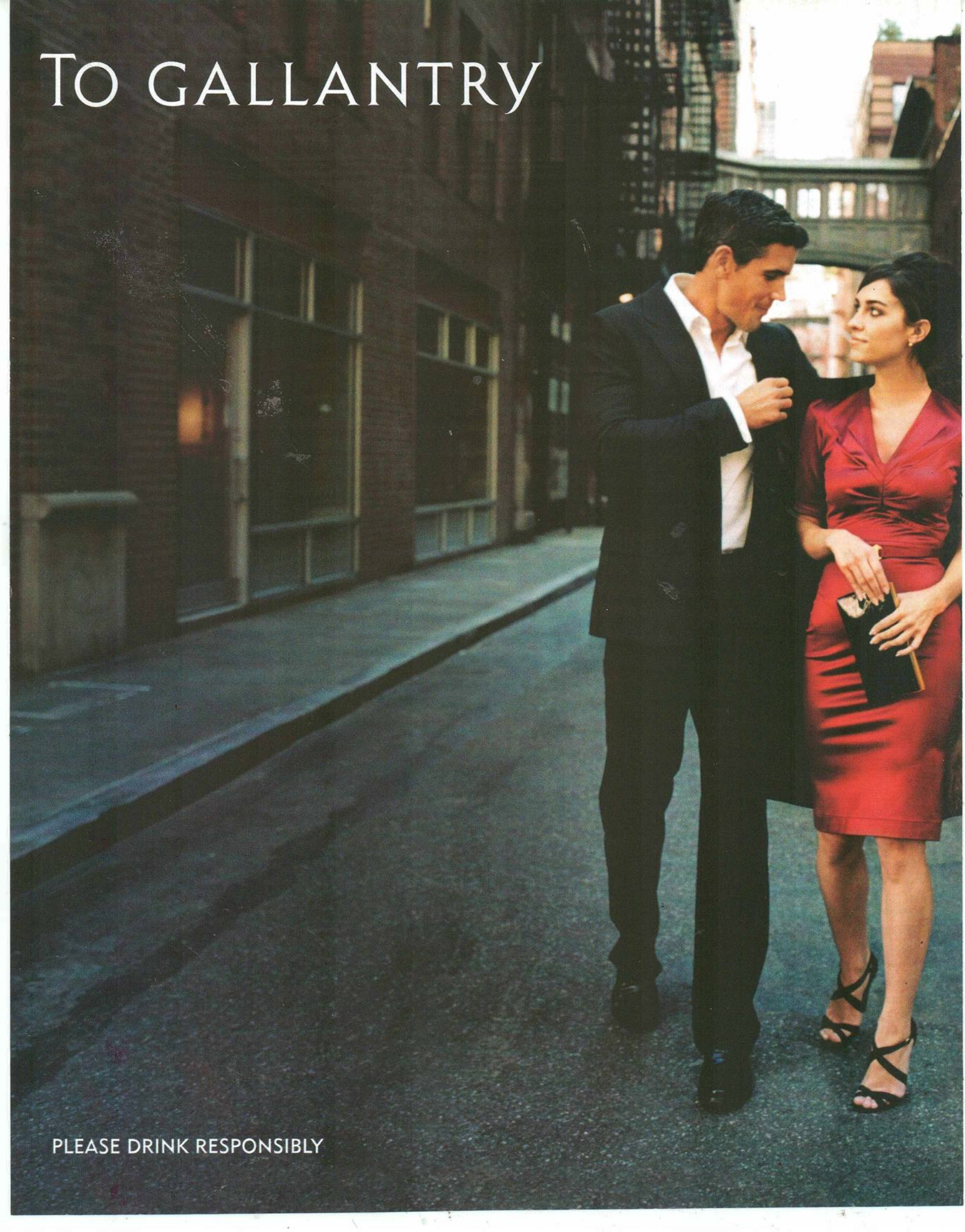
Monica Ramirez a scris 11 romane, dintre care șapte le-a publicat la „Boson Books” și „Blue Ink Water Press” din America. În România, deja i s-a publicat, la „Crime Scene Publishing”, romanul „Asasin la feminin”. Urmează să îi apară romanul „Identități secrete” și lucrează la o nouă carte 100% polițistă.

cu fiecare sarcină am tot pus pe mine, fără să mă mai străduiesc să dau jos kilogramele în plus. Obezitatea mea nu a avut o cauză hormonală, dar nu am făcut nimic pentru a o preveni” spune Monica.

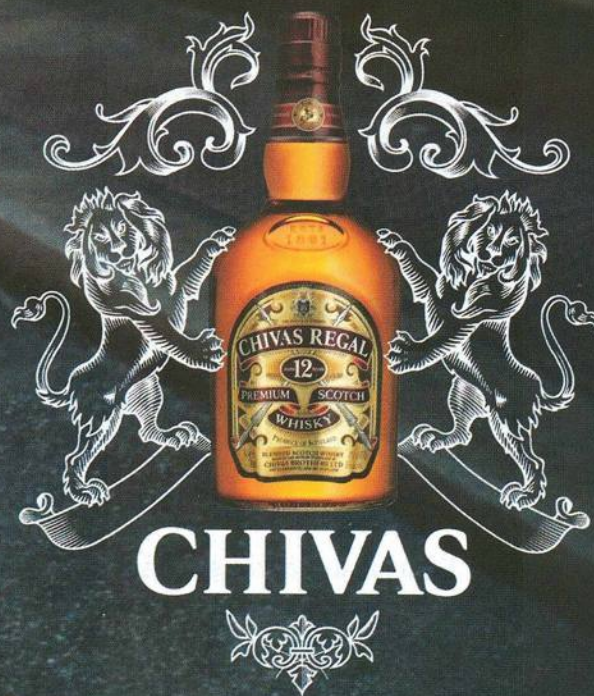
„Terminând un liceul de coregrafie, știam foarte bine ce înseamnă dieta de la colegile mele și nu prea aveam mare încredere în ea. De fapt, eu atât în liceu cât și în perioada în care am lucrat în diverse teatre și trupe de dans nu avusesem niciodată nevoie de dietă. Acum era altceva. Trebuia să întreprind ceva, chiar dacă știam că nu toate dietele sunt OK. M-am apucat să studiez și să citesc tot mai mult până în clipa în care mi-am făcut propriul meu sistem alimentar, bazat pe șase mese pe zi. Inițial, a fost ceva experimental. Șase mese pe zi? E o groază de mâncare, dar se bazează pe niște reguli simple care nu au dat greș, nici la mine, nici la cei care au încercat acest regim. De ce șase mese pe zi – cu indulgență patru, dar nu mai puțin? Fiindcă organismul nostru arde calorile per masă, nu per zi. Dacă el este obișnuit, de pildă, cu 800 de calorii la o masă, el le va arde pe toate odată, iar ceea ce a depozitat va rămâne neatins. Dacă împărțim masa în două și luăm doar 400 de calorii odată, el va tinde să consume încă alte 400 de calorii din surplus și atunci încet, încet vom slăbi. Nu trebuie neapărat să reducem porția de mâncare ci modul în care asociem alimentele. Explic toate acestea în carte. Astfel reușim să slăbim și să ținem la distanță boli precum diabetul sau cele de inimă. Odată stabilizându-ne la o anumită greutate, putem să ne menținem acolo evitând excesele și făcând mișcare”, ne-a explicat autoarea. „În primele zece zile, ținând acest regim am slăbit cinci kilograme. Am făcut pauză trei zile și apoi am reluat dieta de vreo 20 de ori, până am atins greutatea mea actuală: 55 de kilograme”, completează Monica.

Dacă până la a ajunge de la 125 la 80 de kilograme, Monica nu a făcut mișcare mai deloc, de teamă să nu facă vreo complicație la picioare sau să sufere vreun alt accident, după ce a atins 80 kg a început să practice *Pilates* (gimnastica bazată pe balet, care i s-a potrivit de minune), iar apoi, când a atins 65 kg, s-a apucat de *Zumba* (gen de fitness bazat în proporție de 80% pe dans latino și doar 20% aerobic, foarte apreciat peste tot în lume). Practicând zumba, dar continuând și cu dieta, Monica a revenit la 55 de kilograme, greutatea ei normală. Și-a luat în SUA și atestatul de instructor și împreună cu o prietenă a decis să deschidă o școală de *Zumba fitness* în București. De altfel, familia Ramirez a hotărât în octombrie 2009 să părăsească SUA pentru a se stabili în România. La lansarea cărții sale, *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi*, Monica Ramirez împreună cu două tinere de la clubul său de fitness au făcut o demonstrație de zumba pe ritmurile melodiei Shakirei – *This Time for Africa*.

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Este uluitor cum ceea ce se naște în plin război este ucis în vremuri de pace. Aceasta ar fi în două vorbe istoria unuia dintre cele mai pitorești cluburi ale fotbalului românesc.

text și foto Horațiu Ciornei

Cavalerii Frunzei de Platan au intrat în istorie

Fabrică de fotbaliști, pepinieră de antrenori și zeci de mii de simpatizanți care umpleau tribunele cuplajelor bucureștene. Marcă înregistrată BNR încă din timpul războiului, Progresul București s-a stins încet, dar sigur, într-o sărăcie lucie și într-o indiferență pe care nu și-a meritat-o. Iar aniversarea celor 65 de ani de existență a adus un cadou amar echipei din Parcul cu Platani – falimentul.

P

Progresul București s-a născut pe 10 mai 1944 la Rășinari, pe undeva pe lângă marginea Sibiului. Pentru mulți poate părea o curiozitate. Realitatea de la acea oră – teribilul bombardament al aviației americane din 4 aprilie 1944 asupra Bucureștiului – a obligat conducerea statului să mute în afara capitalei Secția de Fabricație a Biletelor Bancare, ea având rolul de a asigura permanent masa monetară în condițiile de inflație generate de război. Astfel, atunci când românii sărbătoreau Ziua Regelui, domnii Traian Pătrașcu (arbitru) și Nicolae Pop (jucător activ) au înființat un club de fotbal, ce avea să poarte de-a lungul timpului mai multe denumiri, dar o singură identitate, cea de echipă bancară: **BNR București, Spartac Banca RPR București, Spartac Finanțe Bănci București, Progresul București, Progresul Vulcan București, Progresul Voința București, Progresul Energia București, Progresul Șoimii IMUC București, FC Național București, FC Național 2000 București.**

Istoria își pune din nou adânc amprenta asupra existenței echipei bancare, care imediat după înființare, dispută câteva meciuri amicale cu formații din zona Sibiului. Momentul recunoașterii oficiale de către BNR a propriei grupări sportive a venit în urma unui control inopinat al Guvernatorului de atunci, Constantin Anghelescu. Întâmplarea face ca prim-divizionara Universitatea Cluj, refugiată și ea la Sibiu din cauza Dictatului de la Viena, prin care nordul Transilvaniei fusese cedat Ungariei la 30 august 1940, să dispute un meci amical cu proaspăta formație bancară. Surprinzător pentru toată lumea, echipa BNR-ului învinge pe „U” Cluj cu 1-0, sub privirile încântate ale Guvernatorului. Întors la București, acesta comandă primul rând de

● De-a lungul celor 64 de ani de existență, echipa de seniori a jucat 30 de sezoane în Divizia A.

● Vicecampionă a României: 1955/56, 1995/1996, 1996/97, 2001/02.

● Câștigătoare a Cupei României în 1959/60 și finalistă a aceleiași competiții: 1957/58, 1996/97, 2002/03 și 2005/2006

● Participantă la 5 ediții ale Cupelor Europene: 2 în Cupa Cupelor (1961–1962, 1997–1998), 2 Cupa UEFA (1996–1997 și 2002–2003) și o participare în Cupa UEFA Intertoto în 1998

● Palmares în Europa: 24 de meciuri, 10 victorii, 5 egaluri și 9 înfrângeri, 35 de goluri marcate și 25 primite.

● Cele mai bune performanțe în Europa: două calificări în turul doi al Cupei UEFA

echipament la fabrica de la Cîsnădie și virează o sumă de bani la Sibiu pentru administrarea în bune condiții a noii grupări. În noiembrie 1944, odată cu mutarea frontului spre Apus, întreaga colonie bucureșteană se întoarce în Capitală. A urmat imediat afilierea la FRFA și participarea la meciuri oficiale din seria a 3-a a categoriei I. BNR a promovat în două sezoane până în liga a II-a. După această ascensiune, FRFA reorganizează campionatul, desființează Divizia C, iar formația bancară se trezește retrogradată două eșaloane. Sub numele de Spartac (1949), echipa reîncepe urcușul către prima divizie – divizia de elită – unde promovează în 1954, sub comanda antrenorului Gică Nicolae. Urmează un alt mare succes, trupa de juniori mari (tineret-speranțe) a antrenorului Cornel Drăgușin câștigă Campionatul Național. Ajunsă în elita fotbalului românesc, Progresul Finanțe Bănci nu se face de râs și, la prima sa participare, termină pe poziția a 3-a a podiumului (1955). Aceasta a fost ediția în care apare în formația bancară, legendarul Titus Ozon. Performanța de la debutul pe prima scenă este repetată în ediția 1961/1962, avându-i la cârmă pe Ioan Lupaș și Cornel Drăgușin. Apăruseră între timp nume noi de jucători care făceau spectacol în iarbă, cum ar fi Smărăndescu, Karikaș, Mafteuță, Baboia și, nu în ultimul rând, cel care avea să devină jucătorul-legendă al clubului – Nicolae Oaidă. Ulterior, a fost antrenor și președinte de onoare al bancarilor.

Nicolae Oaidă (fost jucător și antrenor): „Eram la lotul de tineret în 1955 și am fost invitat la un meci CCA – Dinamo. Îl mai văzusem pe Ozon jucând, însă ca atunci niciodată. I-a driblat în colțul terenului pe Apolzan și pe încă un coechipier cu ajutorul steagului de la colțul terenului. Atunci m-am ridicat în picioare și am spus că nu vin în București decât la Progresul, unde jucașe și Ozon. Pe vremea aia eram în armată și mă transferasem de la Steagul Roșu la Bacău. Cu ocazia unei întâlniri între mai mulți conducători mi se pregăteau fel de fel de variante, însă eu le-am

spus clar că nu merg decât în Cotroceni. Noaptea am fugit din hotel cu ajutorul șoferului ministrului Finanțelor, care m-a luat cu mașina și am semnat cu bancarii imediat cum am ajuns în București. Lui Dinamo nu i-a convenit, însă până la urmă s-au înțeles. M-au angajat la Banca Agricolă și totul a fost în ordine. Prime nu erau cine știe ce. La câștigarea Cupei, în 1960, am luat 500 de lei, dar prima noastră cea mai mare era stadionul plin de suporteri. Durerea noastră a fost că, în 1958, am pierdut într-o săptămână și cupa și campionatul."

În același an (1961), Progresul devine prima echipă românească participantă în nou înființata competiție europeană Cupa Cupelor. Și asta datorită câștigării Cupei României, cu un sezon în urmă, în finala cu Dinamo Obor (divizionară B la acea oră), câștigată cu 2-0 (goluri Oaidă și Soare). Acesta a rămas, din păcate, și singurul trofeu din vitrina clubului. Asta nu înseamnă că Progresul a dispărut din prim-plan. Ulterior, aveau să vină vremuri grele pentru cavalerii Frunzei de Platan. Timp de zece ani s-au zbatut prin diviziile inferioare, până când Vasile Simionas a reușit revenirea în prima divizie cu următoarea echipă: I. Adam (I. Câmpăanu) – C. Marina, L. Ciobotariu, G. Călin (M. Popescu), G. Dumitru (M. Marin) – Ctin. Diaconu (C. Olăroiu), V. Ene, B. Dumitru (T. Chiriță) – V. Oprea, M. Dună, Fl. Cârstea (L. Strizu). De la 19 august 1994, Progresul își schimbă denumirea în FC Național și doi ani mai târziu urmează o nouă perioadă prosperă cu Florin Halagian la cârma echipei. Cel mai important personaj reformator al clubului bancar în perioada modernă a fost viceguvernatorul Vlad Soare, care a preluat destinele formației în sezonul 1991/1992 și sub comanda căruia s-a construit cea mai modernă bază sportivă de la acea vreme. În același timp, a adus doi conducători pricepuți în fruntea clubului, Cornel Dinu și, ulterior, Gino Iorgulescu.

Vlad Soare (fost viceguvernator): „Am avut tot timpul senzația că fac ceva bun. S-a conturat atunci poate cea mai frumoasă bază sportivă de la acea vreme. Antrenor preferat?... Hai să vi-l spun. A fost Halagian. Omul ăsta e un filozof, nu un simplu antrenor de fotbal. Dacă stai să-l asculți ai numai ce învăța de la el. Am avut și jucători preferați și am făcut greșeala să-i numesc public la acea vreme. În fotbal, trebuie să-i tratezi pe toți la fel, pentru că altfel se pot naște disensiuni. Mi-a plăcut cel mai mult Radu Niculescu și am un mare respect pentru Marin Dună. Un băiat venit de la țară, care juca pentru a-și întreține familia. A fost de o seriozitate incredibilă. Și mi-a mai plăcut și de Luțu. Un talent uriaș, dar pe care nu a știut nimeni să-l cizeleze, să-l facă să joace la adevărata lui valoare. Păcat că a cam trecut pe lângă fotbal."

Florin Halagian (antrenor FC Național

De-a lungul vremii, școala de fotbal din Parcul cu Platani a fost principalul furnizor de tinere talente la nivelul Capitalei. Îi putem aminti la acest capitol pe Cozma, Valerică Soare, Gheorghe Georgescu, Dumitru Paraschiv, Niculae Costea, Marin Voinea, Gheorghe Marin (Parașută), Viorel Năstase, Marin Dragnea, Dudu Georgescu, Aurel Beldeanu, Constantin Gâlcă, Marin Dună, Cristian Săpunaru, Liviu Ciobotariu, Cătălin Liță, Gigel Coman, Iulian Miu, Mihai Stoica, Victor Ene, Ovidiu Herea, Florin Cârstea, Valentin Oprea, Tinel Petre, Dumitru Bolborea, Ovidiu Petre, Gabriel Cănu sau Mircea Bornescu.

1995–1997): „Cele mai frumoase momente au fost atunci când am tras la titlu. Doamne, ce echipă aveam! Cu Liță, Sburlea, Ciobotariu, Petre Marin, Potocianu, Marian Savu și ceilalți am ratat titlul la mustață în meci direct cu Steaua. Îmi amintesc că jucătorul emblemă al clubului era în perioada aceea Marin Dună. Am numai amintiri plăcute din Cotroceni. Era un club serios, cu o conducere ca lumea (n.r. – Vlad Soare și Gino Iorgulescu) și cu o bază cum n-aveau mulți în Divizia A”.

Dumitru Bolborea (fost jucător): „Eu când am venit în Cotroceni, m-am înscris la tenis de câmp, însă când au aflat că părinții mei nu aveau posibilități financiare deosebite m-au trimis la fotbal. Tot răul spre bine. Am avut mari satisfacții. Progresul a fost cel mai frumos și boem club al capitalei. Era alt public la noi, mai cizelat, mai educat. La cuplaje veneau oamenii cu soții, cu copii în tribune, însă nu erau incidentele de astăzi. Chiar dacă am fost și pe la alte cluburi, și ca jucător și ca antrenor, Progresul a rămas cel mai drag în inima mea. Mare păcat că s-a desființat.”

Formația bancară a devenit în timp și o adevărată școală de antrenori dacă ne amintim că aici și-au exersat noua meserie Walter Zenga, Dan Petrescu, Cosmin Olăroiu, Marius Lăcătuș, Marius Șumudică, Cristiano Bergodi sau Alesanco.

Plecarea lui Gino Iorgulescu din Cotroceni, la finalul anului 2005, a însemnat începutul sfârșitului pentru gruparea bancară. E posibil ca Iorgulescu să fi anticipat deznoământul. Poate de aceea a și refuzat orice declarație pentru acest material. Ceea ce a urmat nu a făcut decât să prelungească agonia unei morți deja anunțate. Conflictul cu BNR și cu alte persoane influente din fotbal, managementul deficitar, criza financiară și interesele colaterale au făcut ca ultimii administratori să stingă lumina în Cotroceni, lăsând zeci de oameni cu salarii restante de 8-9 luni.

În 1985, echipa Miliției, Dinamo 1949 Victoria, obținuse promovarea în Divizia A. Tot sub pălăria M.I.-ului, cu terenul de joc în incinta Complexului Sportiv Dinamo, conducerea formației milițienilor se delecta într-o vilă selectă de pe Calea Griviței, unde-și aveau sediul. Cu o ascensiune impresionantă, Dinamo Victoria ocupă locul 3 la prima sa participare în Divizia A și se trezește cu o mare problemă pe cap. Nu putea organiza meciuri pe teren propriu deoarece nu aveau tribune. Astfel, într-o noapte a anului 1986, un efectiv impresionant de forțe pătrunde în incinta bazei din Cotroceni, dezasamblează tribunele metalice, pe care le montează rapid pe stadionul propriu, actualul „Florea Dumitrache”. Măsura fusese luată la nivel înalt, iar oficialii bancari, prea săraci în „mijloace caracteristice”, s-au trezit în fața unui fapt

real-
fără egal

20.000x
vouchere
de 10 Lei

25x
salarii
pe un an

40.000x
cutii 0,45L
Vanish

15.000x
ciocolată
Milka

15.000x
biscuiți 100g
Tuc

25x
plata întreținerii
pe un an

10.000x
produse
Dove

15.000x
sticle 2L
Coca-Cola

50.000x
cutii 0,33L
Heineken

5.000x
premii
Danone

În perioada 30.09-27.10.2010, cumpărăturile în **real-** îți aduc ocazia
să câștigi premii incredibile la tombola instant **real-** 4 ani!

Peste 170.000 premii te așteaptă! Vino în magazin și verifică cuponul primit la casa de marcat!

30.09 - 08.10 ZILELE ALBASTRE

În această perioadă poți verifica la
terminalul special din magazin
dacă ai câștigat cu cuponul albastru.

09.10 - 17.10 ZILELE VERZI

În această perioadă poți verifica la
terminalul special din magazin
dacă ai câștigat cu cuponul verde.

18.10 - 27.10 ZILELE ROȘII

În această perioadă poți verifica la
terminalul special din magazin
dacă ai câștigat cu cuponul roșu.

Regulamentul este disponibil în mod gratuit la biroul de Informații Clienți sau pe www.real-hypermarket.ro.

Parteneri:

Coca-Cola

Heineken

Milka

TUC

ACTIVIA

Campofrio

caroli

Dove

Vanish

Complexul Sportiv „Cotroceni” • Capacitate stadion: 14.500 locuri pe scaune • Nocturnă: 16.670 lucși • Teren de antrenament • Restaurant capacitate 80 de locuri • Hotel cu capacitate de 32 de persoane • Sală de fitness • Teren sintetic de minifotbal • Vestiare (2)

împlinit. Au urmat pentru Progresul 9 ani în care a trebuit să-și dispute meciurile de pe teren propriu în deplasare.

Dumitru Bolborea (jucător în perioada respectivă la Progresul): „Nu se aștepta nimeni la așa ceva. Au venit cu trailere. Unii tăiau tribunele cu aparatele de sudură, iar alții le transportau. Aveau nevoie de tribune și de unde să le ia? De la Steaua, Dinamo sau Rapid nici nu se puneau problema. Așa că a rămas soluția să le ia pe ale noastre. Stadionul Progresul era încă de atunci o frumusețe. După ce ne-au lăsat fără tribune, am fost nevoiți să jucăm pe alte stadioane. Pe Voința am evoluat câțiva ani”.

În centrul Capitalei, în buricul târgului, exista pe vremuri o bază pitorească, un loc unde nu se făcea neapărat numai sport de performanță. Era o oază de verdeată, o destinație de promenadă pentru toți locuitorii din zonă, chit că aceștia veneau dinspre strada Uranus sau dinspre Hipodrom. Câți dintre vechii bucureșteni nu-și amintesc oare de fostul strand „Izvor” sau despre terenul de zgură pe care-și rupeau tenișii puști de toate vârstele. După 1991, de când BNR a reintrat în posesia terenului, baza s-a modernizat și a devenit o adevărată bijuterie. Un giuvaier care însă s-a închis ușor, ușor, publicului larg. În momentul de față, în Complexul Sportiv Progresul nu se mai intră decât cu legitimație BNR, iar stadionul e păzit de jandarmi. Numai gazonul, impecabil de altfel, a rămas nostalgic după crampoanele unei întregi istorii a fotbalului românesc.

În 1865, Alexandru Ioan Cuza a donat prin Înalț Decret Domnesc un teren cu o suprafață de 18 hectare Societății de Dare la Semnu București, prima asociație sportivă înființată

în țara noastră cu trei ani mai devreme (1862). Domeniul dintre str. Dr. Staicovici și str. Dr. Lister a devenit astfel complex sportiv, care în 1946 a fost cumpărat de BNR de la asociația sus-amintită contra unui miliard de lei și a poligonului de la Tunari. Pe acest teren a apărut Stadionul Progresul, cu o capacitate de 8.000 de locuri și care a fost inaugurat în 1950, cu ocazia partidei dintre Spartac Banca RPR București și Silvicultura București, partidă câștigată de bancari cu 6-0. Noua bază sportivă este naționalizată apoi de comuniști, pentru ca, după Revoluția din decembrie '89, să reentre în posesia BNR, în urma unui protocol încheiat cu Ministerul Tineretului și Sportului, reprezentat la acea vreme de ministrul Bogdan Niculescu Duvăz și de secretarul de stat Cornel Dinu.

Au urmat o serie de lucrări de modernizare, în urma cărora a apărut un nou hotel, cu restaurant, cu săli de conferințe, birouri, ș.a.m.d. Totul sub coordonarea viceguvernatorului Vlad Soare. O parte din bază a fost rezervată echipei de fotbal, care însă, ușor, a început să nu-și mai achite chiria. La început aceasta a fost una simbolică, pentru ca în ultimii trei-patru ani să devină brusc o sumă cu adevărat impresionantă, de peste 30.000 de euro/lună. Până la urmă, echipa a fost evacuată, iar toată baza este acum la dispoziția BNR-ului.

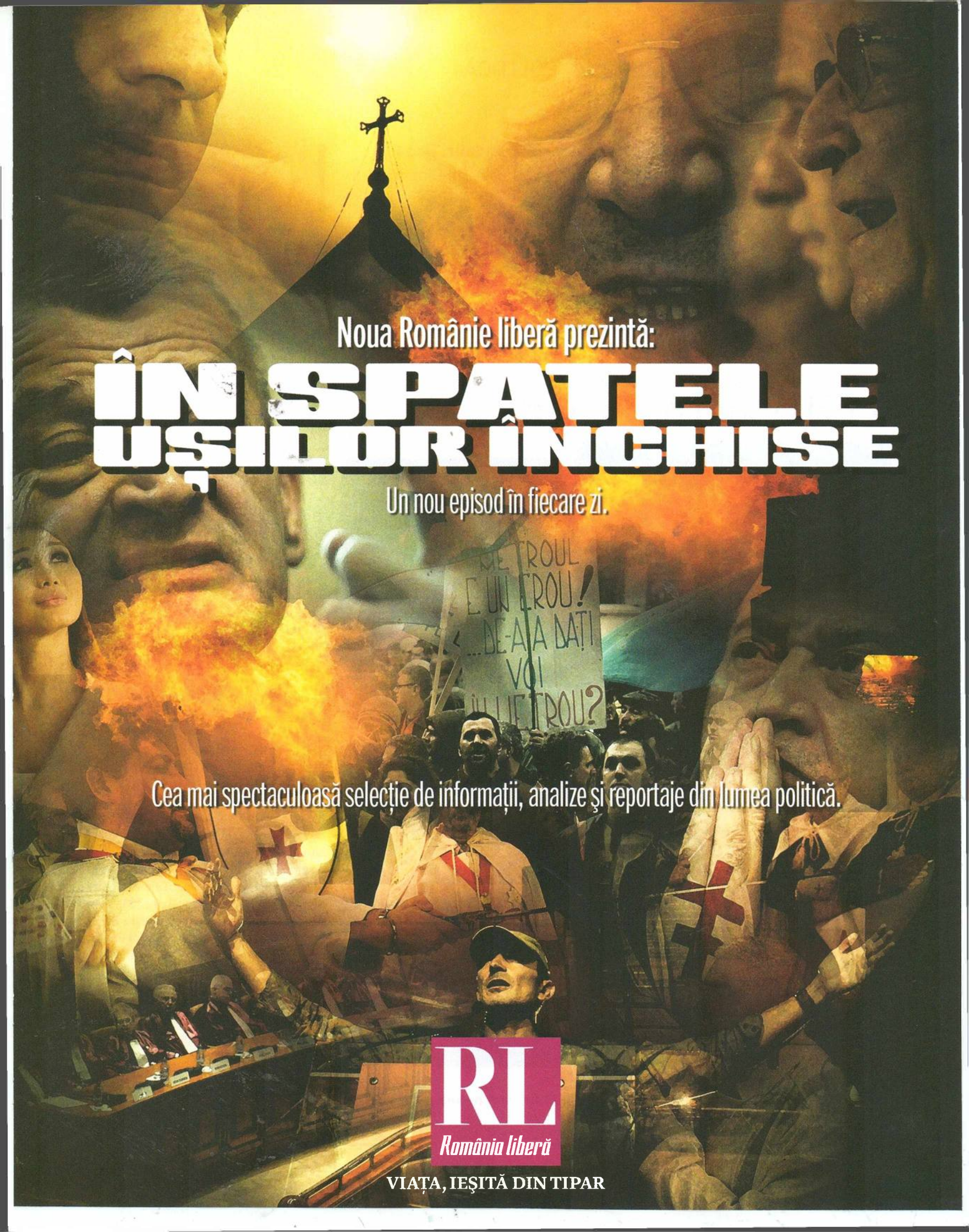
Mugur Șteț (purtător de cuvânt al BNR): „Complexul Sportiv Progresul este o proprietate particulară. Acolo se află acum Centrul de pregătire profesională a angajaților noștri și tot acolo se desfășoară activitățile sociale. BNR are și o asociație sportivă care organizează competiții pentru salariații acesteia. În baza sportivă din Cotroceni se pot recrea acum angajații BNR, insti-

tuție care nu trebuie confundată cu o primărie ca să facă un loc public din acea locație. Pentru susținerea activităților sportive de performanță, Banca Națională poate pune baza la dispoziția federațiilor de specialitate în anumite condiții. Nu putem permite accesul publicului larg în incintă, deoarece acesta ar putea perturba activitățile din interior”.

Vlad Soare (fost viceguvernator BNR): „Atitudinea BNR trebuie înțeleasă. Ea vine după ani de neplată a chiriei prevăzută într-un contract. BNR a avut răbdare mai multă decât mă așteptam să aibă. Dacă va apărea un investitor serios care va achita datoriile existente, sunt sigur că echipa Progresul se poate întoarce oricând în Cotroceni. Știu că deocamdată baza este închisă, dar sunt sigur că în curând BNR, instituție-căreia îi port un respect uriaș, va găsi o destinație pentru aceasta. Cred și sper ca Progresul să redevină ceea ce a fost. Cert este că, mie, sufletul mi-a rămas acolo.”

Ceea ce nu știe marea masă a iubitorilor fotbalului este faptul că istoria amănunțită a Progresului este deja redactată minuțios de către Valentin Căltuț, iar volumul care va fi publicat spre finalul anului va deveni cea mai documentată și completă biografie a unui club din România, fiind în același timp o adevărată antologie a întreg fotbalului românesc.

Și încheiem cu o informație de ultimă oră: surse de încredere ne asigură că în curând Progresul va fi reînființat și că formația va evolua tot pe stadionul Cotroceni.

Noua Românie liberă prezintă:

ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Un nou episod în fiecare zi.

Cea mai spectaculoasă selecție de informații, analize și reportaje din lumea politică.

RL

România liberă

VIATA, IEȘITĂ DIN TIPAR

Ca și cum ai spune Domnul Goe... Sau Domnu' Trandafir. Boc 1.1. Sau, sistemic & endemic, Boc 2.1. Boc 44. Sau 45. De ani. Cine mai știe, Boc 5.1.4.5 5.2. De nu mai știi. Nimic.

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres și Octavian Tibăr

Domnul Boc, Trandafir, Goe

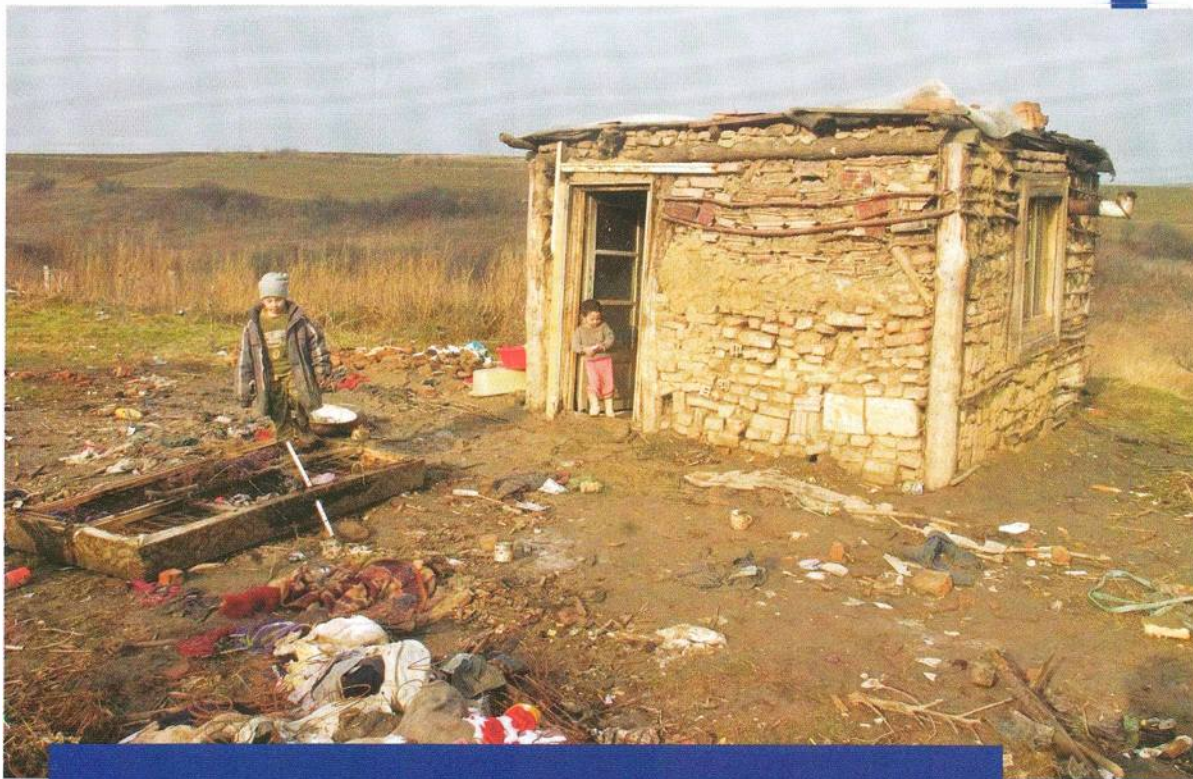

Dacă nu sunteți cumiști, dar și dacă sunteți, vine **nenea minus douăzecișicincilasută.**

Domnul Boc învălmășește pensiile. Face țap-țarap cu salariile. Este nenea minus douășeci la sută. Este minus oricum. Sub nivelul mării. După el, va trebui să facem curat. Să restaurăm restaurarea. Să demutăm mutilarea. Să remodelăm siluirea.

Rar un individ mai sărac cu duhul – și asta de domeniul evidenței. Mai depășit de situație. De evenimente. Mai incapabil să gestioneze. Nici de gestionar nu e bun. Nici de administrator de bloc. Taie din etaje! Așa rezolvă el problema încălzirii. Mai scurtăm câte un cap, mai defrișăm niște etaje, mai exterminăm niște pensionari. Mai eutanasiem pe cineva pe ici, pe colo. Mai linșăm vreun bugetar.

Din ce în ce mai pregnant ni se arată limitele lui Victor Ponta. El este un proiect de viitor limitat. Cu răspundere limitată. Nu spunem că este imatur politic, dar nici prea matur nu s-ar putea spune că este. Nu prea îl putem proiecta, cel puțin la această oră, în postura de președinte. Îți vine să crezi că, odată ajuns la Cotroceni, ar începe să se joace. Cu politica în țărână.

Personajul principal și ubicuu (bibicul ubicuu!) al României de final de septembrie și debut de octombrie va fi / este SĂRĂCIA.

Cu cât este mai vehement, cu atât Crin Antonescu pare mai mut. Chiar exasperat. Chiar vociferând. Antonescu nu pare a-și consolida popularitatea. Se așteaptă, de la el, mai multe proiecte sobre, constructive, inițiative reale, palpabile. Altfel, vehemența sa împotriva lui Boc, Băsescu, PDL, nu va produce nimic productiv. Toată lumea are mari așteptări de la Crin Antonescu. Cu cât el va „produce” mai puțin încredere, cu atât capitalul politic al liberalilor are șanse să scadă. Și chiar vertiginos.

Precum Călugărul („Vasile”) al lui Emil Constantinescu. Personaj recurent. Veșnicul candidat la prim-ministru într-o țară precum eterna și fascinantă Românie. KLAUS de Sibiu – risc și eu, acum, o profeție proastă – va ajunge un personaj politic (ceva mai) pregnant. Va fi, poate, și prim-ministru, cred, chiar dacă nu acum, ci mult mai târziu. În locul astrologului (Urania, să zicem – sau celebrul Gabriel Mihailovici), m-aș duce, fuga-fuguța, să-i cercetez, cu înfrigurare, astrograma. Cine știe, s-ar putea să ne rezerve mari surprize. Iar Crin Antonescu a intuit corect că domnul Klaus Johannis face parte din „capitalul politic”/electoral al PNL, fiindcă el a lansat ideea – și pentru că „domnu’ Klaus” are, în continuare, parte de îndesute simpatii. Este o intuiție politică destul de corectă și va da roade. Poate să (mai) fie, la un moment, reiterat (și) proiectul comun PSD-

PDL, deși, acum, mai degrabă, cele două partide cât și cei doi lideri își descoperă – sau redescoperă – „anfroaurile”, bâzdăcurile, nazurile, sâmburii de gâlceavă. În ceea ce alții ar spune „diferența specifică”.

În rest, o sărăcie lucie. O sărăcie politică. Plenară. Oamenii redescoperă că, pentru copiii lor, elevi sau studenți, trebuie să bage adânc mâna în pungă după bani de rechizite, cazare, haine, amărâte de treninguri, adidași (fie și din pânză!) etc.

NINE ELEVEN și-a pierdut parfumul de dezastru, a intrat în epoca de holocaust al mizeriei, al sărăciei, cu tot cortegiul său de consecințe. Din când în când, scintilând pe cer, mai moare câte un bebeluș de la Maternitatea Giulești. Sau se mai externează vreo doi. Ar fi interesant de urmărit, pur și simplu din curiozitate, ca subiect jurnalistic, ce se va întâmpla cu ei, în viață, mai departe.

Peisaj dezolant pe ansamblu, cu tot cu social, politic, cultural (s-a închis și TOMIS, una dintre ultimele reviste de cultură, primăria locală nu o mai subvenționează). Nu se mai întâmplă nimic, din cauza banilor, sau, mai precis, din cauza lipsei lor.

Ne trebuie măcar un singur lucru: de doi bani speranță.

Auzisem de Irina Sârbu. Nu o ascultasem și nu o văzusem nicio dată. S-a întâmplat să fie Festivalul de Film Istoric ocazia de care aveam nevoie. Un show cald într-o seară ploioasă în cinematograful cel nou din Râșnov. Un show despre „București, mon amour...” Și Irina, ce surpriză!

text Bogdan Hrib
foto Bogdan Chesaru

Irina Sârbu: „M-am îndrăgostit de muzica românească interbelică”

„Iubesc ceea ce fac tocmai pentru că am suficient timp liber ca să mă ocup și de mine. Să mă plimb, să citesc, să merg la un film bun, la un concert sau la o piesă de teatru, să ascult muzică, să îmi îmbogățesc repertoriul, să lucrez pentru proiectele de la teatru... V-am spus că sunt o norocoasă! Am timp pentru toate!”

V

I V-ați născut la București, dar vacanțele le petreceați la Cluj? Pe care îl iubiți mai mult? De care oraș sunteți mai atașată? De ce?

– De Cluj, cu siguranță! Acolo am copilărit, acolo m-am format ca om, acolo am legat prietenii de-o viață, acolo mi-a rămas sufletul, acolo vreau să mă retrag la un moment dat...

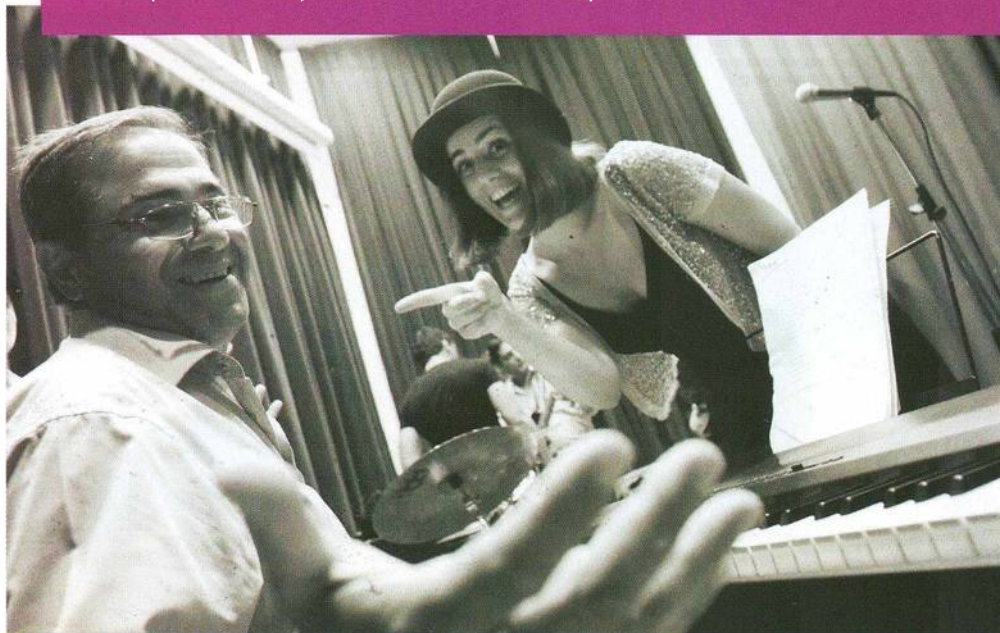
I Profesia vă este de actor? Cum vă împăcați cu pasiunea pentru jazz? Cele două meserii nu sunt un pic concurente? Nu devin geloase una pe cealaltă? Cum le echilibrați? Sau care câștigă?

– În nici un caz nu sunt concurente! Din contră, sunt foarte bune prietene, se înțeleg excelent, se ajută și se completează una pe alta. Le echilibrez acordând timp fiecăreia dintre ele, fără preferințe... Depinde de proiectele pe care le am.

I Ați realizat multe și repede. Pe site-ul dvs. ați scris că ați reușit atât de multe în așa de puțin timp „cu multă dragoste, dăruire, ambiție... și un pic de noroc”. Și totuși, puteți detalia puțin sau chiar mai mult?

– Sigur! DRAGOSTE – pentru că nu se poate face pe lume nimic fără ea, DĂRUIRE – pentru că altfel nu iese nimic bine, AMBIȚIE – cu fiecare proiect vreau să evoluez, NOROC – pentru că este, poate, cel mai important dintre toate.

Irina Sârbu despre ea însăși, într-o singură frază: „Un om simplu, sincer și mereu cu zâmbetul pe buze”.

Visul „secret” al Irinei Sârbu este să ajungă la Rio de Janeiro.

I Care este următorul pas? Ce proiect urmează? Unde o să vă mai vedem și ascultăm?

– Urmează premiera la musicalul *Nevestele vesele din Windsor*, în regia lui Alexandru Tocilescu, muzica Nicu Alifantis, la Teatrul *Metropolis*. Mărturisesc că proiectul este în acest moment prioritate absolută. Îmi place enorm ce fac, îmi plac oamenii cu care lucrez și faptul că învăț în fiecare zi câte ceva nou.

I O întrebare inevitabilă: un pas spre film?

– Da, mi-aș dori, dar deocamdată nu a fost să fie... Oferte au existat, dar nu s-a concretizat nimic. Însă nu-mi pierd speranța și aștept...

I Aveți o echipă minunată de muzicieni. Cum reușiți într-o lume atât de urâtă și rea să păstrați echilibrul între artiști? Nu apar orgolii, frustrări?

– Niciodată! Ne înțelegem foarte bine unii cu alții. Sigur că există diferențe de opinie, dar până la orgoliu sau frustrare este o cale lungă.

În foarte mult să existe armonie și înțelegere în trupă. Altfel nu putem merge mai departe și nu puteam realiza lucruri frumoase împreună. Suntem ca într-o familie.

I Cum vă alegeți repertoriul?

– Cânt ce-mi place și ce cred că mi se potrivește. De multe ori mi se întâmplă să aud o melodie, să-mi placă foarte mult și să propun să o integram în repertoriu. Uneori se dovedește a fi o idee bună, alteori nu. Dar încerc să abordez cât mai multe genuri. De exemplu, m-am îndrăgostit de muzica românească interbelică și am avut o perioadă în care ascultam zi și noapte numai asta și eram dornică să scot partituri, să învăț cât mai multe piese pentru a le putea împărtăși lumii. Proiectul s-a dovedit a fi un succes și asta mă bucură! V-am spus că fără dăruire nu se poate!

I Când vreți să fugiți de lumea dezlănțuită unde este locul de suflet? În țară, în străinătate? Mi-aș permite să vă întreb și cu ce fugiți și cu cine și mai ales cât timp?

– Un vis împlinit a fost că vara aceasta am reușit să vizitez Parisul. Mi-am dorit atât de mult încât m-am întors încărcată cu energie pozitivă și cu dorința de a face un proiect cu șansonete franțuzești (asta după ce îl voi face, în noiembrie, pe cel cu tango argentinian). Am fugit cu încă trei prietene foarte bune și pot spune că a fost o vacanță de neuitat. În general îmi place să evadesc la mare sau la munte când am câteva zile libere. Îmi place să conduc așa că mereu plec cu mașina. Îmi mai doresc să fac trasee montane, dar, din păcate, am o problemă la genunchi și deocamdată nu pot.

I Ce întrebare v-a fost adresată cel mai des?

– Cum ai ajuns să cânti jazz?

I Ce întrebare nu v-a fost adresată niciodată deși v-ați dorit acest lucru?

– Îmi permiteți să vă ofer o vacanță cadou în Brazilia?

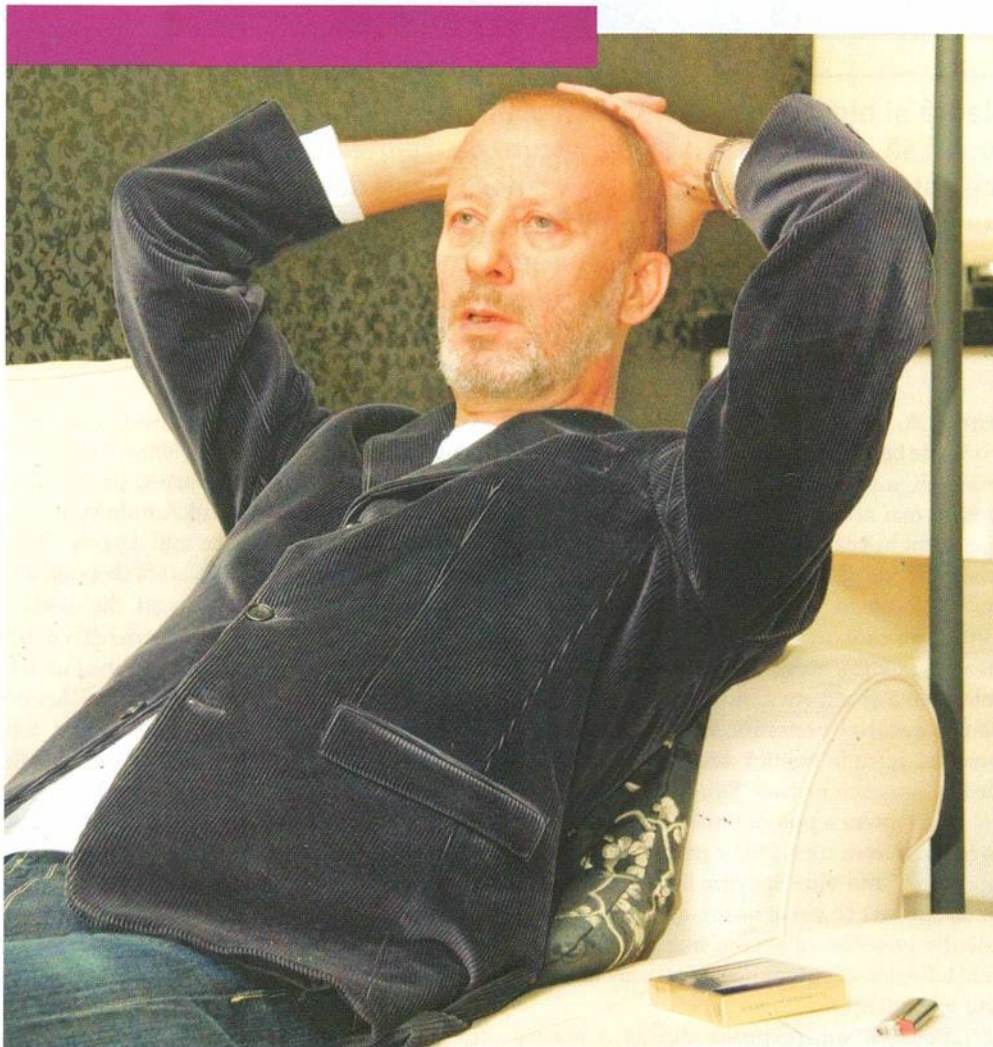
„La Ministerul Culturii e de ajuns un domn inteligent, care să se ocupe de monumente, nu să ofere locuri de muncă actorilor. Cultura nu-i asta! Piața e liberă”, spune Andrei, care e la bază filolog. N-are o părere prea grozavă nici despre scriitori. „În afară de Cărtărescu, nu-mi place nici un scriitor român. Scot câte 500 de cărți și se citesc între ei.”

Nu-i ușor să ajungi la Andrei Gheorghe. Dacă vrei să stai pe îndelete de vorbă cu el, e nevoie să treci de niște obstacole, pe care nu știi dacă el sau providența le-a pus în cale. Cel puțin în cazul când locul întâlnirii e la el acasă.

text Radu Pocovnicu
foto arhiva VIP

Andrei Gheorghe:

„Aș da amenzi pentru utilizarea incorectă a limbii române”

Andrei Gheorghe stă în Băneasa, iar strada pe care locuiește tocmai se asfaltează. Cine spunea că un rău nu vine niciodată singur? – în zonă sunt și câini slobozi și agresivi.

În fierbințeala zilei de vară, aerul e mai respirabil în curte la Andrei, unde vegetația a cuprins totul în jur. Dar și mai bine e înăuntru, în living. Decorul casei e modern, tăiat în linii reci, însă amprenta locuirii se vedește imediat cum treci pragul. Pe unul dintre stâlpii de rezistență sunt trasate cu creionul câteva linii orizontale, iar în dreptul lor, nume. Semnele creșterii în înălțime a copiilor săi. Maria pare să fie acum cea mai înaltă... În vara asta, Andrei a fost în vacanță prin țară, în Deltă, la Sucevița. „Când ai copii, e o motivație în plus să mergi. Îmi aduc aminte că într-un an, când eram copil, am mers vreo 30 de zile cu rucsacul în spinare într-o expediție, împreună cu fete și băieți mai mari, prin Cheile Turzii. Mă luase mătușa-mea, care era profă. A fost foarte mișto”.

Îeșit de pe sticlă de ceva vreme, Andrei a reintrat de curând în cărți, urmând să realizeze în această toamnă un talkshow, *Salutare, Națiune!*, în Republica Moldova. Interesantă e însă deschiderea sa pentru roluri noi în televiziune. „A mai rămas să fac sport și meteo.” Și nu e o glumă. „Orice proiect care e interesant, m-ar provoca, chiar și meteo. E vorba de cum faci un lucru. De la Gianina Corondan n-am mai văzut nici un prezentator care să-mi atragă atenția. Mie îmi place când fac ceva, să fac altfel. Nici un proiect nu e de refuzat dacă e provocator sau interesant. În privința televiziunii, eu sunt ca fata aia care spune „Da!” întotdeauna. Mereu ai câte ceva de învățat.”

Ce-ar mai face în televiziune? „Aș da

„România nu e o societate violentă și nici agresivă. Românii preferă să înjure. Acum 10 ani, în București nu te lăsa nimeni să intri în față, în trafic. Acum da. Oamenii au învățat să conviețuiască după ce s-au certat bine. România nu e un loc necivilizat, doar un pic rămasă în urmă. Ne-am integrat în Uniune, în NATO, avem o economie liberă, o piață liberă, libertatea cuvântului, dar toate acestea sunt făcute de români, nu de vreun om politic. De români care ascultă și manele, care și fură, se înjură în intersecții, cu care eu personal n-am nimic.”

amenzi pentru utilizarea incorectă a limbii române. CNA nu vrea să-și asume acest rol minim. Aș obliga toate televiziunile din România să aibă un departament de gramatică, să dea amenzi angajaților care nu-și fac treaba. Nu vorbești bine, spui prostii? Foarte bine, primești amendă!

Limbajul virtual e ok să fie liber, să se dezvolte cum dorește. El răspunde altor nevoi. Sms-ul te obligă la economie și nivelul virtual la fel. Eu sunt mai pedant, îmi place să fiu corect, dar uneori mai dau un «nvdm» (*n.red. ne vedem mâine, vorbim*). Unul dintre cele mai dese sms-uri ale mele e «?», care poate însemna multe lucruri: ai treabă? ești liber? ești ocupat? Are expresie...”

Din punct de vedere profesional, Andrei Gheorghe își mai ocupă timpul cu un scenariu de serial, la care lucrează împreună cu niște prieteni. Are și o clinică de dializă la Cluj și se mândrește că a făcut treabă bună acolo, chiar pe timp de criză. „Angajații mei îmi sunt foarte recunoscători. N-am tăiat din salarii, am tăiat din costuri. Trebuie să tăiem, foarte bine, să optimizăm! În loc de 10 lei, cheltuim 6”, spune fostul angajat la Ministerul Finanțelor, care pesemne a învățat să-și gestioneze mai bine

banii. „A, nu! La Ministerul Finanțelor nu e vorba de banii noștri. Acolo e altă poveste. Am priceput niște mecanisme și am câștigat o privire mai acută asupra abisului. M-am uitat mai atent în prăpastie. Dar după ce te uiți mai mult, îți vine să sari. Am văzut că nu e bine și nu poate să fie bine. E imposibil!”, declară Gheorghe care, mai departe de administrație, în zona politică, nu vrea să meargă. „Puterea e interesantă și atractivă, dorești s-o exerciți, ca să-ți transformi proiectele în realitate. Dar nu vreau să intru în politică. Îmi displace puterea de la Ceaușescu încoace. Știi, Băsescu a fost un fel de așteptare a puterii bune, Constantinescu la fel. În mintea mea, PSD e puterea, iar ceilalți opoziția. Când vine opoziția la putere și spui: în sfârșit, iată că vin ai noștri, aceștia repetă cu osârdie greșelile, ca și cum n-ar fi nici o diferență. Pentru că sistemul e mai presus de bune sau rele intenții.”

„Polițiștii sunt expresia directă a acestei barbarii. Ei sunt mai apropiați de noi, sunt investiți cu putere și tentați să abuzeze de ea. N-am nici o experiență pozitivă cu polițiștii. Când aveam șapte ani, am luat palme de la milițieni, doar pentru că jucam fotbal pe un teren. În adolescență, la discotecă, am luat bătaie de la

ei. Când mi s-a spart mașina, sau casa, n-au făcut nimic ca să rezolve problema. Atunci?” – întreabă el, lăsându-mă să-i arunc provocarea: ce ai face dacă ai fi ministrul Administrației și Internelor? „I-aș da afară pe toți! Aș găsi alții a doua zi. Dar în general aș da afară de peste tot. Închizi peste noapte și pornești din nou...” Întrebat dacă a avut vreo experiență cu un polițist în străinătate, răspunde: „În nici un fel. Dar asta e și ideea, să n-ai contact cu ei. Acesta e rolul lor, să nu se... îngrașe. De ce toți polițiștii noștri au burtă? În această muncă fizică și periculoasă, de ce toți au burtă? Dar nu sunt vinovați ei. Noi am creat acest sistem și perseverăm în eroare, permitem ca el să continue. Nu facem nimic, n-avem voci, nu protestăm, eventual mârâieli simple, obosite.”

Accidentul de la maternitatea Giulești l-a marcat pe Andrei, care se gândește la o campanie prin care să fie începută supravegherea funcționarilor publici. „*Big brother for the little people!* Mi se pare ceva simplu, nu-i vreo idee indecentă sau revoluționară. Să văd dacă profesorul fi predă copilului meu sau doarme beat pe catedră, să văd cum îngrijește asistenta pacienții sau cum dirijează circulația polițistul în intersecție...” Să fie oare lucrurile așa simple?

„Nu mi-e frică de situații

concrete. Atunci acționez, sunt rapid. Am niște îndemânări căpătate. Am fost salvamar. Sunt foarte relaxat, când un copil a căzut, am sărit și l-am scos instantaneu. Nu mi-e frică de realitate.”

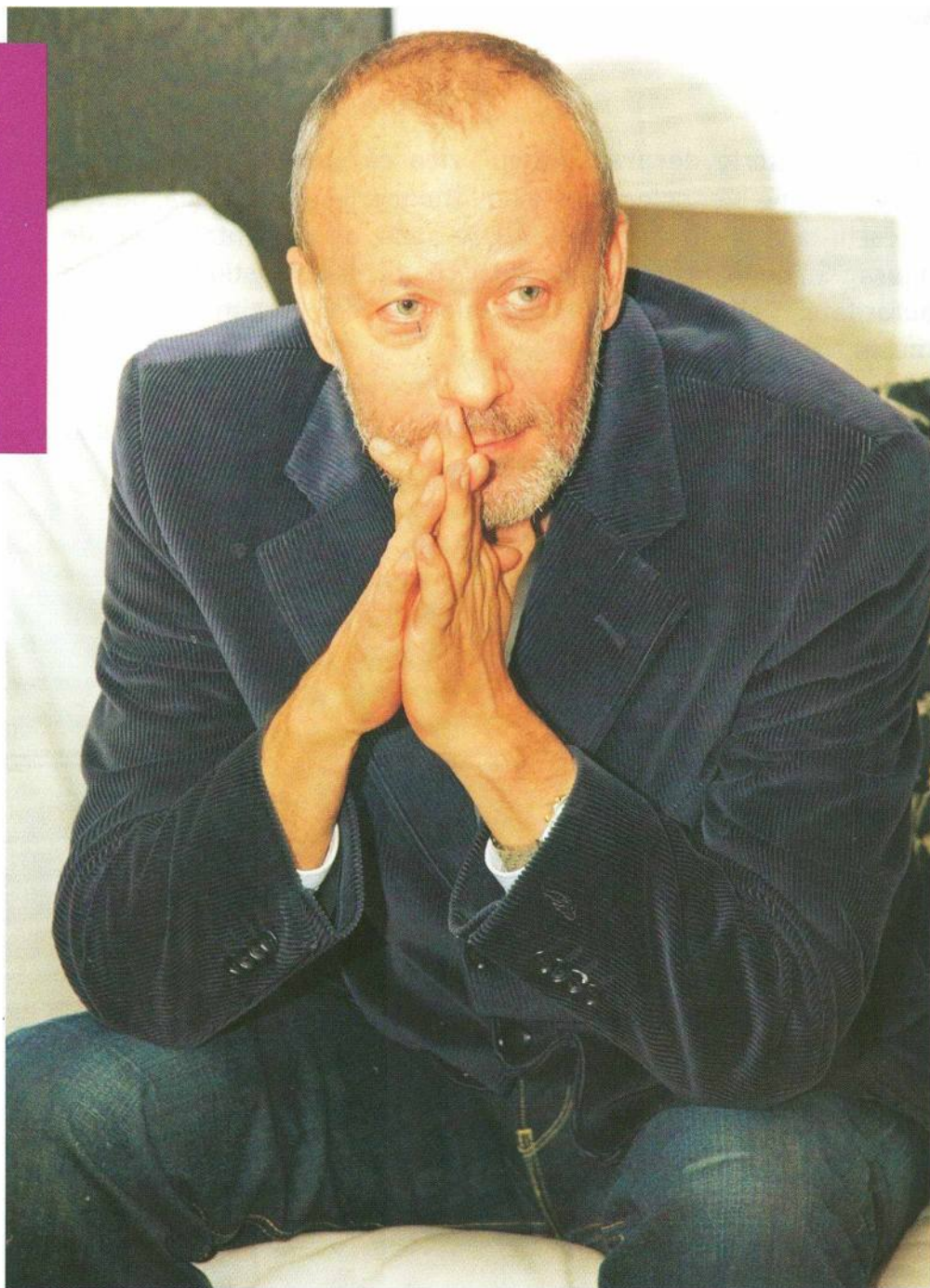
N-am intra în plin subiectivism doar pentru că oricine ar putea emite o părere? „De ce nu vom face nimic niciodată în România? Pentru că va veni cineva care va pune o întrebare! O întrebare bine intenționată, care va handicapa orice acțiune. Hai să stăm de vorbă! Hai să facem o analiză, ceva serios. Ce-i asta – să punem camere video? Să organizăm o dezbatere împreună cu societatea civilă. La sfârșit, va veni un domn care, utilizând limbajul binelui, va spune: nu e corect! Nu e normal ca toată lumea să aibă acces să vadă? În radio, cea mai mare problemă era furtul discurilor. Și lucrează acolo oameni inteligenți, peste medie. Erau ședințe nesfârșite: cine fură? Se făceau tot felul de urmărituri, dar se fura în continuare, până când am pus două camere video. După un timp, n-au mai funcționat, rămăseseră doar carcassele. Dar, din acel moment, n-a mai dispărut un singur disc! Știindu-se urmărit, individul își va face treaba mai bine. Întâi din obligație, apoi din datorie. Se vor mândri că sunt niște angajați responsabili.”

Dar țiganii? Că tot sunt proaspete evenimente din Franța, care a expulzat în România mai mulți romi. „O mizerie! Nu vorbesc de statul francez. Vorbesc de noi, de cum îi percepem pe țigani. Noi n-avem rude proaste? Prost crescute? Care ascultă manele? Care vorbesc tare? A, nu, probabil toate rudele noastre cântă la violoncel!” În călătoriile sale prin Europa, Andrei mai întâlnește și țigani români, cu care intră mereu în vorbă. Asta nu înseamnă că le dă bani. „Eu sunt rău. Du-te bă și muncește! Tu de ce nu poți? Ești leneș? Și eu sunt foarte leneș. Deci ne-am întâlnit doi leneși. Când îi întâlnesc în afară am o simpatie pentru ei, îi întreb cum le merge, iar ei mă recunosc. Într-o zi mă aflu la Amsterdam, și vin vreo doi cu acordeonul: săru’ mâna, dă’ și mie. Pe partea cealaltă a

străzii, niște cântăreți sud-americani. Eram într-o piață plină de lume, treceau tot felul de personaje. Niște spanioli vindeau ceva pe trotuar. Mai încolo, câțiva francezi. Sud-americani încep să cânte, țiganii preiau linia melodică la acordeon și iese un *jam session*. Splendid! Sigur că mă enervează când vine unul și-mi bagă un deget în burtă, să-mi ceară bani. Mi s-a întâmplat la un stop să mă scoată din sărite unul. Am ieșit după el, a luat-o la fugă, dar l-am prins. M-am întors cu el victorios deasupra capului. Ha-ha!”

Acum vreo doi ani, Andrei voia să-și ia scuter. Între timp, a abandonat ideea. „E foarte periculos cu scuterul prin București. Sunt gropi și mulți șoferi dau peste tine. N-am reușit să mă adaptez, îmi place să conduc mașini. Mai merg cu bicicleta pe aici.” Într-adevăr, e o

modă să mergi cu bicicleta. Să fii ecologist. Eco, cum se spune. „O, Doamne! Când îi văd pe toți metrosexualii ăștia cu căciuli, pedalând în propriul lor bine, uitându-se la tine ca la niște viermi... ăștia sunt profeții de azi. Îmi vine să deschid portiera, să nu ratez vreunul! Orice tip de gândire care e dihotomic, mă blochează; eu am dreptate, tu ești un bou! Sunt conversații pe care nu pot să le duc. Vine un tip și zice: Holocaustul e o prostie; în momentul ăla ceva din tine oprește conversația. Dacă n-ai bicicletă, ești un bou. Pe dracu’, n-au bani de mașină!” Nu pierd ocazia ca să torn gaz peste foc: mai sunt și anti-maneliștii. „Da, ce rușine! Să existe un curent împotriva a ceva ce le place altor oameni. Altor oameni le place altfel de muzică. Cu ce sunt mai buni acești băieți, anti-maneliștii, decât milițienii?”

„Chinezul” scrie despre. „Piticu” zice că. „Arhi” răspunde la. Păzea că vine blogosfera peste noi! Bloggerii sunt la modă, pe val, în cărți, cum vreți să-i ziceți. Au de spus, de comentat, chiar de înjurat. Și, pentru că unii o fac chiar cu stil, și-au câștigat o anumită autoritate. Cât despre simpatie, nici nu mai vorbim! Așa că-i musai să-i cunoaștem!

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr

Chinezul a ieșit în stradă

Pentru început, ne întâlnim cu Chinezul. Nu pe blog, ci în carne și oase. 35 de ani, înalt, șaten, creț, ochelari. „Și ce ți-o fi trebuind zăpăceala asta, cu blogu’?”, îi zic. „No, păi io îs foarte sociabil, îmi trebuie oameni, să povestim, să râdem, să ne înjurăm...” Și ce iese din asta? Cică pot ieși multe, depinde de cum o faci. De la a comunica, pur și simplu, până la o mare afacere. Să vedem, atunci, care e *modelul chinezesc*: „Eu mi-am făcut blogul în 2007, când începea piața. Era o chestie faină, ziceam că-i un fel de ziar online personal, că am acces la informare. Apoi m-am prins că-i un instrument de *branding* foarte important. Eu lucrez în consultanță, prin blog mi-am construit o notorietate, că n-am o mare firmă în spate. Marele câștig, totuși, este că am cunoscut oameni extraordinari. E o lume zgomotoasă, epuizantă, da’ frumoasă rău!”

Un chinez ca tot românul. Cristian China-Birta, în buletin.

Chinezul are un trafic de învidiat, peste o mie de oameni pe zi. Sigur că nu se trage de șireturi cu toți, dar are, totuși, cam 30 de prieteni verificați: „În timp, îți dezvolti niște filtre, e și ridicol să pretinzi că-i știi, dacă sunt peste 100, să zicem. Dar mă bucur să descopăr, în fiecare zi, bloguri noi, să văd că partea tehnică devine din ce în ce mai importantă. Sunt și aici niște reguli de bază, trebuie să știi cum să scrii, nu așa, la plesneală. E falsă independența pe care ți-o dă un blog. Sigur că fiecare spune ce vrea, că poate, dar apoi se fac niște reglaje; se profesionalizează, ceva de genul eu scriu despre cărți, tu despre filme... Noi încă suntem în copilărie, în poezia blogosferei, dincolo se fac sute de mii de euro cu bloguri de nișă. Pe-aici merg mai bine generalistii, așa ca mine”.

Dar, dacă te pricepi, iese ceva mărunțiș și din asta. Nu-i frumos să întrebi, da' Chinezul răspunde: „Să zicem că nu mai puțin de 500 de euro pe lună, în 2010. Banii vin din campanii, Ghici România mea, că-i personală, ca să vă dau un exemplu. Am scris despre diverse locații, am pus poze, am început să comentez și să le ghicim. Apoi promovez campaniile altora, merg la evenimente, ba chiar investesc, știți că am făcut site-ul *sportlocal.ro*. Da' e multă muncă, nu-i ușor, e ca un job, îți ia timp și nervi. Pe blog și pe rețelele sociale stau cel puțin trei ore pe zi. Apoi mail-uri, solicitări, să facem, să mă ajuti... Și mie mi se pare de bun-simț să răspund”.

Și ce mai spune omul nostru? Că povestea cu *influencer* e fumată, da, lumea are încredere în tine, pur și simplu, și ce dacă? A depășit faza asta, acum experimentează un *trio* mult mai incitant: *blog*, *twitter*, *facebook*. Cică e o intersecție acolo, foarte interesantă, pe anumite reacții, la anumite ore, dar numai el știe ce-o mai vrea să scoată și din asta. Și nici

„Blogosfera are riscurile ei, s-a găsit unul, într-un comentariu, să-mi înjure copiii. Vai ce m-am enervat! I-am zis că vin și-l bat în fiecare săptămână, eventual la ore fixe, dacă mai face asta. Mă rog, de atunci nu mi s-a mai întâmplat”.

online-ul nu mai e de-ajuns: „Da, îți faci un brand, îl urci la un nivel, dar înțepenești acolo dacă nu-l aduci și în *offline*, dacă nu umbli, nu te vede nimeni la față, nu te implici. Astea trebuie alternate, altfel, ne-a părut bine, la revedere. Mulți sunt *gigi duru* de tastatură și față în față nu bâiguie două vorbe!”

Prin urmare, Chinezul a ieșit în stradă! Și trage și alți bloggeri după el. Au chiar și o gașcă, *Dream Team RO*. Mai o invitație, un eveniment, o competiție sportivă, un pescuit.

Ceva sfânt pe lumea asta? Da, familia. O fetiță de cinci ani și jumătate, Mara, un băiat de 11 ani, Alex, și o nevastă finanțistă: „Îmi place blogosfera, trăiesc în *online*, dar familia e cea mai importantă. De aici vin forța și personalitatea mea. Prin comparație, toate celelalte sunt abureli!”

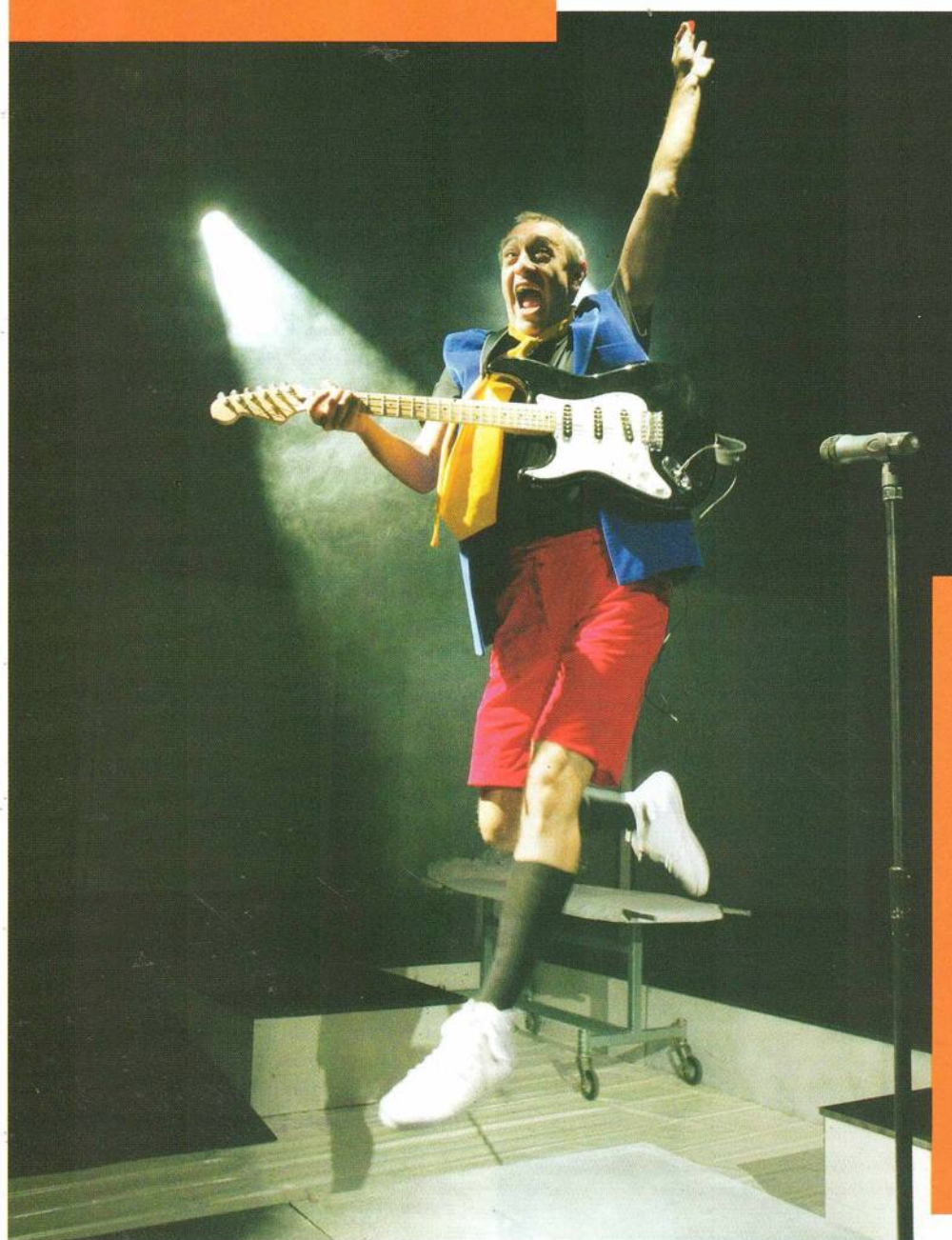

Chinezul are un CV de-a dreptul interesant: ziarist de radio, presă scrisă și pe la biroul de presă al Camerei Deputaților, șef de cabinet al prefectului de Maramureș și consultant în campania lui Adrian Năstase la prezidențiale. Din 2005 s-a retras în consultanță și blogosferă, cu motivația „e prea multă mizerie în politică”.

Stagiunea Teatrului Național din București s-a deschis cu un **inedit spectacol de balet**. În lumina reflectoarelor, între cortinele de fier ale scenei și pe ritmuri de muzică bună trapele scenei mari au creat un moment coregrafic de excepție.

text Claudia Nedelcu Duca
foto arhiva Teatrului Național

Baletul trapelor și parada decorurilor

Reparată în această vară și coordonată cu abilitate de echipa tehnică a teatrului, scena întreagă s-a lăsat manevrată în ritmul muzicii. Trapele – urcate, coborâte, sincronizate, accentuând contratimplici muzicali – au dansat pentru cei prezenți la conferința de presă care a marcat începutul stagiunii. Coregrafia a fost îmbogățită cu parada... decorurilor din spectacolele montate pe scena mare. Platforme pe roți au purtat lumile ce așteaptă să fie reînviolate cu trupurile și sufletele actorilor în noua stagiune.

„Spitalul special”, de Iosif Naghiu – piesa anului 1993 la concursul UNITER de dramaturgie românească. O piesă despre cum s-a furat o revoluție. Visul românesc din decembrie '89 s-a spulberat, iar visătorii de pe baricade agonizează, de peste 20 de ani, pe șubredele paturi de spital ale unei tranziții nesfârșite... Dramaturgul Iosif Naghiu este printre primii care anticipează, încă din 1992, când a scris piesa, evoluția societății românești postdecembriste...

Pe lângă reluările din stagiunile trecute, se adaugă în luna septembrie spectacolul *Spitalul special*, în regia lui Ștefan Iordănescu, după textul lui Iosif Naghiu. Tragicomedia universului bolnav postdecembrist oglindit simbolic într-un spital parodiază lumea politică și autovictimizată continuu în zilele noastre.

În octombrie, Horațiu Mălăele și Șerban Ionescu se vor întâlni la un *Dineu cu proști*, regizat de Ion Caramitru după comedia lui Francis Veber. Un spectacol care se anunță a fi o comedie savuroasă. Îi dorim să fie cel puțin la înălțimea ultimei premiere a stagiunii trecute, *S-a sfârșit cum a-nceput*, regizată de Horațiu Mălăele și pe care nu ar trebui să o ratați.

Tot în octombrie va avea loc în Sala 99 disputa între două femei care iubesc același bărbat... în spectacolul *Scara pișicii*, de Katalin Thuroczy, regizat de Irina Popescu Bojeru.

La întoarcerea din Canada, regizorul Cristian Theodor Popescu propune Naționalului piesa *Juma' de viață* (*Half Life*), premiată în 2005 cu unul dintre cele mai prestigioase premii din Canada – *Governor General's Award for Drama*. Din fișa de prezentare a viitorului spectacol aflăm că doi pacienți cu maladia Alzheimer se vor întâlni acolo unde memoria dispare și începe imaginația... pe scena Sălii Amfiteatru.

Tot la surprizele acestei stagiuni va fi și spectacolul experimental regizat de Radu Peniculescu după *Macbeth*-ul shakespearian.

În cadrul programului intitulat *TNB parateatral* vor fi găzduite expoziția de arte vizuale *Conseguito Silenzio/Liniște dobândită* de Radu Dragomirescu, având vernisajul pe 23 octombrie și, în colaborare cu *Green Hours*, concertul *Modern Solo Piano* al pianistului elvețian Nik Bartsch, pe 28 noiembrie.

Evenimentele parateatrale aduc TNB-ul cu un pas mai aproape de naționalul londonez – punct de reper pentru Ion Caramitru și Ilinca Tomoroveanu (conducerea teatrului bucu-reștean).

● John Mighton s-a născut în Canada, în 1957. În 1988 a primit premiul Dora Mavor din Toronto pentru piesa *Scientific American*, iar în anul următor același premiu pentru *A Short History of Night*. În 2005 a primit cel mai prestigios premiu din Canada pentru *Half Life*. După ce s-a afirmat în zona artelor ca dramaturg a revenit la o pasiune mai veche – matematica. Devine cercetător la Institutul de Cercetare în Științele Matematice Fields și înființează JUMP (Junior Undiscovered Math Prodigies), o organizație caritabilă care îi învață matematica pe studenții cu probleme.

● Francis Veber a avut în 1998 un mare succes internațional cu *Le Diner de Cons/The Dinner Game/ Dineu cu proști*. Pentru acest film, Veber a fost nominalizat în 1993 la premiul Cesar pentru cel mai bun regizor și a primit premiul pentru cel mai bun scenariu.

Cei doi actori din rolurile principale au primit premii de interpretare. ... Francis Veber are marele talent de a scrie niște fabule bine împănate cu lovituri de teatru. Râsul provocat de acest vodevil este imposibil de oprit.

● Katalin Thuroczy: „Chiar și în piesele pe care le scriu la comandă țin cu tărie ca mesajul pe care îl transmit spectatorilor să conțină adevărul pe care eu îl consider cel real. Autentic. Am o natură de canibal, mănânc oameni. Îi cam consum pe cei care trăiesc lângă mine, cei cu care mă întâlnesc pe stradă, prietenii mei, familia mea, rudele mele, încet-încet, apar în câte o piesă. Îi devorez simplu, fără muștar. Nu cred în teatrul în care autorul, prin tot felul de tertipuri, încearcă să inventeze personaje. Nu cred că printr-o asemenea tehnică se nasc personaje viabile, care să convingă spectatorul.”

Dacă ați ratat „S-a sfârșit cum a-nceput”, în stagiunea trecută, trebuie să o vedeți acum.

Cu un număr mai mic de actori – ieșiți la pensie, forțați de inițiativele politice ale momentului – și cu spectacole mai scumpe datorită numărului mare de colaboratori (rezultate ale aceleiași inspirații politice), doresc echipei de la Național să își ducă la bun sfârșit proiectele și să facă din nou cozi la casa de bilete.

text Andrei Ichim

Macete

Prietenul lui Quentin Tarantino, Robert Rodriguez a realizat un film de umor și acțiune plasat în contextul unei imigrații masive mexicane în statul Texas. Ai putea să spui că regizorul lupta împotriva șovinismului, îndreptat spre populația latino din Statele Unite. Face asta punându-l în centrul acțiunii pe Macete, un fost agent federal dornic de răzbunare.

Macete se înfruntă atât cu senatorul american șovin, care își dorea să oprească

emigrația mexicană, cât și cu un lord mexican al drogurilor responsabil pentru viața grea pe care o duc cei din țara lui natală. Așa cum ne-am obișnuit din producțiile lui Tarantino și Rodriguez, acțiunea este plină de violență gratuită, de replici amuzante și de imagini spectaculoase. Efectul pe care cele mai multe scene îl vor avea este acela de a face audiența să râdă.

Danny Trejo, actorul principal, a mai colaborat cu Robert Rodriguez în *Desperado* și *From Dusk Till Dawn* în care juca rolul unui vampir. Prin înfățișarea și atitudinea lui el dă o imagine de *bad ass* personajului interpretat. Pe lângă el avem o suită de actori buni sau măcar interesanți: Robert De Niro, care îl interpretează pe senatorul xenofob american, Jessica Alba, agentul general care îi urmărește pe

imigranți, Steven Seagal, lordul drogurilor, Michelle Rodriguez, cea care susținea imigrația ilegală mexicană, Lindsay Lohan, fata unuia dintre colaboratorii lordului drogurilor. Pe lângă aceștia, mai apar o serie de actori pe care îi vom regăsi doar în producțiile de categorie B, cel puțin în ultimii ani: Don Johnson și Jeff Fahey.

Este ceea ce fac de obicei Tarantino și Rodriguez în filmele lor: reușesc să transforme niște filme de mână a doua în niște filme vizionabile și care te țin în priză. Din păcate, filmele lui Robert Rodriguez nu sunt la fel de reușite precum cele ale lui Tarantino și parcă nu se pot depărta prea tare stilistic, stând cumva în umbra prietenului său. Oricum, chiar și așa, *Macete* este un film la care te uiți cu plăcere și care, chiar, te poate distra pe cinste.

Grindhouse cu aromă de taco

Regizor: **Robert Rodriguez**

Actori: **Danny Trejo, Robert De Niro**

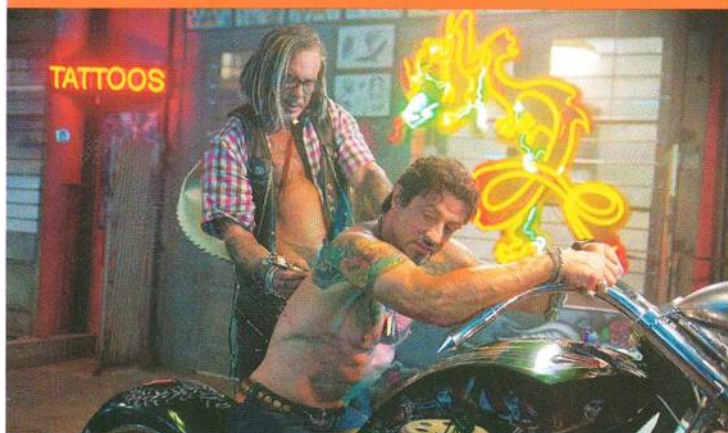
Durata: **105 minute**
Overnight Films, SUA

Recomandare: Black Dynamite, un film din 2009, care prinde foarte bine atmosfera și stilul din filmele blaxpoitation din anii 70 și 80.

Eroi de sacrificiu

Aproape toți actorii filmelor de categorie B într-o singură peliculă

Regizor: **Sylvester Stallone**
Actori: **Jet Li, Eric Roberts**
Durată: **103 minute**
Millennium Films, SUA

S

Sylvester Stallone îi aduce în filmul său pe mulți dintre eroii filmelor din anii '80 și '90, dar și pe unii mai noi. În film apar Eric Roberts și Dolph Lundgren, din școala veche, dar și Jet Li și Jason Statham, din valul mai nou al eroilor de acțiune.

Pelicula are aceleași puncte tari și slăbiciuni ca și filmele de acțiune din anii '80: dialogurile sunt slabe, scenele de acțiune decente, dar care nu reușesc să te țină în scaun până la capăt. În

orice caz, filmul acesta ori îți aduce aminte de filmele copilăriei, ori îți dă aceeași impresie pe care ți-o lasă un film difuzat la Pro TV după 22:00. Punctul forte este castingul, faptul că Stallone a reușit să adune atâția actori ai filmelor de acțiune. Până și Arnold Schwarzenegger, care acum este guvernator, apare pentru câteva zeci de secunde alături de Stallone și Bruce Willis. Din păcate, scena de mai sus este compromisă de dialogul extrem de sec dintre cei trei. Cam asta este problema în tot filmul, castingul e prost utilizat. Dacă vrei să vă aduceți aminte de filmele de acțiune ale anilor '80 mergeți la *Eroi de sacrificiu*, dar fără să aveți nici un fel de pretenție.

Recomandare: Mai bine vizionați unul dintre filmele mai bune în care joacă Jason Statham, cum ar fi „Transporter” sau „Crank” – sau chiar mergeți la „Macete”, unde cu siguranță o să râdeți.

Hibrid

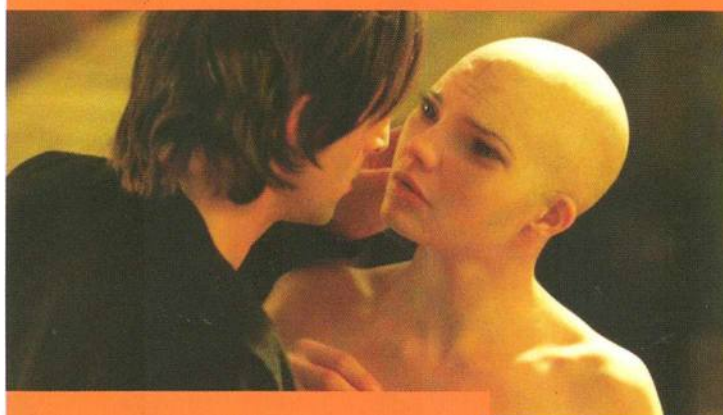

F

Filmul dezvoltă prea multe teme și, din păcate, nu duce nici una până la capăt. La început pare a fi vorba despre clonare și modificări genetice, dar pe parcurs se pune problema creșterii unui copil, relația cu acesta, chiar și incestul. E și horror și S.F. și thriller și dramă. Pentru un film de groază – mult prea încărcat. Asta nu înseamnă că pelicula este complexă, ba din contră. Pare doar că realizatorii nu au știut exact ce trebuie să facă.

Premisa este interesantă, se pune chestiunea experimentelor genetice și a clonărilor, însă nu este dezvoltată suficient. Totul cade pe seama frustrărilor personale și familiale. Narcisismul și frustrările nasc monștri. Dar nici măcar aceștia nu sunt atât de interesanți încât să ne sperie.

Bioetică și multe, multe altele

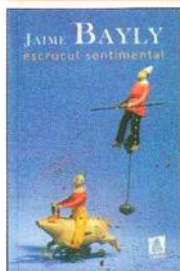

Regizor: **Vincenzo Natali**
Actori: **Adrien Brody**
Durata: **104 minute**
Gaumont, Franța

Recomandare: O peliculă horror care vă poate speria și pune pe gânduri este „Shutter”, un film thailandez surprinzător de bun.

LITERATURĂ

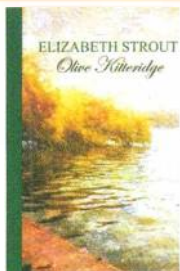

ESCROCUL SENTIMENTAL

Autor Jaime Bayly, Nemira Babel, 498 pagini, 11 x 18 cm.

Greu de zis ceva. Direct în limbaj, ghiduș în gânduri, provocator în situații. „Sunt agnostic, dar spun rugăciuni în avion. Sunt materialist, dar nu-mi place să fac cumpărături. Am amor propriu, dar sunt autodistructiv.” Și tot așa declară autorul... De citit cu atenție!

OLIVE KITTERIDGE

Autori Elizabeth Strout, Litera, 318 pagini, 15 x 22 cm.

Un roman de Pulitzer. Nu oricare, ci 2009! O carte despre normalitatea banalului. Cam așa zice *The New Yorker*... „Un portret perfect echilibrat al condiției umane, incluzând multă mânie, cruzime și ratare, fără a omite prezența la fel de puternică a tandreții, a scopurilor comune și a loialității de-o viață.” (*Kirkus Review*)

POATE ASTĂZI NU OMOR PE NIMENI

Autor Randa Ghazy, Rao, 186 pagini, 10,5 x 18 cm.

Un titlu de romane polițiste, urmat de un subtitlu lămuritor: „Micile povestiri ale unei tinere musulmane care, în mod surprinzător, nu e teroristă”. Umor, stil ușor, intrigă tip *romance*, o cărticică simpatică... De poșetă sau de ghiozdan...

Top 10 FLACĂRA

1. *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*, autor Herta Müller, Raftul Denisei, Humanitas fiction.
2. *Evanghelia după Pilat*, autor Eric-Emmanuel Schmitt, Humanitas Fiction.
3. *Box 21*, autori Roslund & Hellstrom, Crime Scene.
4. *Escrocul sentimental*, autor Jaime Bayly, Nemira Babel.
5. *Jurnalul unei femei adultere*, autor Curt Leviant, Trei Eroscop.
6. *Olive Kitteridge*, autor Elizabeth Strout, Litera.
7. *Polca bastarzilor*, autor Stephen Wright, Nemira Babel.
8. *Jurnalul bolivian*, autor Ernesto Che Guevara, Polirom, Proza XX.
9. *XXL*, autor Rob Grant, Râsul Lumii, Humanitas.
10. *Gandhi*, autor José Frèches, Allfa.

SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

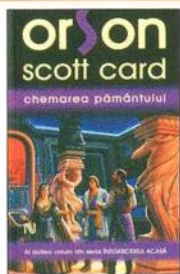

REGII NISIPURILOR

Autor George R.R. Martin, Nautilus, Nemira, 372 pagini, 10,7 x 18 cm. Un regal George R.R. Martin. Faimoasele

povești... „Un univers al minunilor baroce; povestiri sumbre, cu accente horror, dar pline de profunzime filozofică.” (*Asimov's Science Fiction Magazine*) Un volum de degustat pentru cunoscători!

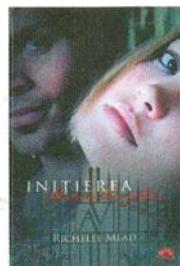

CHEMAREA PĂMÂNTULUI

Autor Orson Scott Card, Nautilus, Nemira, 394 pagini, 10,7 x 18 cm.

„O carte excelentă, cu personaje incredibil de reale, intrigă pasionantă și o abundență de răsturnări de situație (...). Nu putem decât să sperăm că restul seriei se va ridica la standardul pe care l-a impus până acum.” (*SFRevu*)

INIȚIEREA

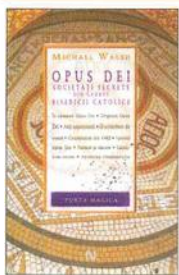
Autor Richelle Mead, Leda, 382 pagini, 13,5 x 20,5 cm.

Volumul 2 al seriei *Academia Vampirilor*. Aș zice: Da' numa' vampiri, fraților, numa' vampiri?! Și vine răspunsul: Dacă se vinde!... Când iubirea și gelozia se ciocnesc pe pârție. Vacanța de iarnă devine sângeroasă... Pentru pasionați!

Top 10 FLACĂRA

1. *Cartea Cimitirului*, autor Neil Gaiman, Nautilus Nemira.
2. *The City & The City*, autor China Mieville, serie de autor, Tritonic.
3. *Iureșul săbiilor*, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
4. *Regii nisipurilor*, autor George R.R. Martin, Nautilus, Nemira.
5. *Chemarea pământului*, autor Orson Scott Card, Nautilus, Nemira.
6. *Vânătoarea sfântă*, autor Lois McMaster Bujold, Tritonic.
7. *2010: a doua odisee*, autor Arthur C. Clarke, Nemira Nautilus.
8. *Zburătorii nopții*, autor George R.R. Martin, Nemira.
9. *Eclipsa*, seria Amurg, autor Stephenie Meyer, Rao.
10. *Gazda*, autor Stephenie Meyer, Rao.

NON – FICTION

OPUS DEI

Autor Michael Walsh,
Nemira, 248 pagini,
13 x 20,5 cm.

Această organizație exclusivistă exercită o putere enormă în Biserica

Catolică. Grație statutului de „prelatură personală” a Papei, ea acționează independent de autoritatea bisericească totală. O poveste reală, cu multe răspunsuri...

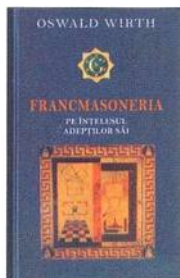
SECRETELE LUI MADOFF

Autor Sheryl Weinstein,
Pandora M, 246 pagini,
13 x 20 cm.

„Cea mai cunoscută fraudă din istoria bursei ame-

ricane, povestită de amanta celui care a comis-o, Bernard Madoff.” Sau cum să delapidezi 65 de miliarde de dolari în 48 de ani, după care să primești 150 de ani de închisoare...

FRANCMASONERIA PE ÎNȚELESUL ADEPTILOR SĂI

Autor Oswald Wirth, Biblioteca Rao, 460 pagini, 13 x 21 cm.

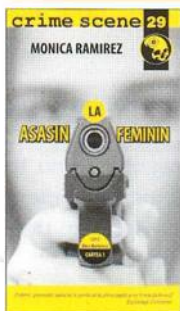
Secrete și lecții pentru pasionați. Nu este un manual.

„... Francmasoneria are menirea să re-facă lumea. Sarcina nu-i este peste puteri dacă devine ceea ce trebuie să fie.” (Oswald Wirth) Să mirosim un pic de propagandă sau reclamă?...

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. *O viață*, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. *Secretele lui Madoff*, autor Sheryl Weinstein, Pandora M.
4. *Coincidență sau hazard*, autori Martin Plimmer și Brian King, Bonton Nemira.
5. *O lady la masă. Mic tratat de eleganță*, autori Shery Shade, John Bridges și Bryan Curtis, Nemira bonton.
6. *Nu vedeți nimic*, autor Daniel Arasse, Art.
7. *Opus Dei*, autor Michael Walsh, Nemira.
8. *Jurnal 2003-2009*, autor Oana Pellea, Humanitas, *Memorii/jurnale*.
9. *Istoria Rusiei 882-1996*, autor Paul Dukes, Allfa.
10. *Confuzii, greșeli, prostii și răutăți în limba română, azi*, autor Tatiana Slama Cazacu, Tritonic Comunicare Media

MYSTERY & THRILLER

ASASIN LA FEMININ

Autor Monica Ramirez,
Crime Scene, 408 pagini,
10 x 17 cm.

Crime Scene numărul 29! S-au strâns ceva volume în colecție! Monica

Ramirez anunță un subgen nou: *romance-thrillerul*. Seria Alina Marinescu are deja 6 volume, primele 5 apărute în America. La al șaptelea, autoarea deja lucrează. Doamnelor și domnișoarelor, aveți de citit!

EPITAF PENTRU UN SPION

Autor Eric Ambler, *Cartea de buzunar, Curtea Veche*, 268 pagini, 10,5 x 17,5 cm. Un clasic al lumii mystery & thriller, Eric Ambler cu

romanul său model pentru *spy-novels*... O carte de savurat. La postfață, gândurile lui Ambler despre înaintași și speranța unui viitor luminos... Parcă și atunci erau aceleași probleme... Istoria se repetă. Trebuie să-l citiți!

OSTATICUL

Autor W.E.B. Griffin, *Suspans, Nemira*, 448 + 421 pagini, 10,7 x 18 cm.

Cele două volume ale romanului *Ostaticul*, din seria *Agentul președintelui*.

„O carte pe gustul cititorilor de thriller, dar mai ales al nemumăraților fani ai lui Griffin... Ostaticul spune într-un ritm alert o poveste culeasă direct de pe prima pagină a ziarelor.” (Booklist)

Top 10 FLACĂRA

1. *Clubul Camel*, autor David Baldacci, Rao.
2. *Epitaf pentru un spion*, autor Eric Ambler, *Cartea de buzunar, Curtea Veche*.
3. *Crime sofisticate*, autor George Arion, Crime Scene Premium.
4. *Spioni în arșiță*, autor George Arion, Tritonic.
5. *Asasin la feminin*, autor Monica Ramirez, Crime Scene.
6. *Voodoo*, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
7. *A treia femeie*, autor Mark Burnell, Rao.
8. *Dulcele sărut al Daliei*, autor James Ellroy, Polirom.
9. *Ostaticul*, autor W.E.B. Griffin, Suspans, Nemira.
10. *Somalia, Mon Amour*, autori Bogdan Hrib și Sofia Matei, Tritonic.

Are răspunsuri la toate, face bancuri pe orice subiect, consideră că speech-urile cele mai inspirate au efect după ce audiența a servit cina, sosește la conferințe pe un „Harley Davidson”, i-ar putea vinde tancuri lui Gingis Han și, mai ales, poate convinge pe oricine că succesul e o chestiune de înțelepciune, atitudine și... ceva artă.

text Corina Anghel
foto arhiva Geoff Burch

Geoff Burch și inevitabilul succes

Domnule Burch, noi, românii, spunem că ziua bună se cunoaște de dimineață. Cum a fost „dimineața” dv.? Unde ați studiat și cum v-ați început cariera?

Am făcut școala aici, în Cheltenham (Marea Britanie), urmând apoi Universitatea de Artă. La început am lucrat în publicitate, dar am descoperit că mă atrage mai mult activitatea de vânzări decât desenul, decât creația artistică.

Care erau materiile preferate în liceu?

În liceu nu mi-a plăcut aproape nimic, cu excepția a două materii la care mă duceam cu drag: Chimia și Engleza. Eram înnebunit să provoc, în laboratorul de chimie, jocuri de artificii și explozii asurzitoare, cu mirosuri insuportabile. După care aveam nevoie de o foarte bună cunoaștere a limbii engleze, ca să dau explicații și să-mi obțin iertarea.

Când ați simțit prima dată că aveți un mod diferit de a vedea lucrurile, din perspectiva noțiunii de succes?

Am avut dintotdeauna un mod cu totul diferit de a vedea lucrurile, față de cei din jurul meu, ceea ce mă izola oarecum. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că nu e un handicap, ci un lucru care mă ajută să descopăr oportunitățile pe care toți ceilalți le ratează.

Care sunt primele trei lucruri obligatoriu de făcut în afaceri?

Să acționezi în mod profesionist, să menții controlul și să înveți să vinzi. Indiferent ce tip de afacere ai, întotdeauna ai nevoie să vinzi ceva. A atrage și a-ți păstra clienții sunt singurele activități care generează profit, orice altă activitate implică doar costuri.

Care sunt primele trei lucruri obligatoriu de evitat în afaceri?

Să nu-ți superi niciodată clienții, să nu te împovărezi niciodată cu datorii mari și să nu te amăgești singur, crezând prea tare în propriile planuri excesiv de ambițioase.

Care sunt primele trei lucruri obligatoriu de făcut în viața personală?

Să fii întotdeauna pregătit să te răzgândești, să fii gata oricând să încerci ceva nou și, mai

Geoff Burch, considerat copilul teribil al business-ului și descris de „Financial Times” drept cel mai prolific consultant de business al Marii Britanii, a străbătut toată lumea ca să „predea” arta de a face succesul inevitabil, în afaceri și în viață. Speaker de excepție, business guru și scriitor, Burch a colaborat cu BBC, iar cărțile sale l-au făcut unul dintre cei mai căutați experți ai momentului. În așteptarea conferinței pe care o va ține în 28 octombrie la București, l-am rugat să ne răspundă la câteva întrebări. A răspuns prompt și, firește, cu umorul din dotare.

ales, alege să faci lucrurile care te bucură. În felul acesta, vei avea puterea să le duci pe toate la capăt.

! Care sunt primele trei lucruri pe care să nu le faci niciodată în viața personală?

Să nu porți ranchiună și să treci ușor peste orice supărare. Soția mea și cu mine avem un principiu: nu ne ducem niciodată la culcare certați; rămânem treji și continuăm cearta! Glumesc. Nu tânji după anumite lucruri, doar pentru că le au alții, încearcă să le obții numai pe acelea care te fac fericit.

! Aveți din naștere această calitate de a convinge publicul, sau ați ajuns aici prin învățare?

În cazul meu cred că persuasiunea este nativă, un mecanism interior de apărare. Cred, totuși, că oricine își poate însuși această abilitate prin învățare.

! Care sunt cele mai mari succese pe care le-ați avut, atât în business cât și în viața personală?

Sunt foarte mândru de familia mea – am o soție minunată, iar fiii mei sunt amândoi avocați de succes. Și în plan profesional mă mândresc cu toate cele cinci cărți pe care le-am publicat și care au avut succes în toată lumea, la fel cum a avut serialul meu tv, compus din opt episoade și difuzat la BBC.

! Cum reacționați la stres? Ce metode de relaxare folosiți?

Nu reacționez grozav. Dar tocmai asta mă mobilizează, îmi dă energia necesară ca să merg mai departe. Adevărata relaxare e să mă așez pe malul mării și să citesc cărți. Cărți proaste! Iar când sunt acasă, ador să alerg cu motorul, viteza mă ajută să-mi limpezesc gândurile.

! Ce pasiuni aveți? Hobby-uri...

Motorul meu. E un Harley Davidson, care se numește Unchiul Ewie! Și mai construiesc locomotive cu abur.

! Credeți că strategiile dv. pentru succes se pot aplica pe mentalitatea și profilul psihologic al poporului român, bine cunoscut pentru inteligența lui, dar și pentru lipsa de disciplină și de mobilizare? Ce ne mai poate motiva, în afară de perspectiva sărăciei?

Din ce îmi spui, poporul român este exact pe gustul meu. Eu sunt un indisciplinat cronic, iar cu mobilizarea mea se ocupă soția. Le și spun mereu oamenilor să muncească nu mult, ci desăpt. Lăsând gluma la o parte, în țările care doresc să beneficieze de ajutor de la restul lumii, oamenii trebuie să învețe cum să profite de culturile celorlalte popoare.

„În tinerețe aveam tot felul de idei de afaceri senzaționale – o parte dintre ele au devenit mari dezamăgiri, dar nu le pot numi eșecuri totale, pentru că din ele am învățat cele mai importante lecții.”

! Cum definiți succesul? Unii susțin că valoarea contului din bancă, prețul mașinii, mărimea „colecției de jucării” sunt absolut irelevante. Chiar și numărul diplomelor de studii, recunoașterea profesională... toate nu înseamnă nimic, atâta vreme cât nu ai liniște interioară și bucurie în suflet.

Sunt într-un totu de acord. Problema e că, în Marea Britanie, mulți oameni de succes au devenit așa tocmai pentru că sunt veșnic nemulțumiți și vor să acumuleze din ce în ce mai mult. Personal, nu definesc succesul prin ceea ce ai adunat, ci prin sentimentul de mulțumire, de bine, pe care îl trăiești. O persoană mulțumită este o persoană de succes.

! Henry Ford spunea: „Dacă vrei să obții independența și succesul cu bani, nu-i vei avea niciodată. Singurele valori pe care

**le putem avea pe lumea asta sunt cunoașterea, experiența și talentul.”
Independența înseamnă succes?**

Simpla independență, nu! Janice Joplin avea un cântec, ale cărui versuri spuneau așa: „Libertatea este doar un cuvânt care înseamnă că nu ai nimic de pierdut”. Vagabondul care bântuie pe străzi și care nu are nimic și pe nimeni alături, este cu adevărat absolut independent, nu? Pentru a avea succesul real, trebuie să ne asumăm responsabilitățile. Abia atunci te poți bucura de roadele muncii tale.

! Care este rugăciunea dv. de zi cu zi?

Bunăstare, sănătate și fericire pentru fiecare, Te rog!

! Doamne-ajută! Mulțumim pentru interviu și vă așteptăm cu nerăbdare la București.

Sistemele de siguranță active ESP, ABS sau ASR sunt parte din oferta comună a majorității producătorilor, dar merită plătite sau sunt doar un artificiu de marketing?

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Siguranța auto

Recentul val de accidente înregistrate de camerele de supraveghere oferă un răspuns clar pentru cei care știu să-l caute: sistemele de siguranță active puteau să compenseze pentru neglijența multor șoferi și să salveze vieți.

Cele mai multe mașini sunt oferite în standard cu diverse acronime despre care se spune că îmbunătățesc siguranța la volan și intervin în cazul unui pericol. Alte astfel de acronime stau pe lista de opționale și trebuie plătite cu sufe de euro. De ani buni, nici măcar jurnaliștii auto nu le mai explică. Le trec în articol și le apreciază, după numărul de litere. Cu cât sunt mai multe, cu atât mai bine. Aflat în poziția de cumpărător și limitat la bani te întrebi pe bună dreptate: „Să-mi cumpăr mașina cu instalație de climatizare automată sau cu ESP?”. Iar în cele mai multe dintre cazuri răspunsul vine chiar de la vânzător: „Cu climă, că ESP nu e pe stoc și trebuie să așteptați trei luni”.

În acest moment există două sisteme majore de asistență activă: ABS (Sistemul de prevenire a blocării roților la frânare) și ESP (Sistemul electronic de stabilitate). Restul acronimelor (TCS, ASR, EBD, AFU etc.) sunt fie sisteme adiționale cu funcții mai puțin importante, fie sisteme mai complexe care integrează și un program electronic de stabilitate.

ABS-ul va fi obligatoriu din februarie 2011 la nivelul întregii Uniuni Europene și orice mașină vândută aici va fi echipată cu acest sistem. Inventat încă din 1929 și utilizat inițial la avioane, acesta nu este un sistem de super-frână, așa cum îl consideră mulți. În condiții normale, pe asfalt, o mașină cu ABS

În SUA, autoritatea competentă

în studiul siguranței auto nota faptul că autoturismele cu ESP sunt implicate în cu 35% mai puține accidente, iar numărul victimelor a scăzut cu 30%. În cazul SUV-urilor, procentul reducerii accidentelor ajunge până la 67%.

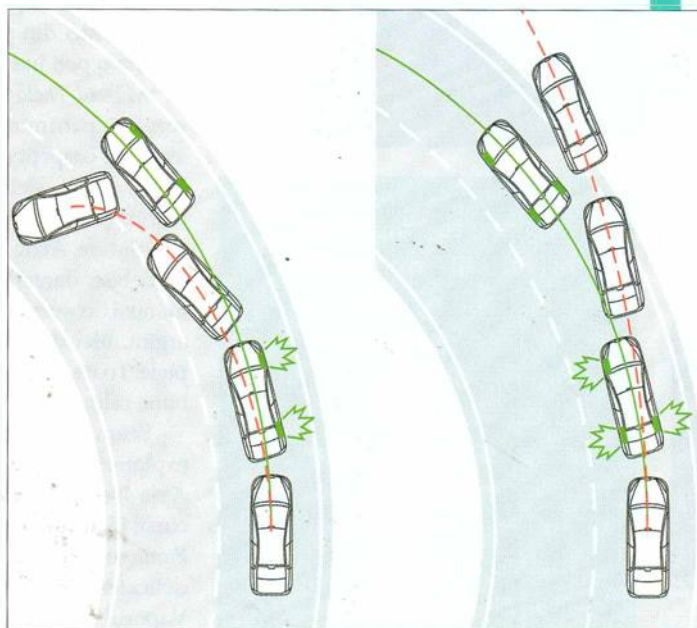
se oprește mai repede (pe o distanță mai scurtă) decât una fără ABS, dar pe nisip sau zăpadă mare lucrurile s-ar putea să difere. Utilitatea lui este însă extraordinară în condițiile în care îți permite să frânezi și în același timp să virezi pentru evitarea unui obstacol. În timp ce o mașină fără ABS blochează roțile la o frânare de urgență și nu mai poate fi controlată decât la ridicarea piciorului de pe pedală, una cu ABS nu lasă roțile să se blocheze și îți oferă șansa să ocolești pietonul, mașina sau câinele apărute pe neașteptate. Singurul inconvenient pentru șofer este senzația ciudată de tremurat pe care o simte în pedala de frână.

ABS-ul poate fi completat prin EBD (sistem de distribuire a forței de frânare pe fiecare roată în funcție de condițiile de aderență) sau AFU (sistem de asistență la frânarea de urgență care crește presiunea în instalația de frânare atunci când detectează o apăsare energetică a pedalei de frână).

Majoritatea șoferilor care conduc o mașină cu ABS de câțiva ani i-au simțit deja efectele, iar un studiu australian nota în 2003 că rata accidentelor care implică mai multe mașini în coloană s-a redus cu 18%. Cu toate acestea, rolul său este cel mai adesea simțit în cazul tamponărilor obișnuite din trafic și există multe voci și chiar studii care spun că siguranța în plus oferită de ABS este compensată de neglijența și încrederea prea mare a șoferilor care conduc mașini cu ABS.

Mai puțin folosit și de aceea mult mai misterios este sistemul sau programul electronic de stabilitate, ESP. Studiile realizate de diverși producători arată un efect benefic al ESP în evitarea accidentelor, care ajunge și la peste 60% din cazuri. Astfel, mașinile Mercedes Benz din Germania echipate cu ESP sunt mai puțin implicate în accidente produse ca urmare a pierderii controlului cu 42% prin comparație cu cele fără ESP.

Intrarea în curbă cu o viteză prea mare, pe o suprafață cu probleme de aderență, este corectată de ESP prin frânări controlate, indiferent dacă automobilul are tendința de a scăpa spre interiorul sau exteriorul curbei.

Ce au în comun Cipru și Spania? Țărmurile lor sunt scăldate de apele Mării Mediterane și toamna sunt destinații plăcute de vacanță, atât pentru persoanele de vârstă a treia, cât și pentru cei mici, dornici de cunoaștere.

Vacanță pentru seniori în Cipru sau Spania

În Cipru te bucuri de privilegiile minunate oferite de natura mediteraneeană, de vinurile alese și siturile cu iz istoric. Peisajul atrage ca un magnet tinerii și juniorii, în căutare de locuri pitorești, mângaiate de soare.

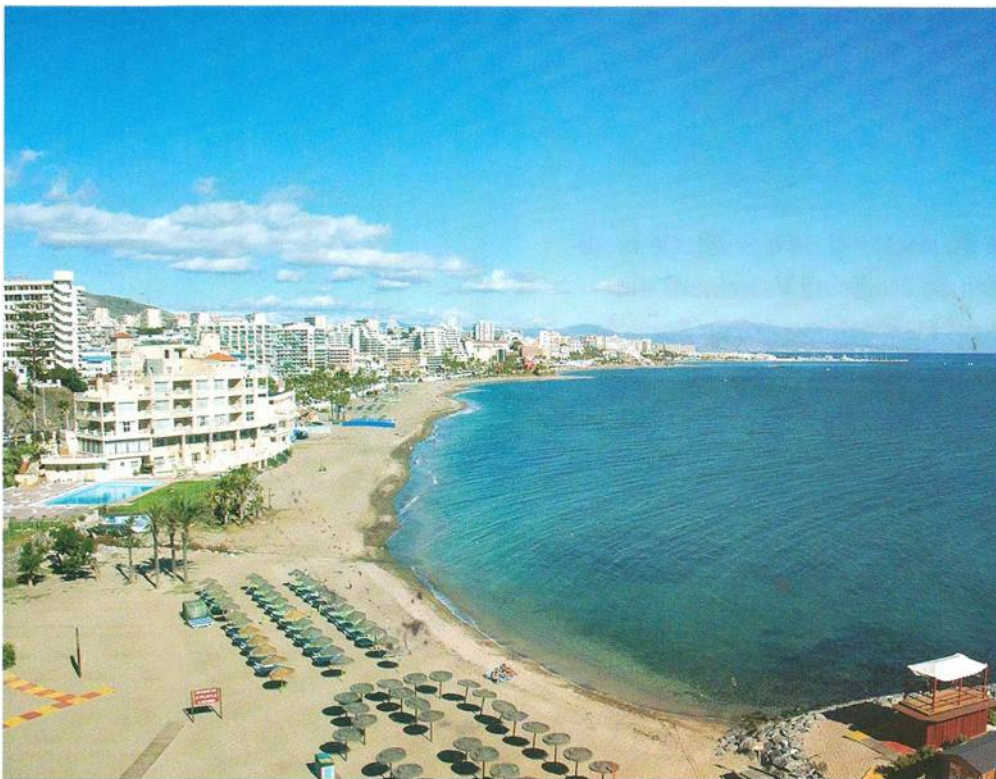
text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Începe vacanța în Cipru cu o excursie cu autobuzul roșu, cu etaj, construit în stil tradițional englezesc. Pornește de lângă Protaras și îți arată întreaga Ayia Napa și satele pitorești din prejur. Cel mai bine este să alegi locuri la etaj, vei simți briza răcoritoare și vei vedea Linia Verde care desparte partea grecească de cea turcească a insulei.

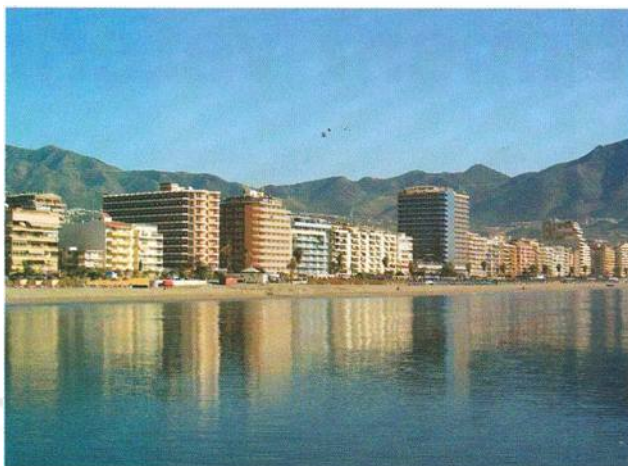
În Ayia Napa vei descoperi plaja cu același nume, cea mai frumoasă din insulă. Distincția *Blue Flag* te convinge să lenevești aici până la asfințit. Nisip fin și o mare verde-smarald găsești și pe Nissi Beach. Apa nu este adâncă, așa că ajungi la pas pe insula situată în dreptul plajei, la circa o sută de metri în larg, după ce îți faci loc printre rușoacele care filmează tot ce văd. Trebuie neapărat să vizitezi mănăstirea Agia Napa, martoră a acestor locuri încă din cele mai vechi timpuri. În peștera mănăstirii se află un apeduct prin care curge apă de la izvoarele din munți, o apă cu puteri miraculoase (un dar pentru localnici din partea fondatoarei mănăstirii), pe care o poți lua acasă în recipiente de plastic.

Muzeul *Thalassa*, dedicat promovării și conservării patrimoniului marin al Ciprului, își așteaptă oaspeții cu o colecție impresionantă de scoici, corali, stele de mare, raci, pești, plante marine și broaște țestoase. Shoppingul este chiar o încântare. Ai de cumpărat produse tradiționale deosebite: dantelă de Lefkara, ceramică lucrată manual, coșuri împletite manual, bijuterii din argint, ulei de măsline, vin, mătase, țesături și piele. Toate au prețuri modeste și sunt de cea mai bună calitate.

Seara poți alege o mini croazieră, ca să explorezi coasta de sud a Ciprului. În portul din Ayia Napa vei găsi operatori care îți oferă excursii în jurul Capului Greco, cu destinația finală Famagusta. Vei asista la petreceri cu muzică și delicatese culinare. O alegere inedită este Vaporul Safari, care oferă șansa de a vedea o mulțime de delfini.

Hotelurile pentru seniori din Costa del Sol, situate pe plajă, sunt adevărate oaze de relaxare. Aici profiți la maximum de programele de divertisment și de zona Spa & Wellness, cu masaj și băi turcești.

Nouă kilometri de plaje dichisite și un port cu cele mai frumoase ambarcațiuni găsești în *Benalmadena*, stațiunea care se află în apropiere de orașul *Malaga*. Te va încânta drăgălășenia acestui oraș, neatins parcă de proiectele îndrăznețe de infrastructură. Faleza este presărată cu baruri, restaurante, cafenele și buticuri atractive. La 300 de metri deasupra mării descoperi *Benalmadena Pueblo*, care își păstrează farmecul original, cu străduțele sale înguste și casele albe, tipice satelor andaluze. Peisajul pare dominat de *Castelul Colomares*, un exemplu de arhitectură de pe cinci continente, cu forme magice și turnulețe complexe. Este dedicat lui Cristofor Columb, descoperitorul Americii, îmbinând în mod armonios stilul bizantin cu cel roman și gotic și adăpostește cea mai mică biserică din lume. Pentru weekend, planifică o ieșire la *Piano Bar Neptuno*, cu vedere spre vapoare, are cea mai bună muzică live și spațiu special amenajat pentru dans.

În *Fuengirola* (resortul aflat la 25 km de

Malaga) poți savura cele mai bune *tapas* (mici gustări cu măline, brânză, vândute sau oferite gratuit alături de băutură). Dacă te însoțesc și copiii în vacanță, cea mai potrivită este o ieșire la *Fuengirola Zoo*, urmată de plimbarea cu *micul tren*. Pentru a vedea întreaga stațiune, poți închiria o caleașcă trasă de cai. Ar fi potrivit și un popas la *Castelul Sohail*, construit în stil maur, unde se organizează concerte și programe de dans.

Orașul Vechi și Piața Portocalie sunt cele mai vizitate obiective turistice din *Marbella*. Fiecare colț al cartierului vechi are povestea sa, cu străzile înguste, balcoanele elegante încărcate de flori, accentele andaluze regăsite în arhitectură, design și decorațiuni. *Marbella* are unele dintre cele mai spectaculoase terenuri de golf din lume, semnate de designeri ca Steve Ballesteros, Peter Aliss și Clive Clark. La numai un sfert de oră de *Marbella* se află și un rai al echitației, *Hipodromo Mijas Costa*, un complex cu terenuri de agrement, dar și cu baruri și restaurante.

Oferte turistice

Prestige Tours,
www.prestige.ro
tel. 021 319 77 94

Ayia Napa, Hotel Napa Plaza 3* superior – de la 299 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare în cameră dublă cu demipensiune, un pahar cu vin sau băutură răcoritoare în timpul meselor și apă minerală, două excursii de o jumătate de zi (*Nicosia*, *Larnaca* și *Lefkara*), program de animație oferit de hotel (seară cipriotă), activități săptămânale desfășurate la hotel (lecții de gătit, bingo), fitness și wellness cu antrenor, asistență turistică.

Christian Tour,
www.christiantour.ro,
tel. 021 369 98 35

Ayia Napa, Hotel Dome Beach 4* – de la 249 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu demipensiune, apă și vin la masă, două excursii gratuite de jumătate de zi, asigurare medicală, asistență turistică pe întreaga perioadă a sejurului și programe de animație.

Benalmadena, Hotel Playa Bonita 4* – 395 de euro/pers., transport cu avionul, taxa de aeroport, transferuri, 7 nopți cazare cu pensiune completă plus apă și vin la masă, două excursii, asigurare medicală, asistență turistică și programe de animație. Oricine poate beneficia de aceste tarife dacă se cazează în cameră cu un senior (peste 55 de ani).

Agencia Christian Tour este operatorul desemnat de guvernul spaniol pentru comercializarea pachetelor în România și Ungaria.

Animalele, ca și oamenii, au nevoie de doctor și de o instituție medicală în care să fie tratate. Facultatea de Medicină Veterinară din București răspunde acestei cerințe prin Departamentul de Serviciu Clinici Universitare, cea mai modernă bază de tratament ambulatoriu din țară destinată animalelor.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Conf. dr. Lucian Ioniță: „Avem cea mai modernă bază de tratament veterinar“

„Anul viitor, Facultatea de Medicină Veterinară din București va împlini 150 de ani de existență, vom avea reevaluare din partea EAEVE (European Association of Establishments for Veterinary Education), organism care ne-a acreditat în 2002, pe baza realizărilor facultății, realizări printre care s-a aflat inclusiv Departamentul de Serviciu Clinici Universitare. Cel mai modern serviciu de clinici universitare din România“, declară conf. dr. Lucian Ioniță.

Pe holuri așteaptă cuminți, poate chiar prea cuminți, zeci de câini, pisici, papagali, chinchile și alte animăluțe alături de proprietarii lor. Aceștia vin la recepție cu animalele. Li se întocmește o fișă electronică, dacă nu au, ori se scoate fișa deja existentă, apoi pacienții necuvântători sunt examinați de medicul specialist din triaj asistat de către un grup de patru studenți, se stabilește un prim diagnostic, și, în funcție de el, proprietarul cu animalul bolnav este trimis către clinica de specialitate potrivită. Acesta este parcursul obișnuit al fiecărui pacient nou sosit la Departamentul de Serviciu Clinici Universitare al Facultății de Medicină Veterinară din cadrul Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară București.

Orice instituție de învățământ superior veterinar din Europa are în structura ei un serviciu de clinici care să asigure atât asistența de specialitate pentru animale cât și baza pregătirii practice a studenților din anii terminali. Facultatea de Medicină Veterinară nu face excepție, ba chiar excelează la acest capitol. Principalele clinici universitare de specialitate sunt: clinica medicală – boli interne, clinica de obstetrică, clinica de chirurgie, clinica de boli infecțioase și

clinica de boli parazitare. Principalele servicii prestate în aceste clinici sunt: examene de radiologie, ecografie, anatomie patologică și examen necrologic, diagnostic de laborator, patologie exotică, serviciu de vaccinare ș.a.m.d. De asemenea, mai există o secție de oncologie, o alta de oftalmologie și una de stomatologie veterinară.

Istoria *Departamentului de Servicii Clinici Universitare* este legată indubitabil de cea a Facultății de Medicină Veterinară care a părăsit, în 1985, campusul din Splaiul Independenței, din dispoziția vechiului regim comunist, și și-a desfășurat activitatea didactică în condiții improprii, în mai multe instituții din București. După 1990, odată cu redobândirea vechii locații a facultății, a început renovarea tuturor clădirilor campusului, iar în paralel cu activitățile de restaurare s-au găsit modalități de reluare a activității didactice în vechea facultate. Mai mult, campusul facultății a continuat să se modernizeze la nivelul standardelor prevăzute de Comunitatea Europeană, iar pe lângă lucrările de renovare au fost construite și alte facilități importante precum Pavilionul Clinicilor (1997), adică sediul actual al *Departamentului de Servicii Clinici Universitare*. Pe lângă clădirea propriu-zisă, dotarea cu aparatură medicală de ultimă oră este un alt atu al *Clinicilor Universitare*. „Am demarat deja lucrările pentru construcția unui spital unde vom interna animalele. Sperăm că în spital să reușim să punem la dispoziție toate condițiile pe care le oferă medicina umană. Vor fi locuri pentru fiecare animal care a suferit o intervenție chirurgicală și necesită supraveghere îndelungată. Spitalul va cuprinde clinici mari, inclusiv cardiologia, un laborator ultramodern, o farmacie, radiologie RMN și computer tomograf, de care nu dispunem momentan. Va exista și un serviciu ATI, pentru care vom achiziționa o salvare, instalații cu oxigen, monitoare EKG, tot ceea ce îi trebuie unui asemenea serviciu”, declară conf. univ. Lucian Ioniță, șeful *Departamentului de Servicii Clinici Universitare* din cadrul Facultății de Medicină Veterinară din București.

„Clinicile noastre se adresează tuturor proprietarilor de animale din București sau din țară. De obicei, la noi vin cazurile grave, pe care cabinetele veterinare particulare nu le pot rezolva. Pacienții noștri sunt îndeosebi animalele de companie – câini și pisici. Pentru animalele de interes economic – vaci, porci, oi – ne deplasăm la fermele unde sunt deținute acestea. Este dificil pentru proprietarii lor să le aducă în București. Totuși, am avut și cazuri în care ne-au fost aduși pentru diagnostic și tratament cai sau ponei. Tratăm, de

asemenea, animale exotice. Chiar am avut pui de leu, șerpi, iguane ș.a.m.d. Colegii noștri, asistenții, șefii de lucrări citesc și se pun la punct și în ceea ce privește animalele exotice”, adaugă Lucian Ioniță.

Clinicile Universitare funcționează cu ajutorul a cinci angajați permanent, între care un medic de triaj, un îngrijitor la animale, un tehnician la radiologie și două casiere, restul disciplinelor fiind servit de personalul didactic alcătuit din conferențieri și profesori angajați ai facultății. În clinici se face tratament ambulatoriu, există serviciu de gardă, care completează programul didactic, 24 de ore din 24, iar gărzile se plătesc ca la medicina umană. Medicul de gardă este ajutat de patru studenți, care fac cu schimbul ziua și noaptea, inclusiv sâmbăta și duminica.

Nu există nici o limită pentru proprietarii care vor să-și trateze animalele la clinicile universitare. Ei pot apela la serviciile acestora la orice oră din zi sau din noapte. „În timpul programului didactic și de lucru, sau la camera de gardă cu program non-stop. Dacă vin între 8.00 și 16.00 asigurăm și servicii de laborator, radiografie, ecografie etc., după această oră nu avem posibilitatea să angajăm oameni de schimb, așa că urgențele le rezolvăm cu medicii din gardă, dar fără analize de laborator sau de imagistică. A doua zi proprietarul poate reveni și pentru analize de laborator, ecografie sau alte servicii. Extrem de important pentru departamentul nostru este faptul că beneficiem de prezența unor cadre universitare experimentate ale Facultății de Medicină Veterinară București care conduc practica studenților în clinicile noastre, pe diverse discipline”, explică Lucian Ioniță.

Prețul unei consultații pentru animalul de companie bolnav este de 30 de lei. O intervenție chirurgicală, funcție de complexitatea ei, poate costa între 200 și 400 de lei.

REDUCERE 10%

REVELION

SOREDA 3* - de la **411** euro/pers
avion + 5 nopți cazare cu **DEMIPENSIUNE**

Malta Travel • str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1,
tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903

pentru rezervări până la
29 octombrie 2010

MALTA 2010

București (în spatele Cinematografului Patria)
maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

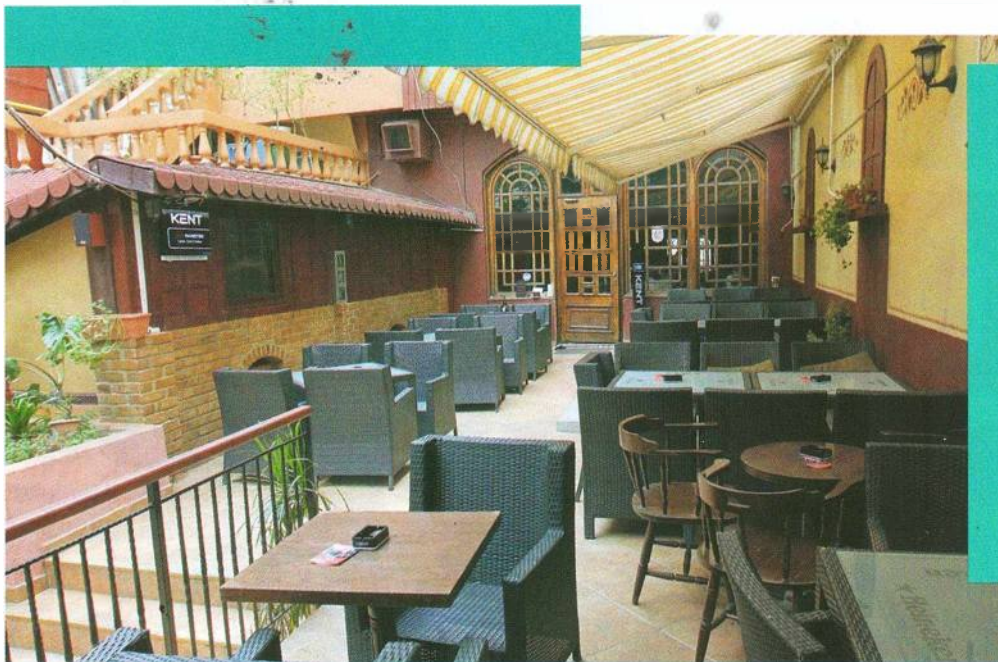

SOLANA 4* - de la **438** euro/pers
avion + 5 nopți cazare cu MIC DEJUN

Old City Lipsani Beer Garden e un pub aparte între localurile din centrul istoric al Bucureștiului. Deschis cu numai șase luni în urmă, Old City a devenit repede un nume important în zona Lipsani atât pentru atmosfera și meniul oferit clienților cât mai ales pentru evenimentele culturale care au loc periodic aici.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tîbăr

Parfum de Old City

Old City este locul ideal unde să îți începi ziua cu o cafea bună, să-ți ieși prânzul gustos uitând de atmosfera îmbâcsită a biroului și să-ți petreci seara sau chiar întreaga noapte la un pahar de vorbă cu prietenii.

Pavarotti, dar care interpretează arii în bucate din cele mai diverse zone ale lumii. Mândria sa o reprezintă specialitatea casei: *platou german* (bradwurst, turinger, coaste de porc) – 60 de lei, *platoul Lipsani* (cârnați, coaste de porc, cartofi la cup-tor și salată) – 30 de lei, *antricotul de vită cu legume* – 35 de lei, *salata Old City* (piept de pui, nucă,

struguri, salată verde, dressing de feta) – 30 de lei, sau *crispy șnițel* de pui – 22 de lei. Așa cum anunță și numele său, *Old City Lipsani Beer Garden*, aici berea curge în valuri fie că e bere nefiltrată, fie filtrată, iar vinul casei este *Vinul Cavalerului-Sauvignon Blanc* – 40 de lei/750 ml.

Conceptul la *Old City* este *Good Food, Good Beer, Great Friends*, iar dacă tot vorbim despre prieteni, atunci trebuie să spunem că *Old City* este un amic bun al evenimentelor culturale. Dacă e miercuri, de la 20.30, avem teatru cu actorii de la *Teatrul de Artă București* – comedii la grădină, iar înainte de spectacol avem lansări de carte de la editurile *Tritonic* și *Crime Scene*, joi, de la aceeași oră, avem jazz, vinerea sau sâmbăta, de la 23.00, se organizează tot felul de evenimente cum au fost *Saturday Fever* cu DJ Arrow, *Zumba Party* ori *Karaoke Night*. La *Old City* se organizează, de asemenea, seri de tango, de flamenco sau de salsa. Au cântat sau urmează să susțină concerte aici *Pro Consul*, *Șuie Paparude* și *Vama Veche*. Printre vedetele care s-au împrietenit deja cu *Old City* se numără membrii trupei *Metallica*, prințul Paul de România și Mona Muscă.

Uیți de griji și criză, pășești în trecut, dar te distrezi în prezent. Acesta e Old City Lipsani Beer Garden.

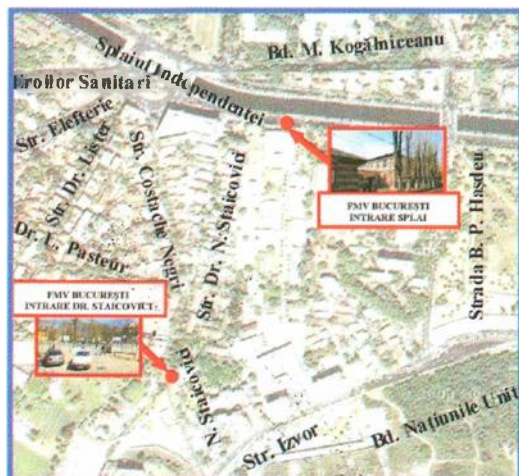
Dacă Lipsaniul și străzile aferente nu sunt tocmai ceea ce ați numi oraș vechi într-o capitală europeană, nu dezarmați. Refugiați-vă în pub-ul *Old City*! Veți gusta ceva din farmecul atmosferei de altă dată, ferindu-vă privirile de aspectul dezolant al multora dintre străzile care alcătuiesc centrul istoric al Bucureștiului. Pubul este situat între Lipsani și Blănari, având două intrări.

Amenajat într-o clădire veche de 100 de ani, pe locul fostului restaurant *Rapsodia*, pub-ul este cel mai mare local din zonă – 750 mp – cu un salon imens proaspăt renovat, o terasă în spate generoasă, pe care cele câteva mese amplasate în fața pub-ului nu o anunță, iar în curând se va deschide la subsol clubul *Old City*, la fel de mare și el.

Meniul este internațional, iar cel care dă tonul aici e chiar maestrul... Pavarotti! Mai exact, un bucătar român care a lucrat mult timp în Italia, îi seamănă mult regretatului tenor

CLINICILE

PROFESIONALISM
DEVOTAMENT
ACCESIBILITATE

Facultății de Medicină Veterinară din București

Clinica Medicală
Clinica de Obstetrică
Clinica Chirurgică
Clinica de Boli Infecțioase
Clinica de Boli Parazitare

Servicii prestate:

Radiologie: 10,30-14,00
Imagistică (ecografie, ecocardiografie, EKG.): 9,00-14,00
Diagnostic de laborator (hematologic și biochimic sanguin): 9,00-12,00
Anatomie patologică și diagnostic necropsic: 9,00-14,00
Dermatologie – O.R.L. (recoltări și prelucrare probe biologice): 9,00-14,00
Stomatologie canină: 9,00-14,00
Patologie exotică: 9,00-14,00
Diagnostic parazitologic: 9,00-14,00
Diagnostic serologic: 9,00-14,00
Serviciul de vaccinări: 9,00-14,00
Cosmetică canină (tuns estetic și în scop terapeutic): zilnic 9,00-14,00

Programul de lucru cu publicul este următorul:

Luni-vineri: 8,00-16,00

Serviciu de gardă

(deservit de cadre didactice și studenți, prin rotație):

Luni-vineri: 16,00-08,00

Sâmbătă-duminică: Non stop

Telefon: 021.410.84.55; Splaiul Independenței, nr. 105; www.fmvb.ro

Ca la fiecare dintre ultimele ediții de până acum, maratonul internațional „Raiffeisen Bank Bucharest City Marathon” ediția 2010 a fost precedat de un minimaraton intitulat „Crosul Vedetelor”. O avanpremieră a marelui maraton de la mijlocul lui octombrie, realizat cu participarea a numeroase vedete sportive și a tuturor bucureștenilor iubitori de mișcare.

text și foto Alice-Claudia Gherman

Crosul Vedetelor din Herăstrău

Crosul Vedetelor s-a desfășurat pe un traseu lung de aproape trei kilometri, cu punctul de start la intrarea Charles de Gaulle din Parcul Herăstrău și cu cel de finis la restaurantul *Bon Ton Palace*, din același parc. Echipați cum se cuvine, cei circa 200 de participanți – cu vârste cuprinse între 95 și cinci ani (Ștefan, fiul canotoarei Georgeta Damian-Andrunache) – au luat startul în jurul orei 10.00. După numai câteva minute, primul participant termina deja

„Crosul Vedetelor a fost un antrenament de promovare și de reamintire pentru a ne înscrie la Bucharest City Marathon, de la mijlocul lunii octombrie. Bucharest City Marathon 2010 este o competiție internațională care include între altele probele clasice de maraton de 42,195 km și de semi-maraton [21,095 km]”, a declarat Oana Năstase, directorul BCM.

cursa, în timp ce grosul plutonului încă mai alerga pe malul lacului Herăstrău. Așa cum o spune și denumirea, *Crosul Vedetelor* a beneficiat de participarea unor personalități sportive care fie au alergat efectiv la cros, fie au venit să susțină *Raiffeisen Bank Bucharest City Marathon* la conferința de presă care a urmat mini-întrecerii. Cea care a dat startul crosului, alergând alături de ceilalți participanți, a fost Valeria Răcilă van Gröningen – inițiatorea și președinta *Raiffeisen Bank Bucharest City Marathon*. „Traseul de astăzi este unul de acomodare, o încălzire pentru maratonul internațional. Au venit să alerge sportivi de performanță, fetele de la *Miss Univers*, dar și oameni obișnuiți. *Crosul Vedetelor* nu este atât o competiție – chiar dacă vom acorda premii primilor cinci câștigători la fete, băieți și copii – cât un manifest pentru mișcarea în aer liber și o invitație adresată tuturor de a se înscrie la *Bucharest City Marathon 2010*”, ne-a declarat dna Valeria Răcilă van Gröningen. Doina Melinte – atletă, campioană olimpică și mondială, președintele Autorității Naționale pentru Sport și Tineret, Andreea Răducan – campioană europeană, olimpică și mondială la gimnastică sportivă și Laura Badea – campioană olimpică și mondială la scrimă, nu au alergat la cursa vedetelor, ci au venit doar să susțină și să promoveze *BCM 2010*. În schimb, Otilia Bădescu – campioană europeană și olimpică la tenis de masă – și canotoarele Doina Ignat și Georgeta Damian-Andrunache – laureate cu aur la patru ediții ale Jocurilor Olimpice – au venit să alerge și să le dea celorlalți un exemplu de viață sănătoasă. Canotoarele au venit însoțite de copiii lor: Andreea (opt ani) și Ștefan (cinci ani). „E prima oară când am participat la un cros, am alergat cu mare drag alături de fiul meu Ștefan. Sportul e viața mea și îndrum lumea și pe copiii noștri să facă mișcare fiindcă numai astfel ne putem menține sănătoși”, ne-a spus după cursă Georgeta Damian-Andrunache.

Câștigătorii crosului nu au fost însă vedetele sportive ci oameni obișnuiți, cărora le place să facă sport. Premiile au fost acordate de sponsorii evenimentului și au constat în echipamente și abonamente la săli de antrenament.

Să zicem că toamna se numără noutățile în domeniu. Camere web Logitech HD, monitorul LCD 225B2, periferice de gaming din seria G și, de ce nu, aparatul de prăjit pâine Philips HD2630.

text Andrei Ioan Dimulescu

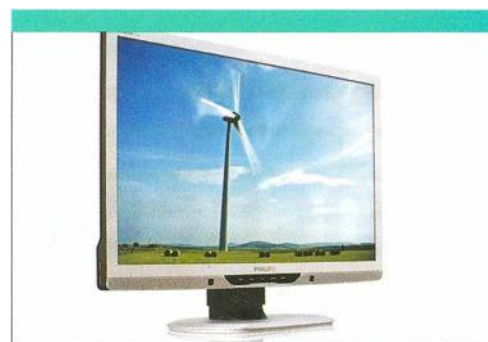
Alo, mă vezi?

Logitech (SIX: LOGN) (NASDAQ: LOGI) a făcut un nou pas în procesul furnizării conținutului video HD utilizatorilor din întreaga lume, dezvoltând o gamă completă de camere web HD. În plus, a fost prezentat și noul Logitech® Vid™ HD, un software simplu și gratuit de apelare video HD. Camera Logitech HD Pro C910 permite apeluri video HD de 720p, înregistrare video Full HD de 1080p, tehnologie Logitech Fluid Crystal™ și posibilitate de upload pe Facebook și YouTube printr-un singur click. Fiecare cameră web Logitech HD încorporează tehnologia Logitech Fluid Crystal care face ca fiecare apel sau înregistrare video să aibă un conținut imagistic cursiv, susținut de culori bogate și vii, similare realității. Camera web Logitech HD Pro C910 va fi disponibilă la un preț recomandat de 99,99 euro. Logitech HD C510 va veni în Europa la un preț recomandat de 49,99 euro. Pentru mai multe informații, accesați www.logitech.com/webcams.

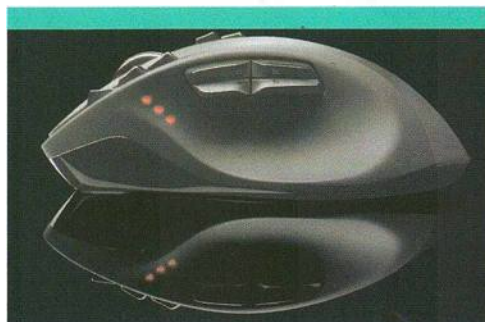
Business inteligent = eco

Philips a anunțat disponibilitatea pe piață a noului monitor LCD 225B2. Așa cum obișnuiește, compania a adus o serie de îmbunătățiri noului produs. Monitorul 225B2 beneficiază de multiple tehnologii încorporate care pot reduce semnificativ consumul de energie, păstrând în același timp și display-ul său tradițional rigid, luminos și ergonomic. Monitorul 225B2 încorporează tehnologia PowerSensor, care poate determina prezența utilizatorului, reducând automat luminozitatea monitorului în momentul plecării acestuia de la birou. PowerSensor-ul Philips transmite și recepționează semnale infraroșu inofensive pentru a determina dacă monitorul este folosit. Prin simpla existență a acestei funcții, costurile de energie sunt reduse

cu până la 70%, iar durata de viață a monitorului este prelungită. Cu ajutorul butonului „Soft-Off”, care introduce monitorul în standby, consumul electric este redus până la 0.1 wați. Regulamentul EPEAT solicită reducerea energiei până la 0.5 wați, iar Philips este primul producător care atinge cota de 0.1 prin uzul tehnologiei SmartPower.

Punctul G

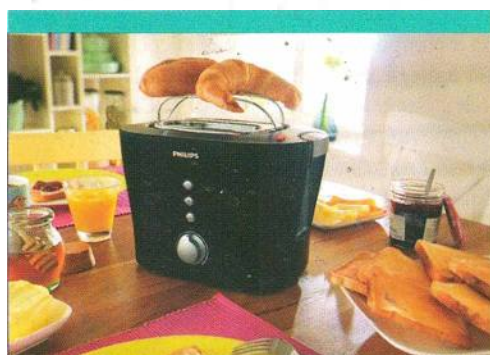
Logitech a lansat trei noi periferice de gaming din seria G, Logitech® Wireless Gaming Headset G930, Logitech® Wireless Gaming

Mouse G700 și Logitech® Gaming Keyboard G510. Noile periferice de gaming, care fac parte din premiata serie G, sunt construite pentru a atinge performanță maximă, eliberându-vă de limitările tehnice și permițându-vă să experimentați la maximum jocurile preferate. Logitech® Wireless Gaming Headset G930 este disponibil la un preț recomandat de 179 de euro. Logitech® Wireless Gaming Mouse G700 va avea un preț recomandat de 99,99 euro. Logitech® Gaming Keyboard G510 va avea un preț recomandat de 99,99 euro.

Produsele din seria G sunt disponibile pe www.logitech.com/g-series și în curând în rețelele marilor distribuitori.

Toastați cu noi

Aparatul de prăjit pâine Philips HD2630 are fante largi cu centrare automată, care permit introducerea feliilor groase sau subțiri și centrarea automată a acestora pentru rumenire uniformă. Aparatul dispune de grilaj integrat pentru încălzirea chiflelor și a cornurilor, tavă glisantă pentru firimituri în vederea unei curățări ușoare și butoane tactile pentru reîncălzire și dezghețare. Pentru protecție

maximă are funcție de ridicare pentru extragerea în siguranță a bucăților mai mici, peretele exterior al prăjitorului de pâine rămâne rece. În plus, are oprire automată de siguranță, în cazul în care se blochează pâinea, și buton de anulare pentru a opri aparatul în orice moment. Acest model este disponibil în două variante de culoare: alb lavandă și negru argintiu. Preț: 157 lei cu TVA.

Bancherii României au pus, în urmă cu ceva ani, de un campionat de fotbal. Care, evident, nu poate fi decât exclusivist. Dar numai din perspectiva participanților. Pentru că, odată ieșiți din vestiare, unde își lasă gulerele albe, bancherii noștri devin „simplici” jucători. Și luptă ca atare...

text Corina Anghel

Și bancherii joacă fotbal, nu-i așa?

Campionatul Bancherilor a devenit, după cinci ediții, cel mai tare campionat fotbalistic exclusivist. Ceea ce te-ar putea duce cu gândul la o competiție domestică, pașnică, în care oameni cu *gulere albe* și părul cărunt își dispută molcom supremația, cu stângăcii (de picior) și mult amatorism, într-o atmosferă de pace și prietenie. În realitate, evenimentul, ajuns în această toamnă la cea de-a 6-a ediție, ascunde fotbal adevărat, jucat cu multă pasiune, dar și cu nervi, tensiune, dramatism și, pe ici pe colo, cu orgolii exacerbate. Principala condiție de participare este apartenența la una dintre băn-

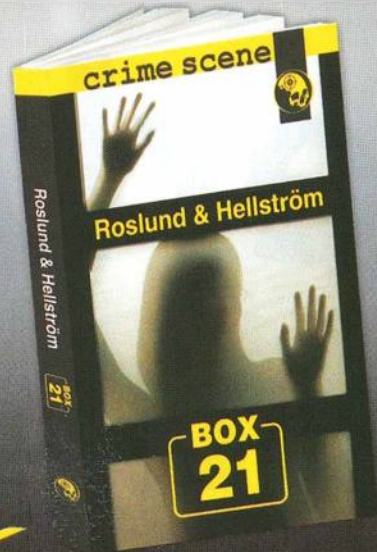
cile care pot alinia la start o echipă de cel puțin șapte fotbaliști. Nu este o competiție de tip „old-boys”. Vârsta medie a combatanților este undeva între 30 și 40 de ani, iar pe terenul de joc și în vestiar nu există funcții.

De-a lungul timpului, peste 20 de bănci și-au format echipe, iar numărul acestora crește de la o ediție la alta. Explicația ar fi că această competiție este cea mai amplă acțiune de socializare a angajaților din sistemul bancar. Totuși, de multe ori, duelurile dintre ei depășesc limita regulamentului. E fotbal! Și toată lumea a observat, dezamăgită, că modelul Ligii 1 este preluat pretutindeni; așa apar momente în care gesturile de pe stadioanele fotbalului românesc se regăsesc și aici. Sunt totuși cazuri izolate. Și sancționate musai!

Cea mai „galonată” echipă este *Credit Europe Bank*, cu oameni foarte pasionați, buni practicanți, energici, dăruți, ușor gălăgioși și care iubesc foarte mult fotbalul. Au câștigat până acum patru ediții, și au pierdut una, devansați de *BRD*, o altă formație disciplinată, ambițioasă și foarte luptătoare, dar care nu participă la actualul sezon. *OTP*-ul vine cu o formație alcătuită în general din manageri din diferite orașe, *Bancpost* are și ea fotbaliști buni, talentați care, deși cu o medie de vârstă puțin mai avansată decât a celorlalți participanți, au compensat de fiecare dată prin experiență. *Citi Bank* face parte din categoria echipelor cu un comportament sportiv exemplar. *BCR*-ul poate deveni un adversar incomod pentru orice formație pe care o întâlnește, deoarece beneficiază de doi-trei jucători de temut. *ING Bank* revine după o pauză prelungită și este interesant de urmărit dacă și cum au schimbat configurația echipei. *Bank of Cyprus* a devenit și ea o obișnuită a competiției, cu un lot bun, care trebuia să lucreze un pic mai mult la relațiile de joc. *Libra Bank*, *Banca Românească* și *Garanti* vin cu echipe noi, în formare, care s-au angrenat într-o cursă grea, dar frumoasă, și care își propun să țină piept echipelor deja consacrate. Campionatul, care se desfășoară timp de aproape o lună, la *Baza Sportivă FC Viitorul*, a început în data de 15 septembrie, iar finala va avea loc pe 10 octombrie. Rezultatele și clasamentele vor fi postate pe site-ul www.evenimentemedia.ro.

RBS a fost surpriza din primăvara trecută și numai lipsa ei de experiență a făcut-o să piardă titlul, în timp ce echipa de la Unicredit Țiriac țintește în fiecare an prezența în careul de ași, cu un lot numeros, cu puține individualități, dar cu o mare forță de grup.

Preț întreg:
~~35 lei~~

Preț redus:
25 lei

Crimescene Publishing

FLACĂRA t...
TRITONIC

Completează formularul de mai jos
și trimite-l la SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand acest roman la prețul de 25 lei

Nume	Prenume	CNP
Strada	Nr.	Bloc
Cod poștal	Localitate	Număr telefon

Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs. Taxele poștale vor fi achitate de cititor, la ridicarea coletului.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

Ofertă specială

NUMAI 80 lei

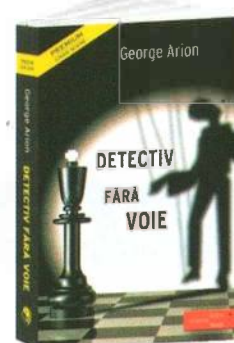
Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul **pe un an** se oferă ca **bonus** un pachet special: **două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
primesc romanul
"DETECTIV FĂRĂ VOIE",
de **GEORGE ARION**,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing
FLACĂRA t...
TRITONIC

FLACĂRA

TALON de ABONARE

Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/224.60.53, persoană de contact Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Derby Numai

DIGI
tv

 031 4004600

LIGA 1 - România • LA LIGA

Plus: Polo • Handbal

-urile Ligii 1 la Digi Sport!

Spania • SERIE A - Italia • PREMIER LEAGUE - Anglia
MotoGP • Gimnastică • Judo • Atletism • Tenis Masculin

www.digisport.ro

ASSECO

ASSECO SEE

IT Solutions for the demanding

- System Integration, Infrastructure, Professional Services, Document Management
- Banking Software
- Mobile Banking & Authentication
- Card Business
- General Business & Telecom

www.asseco-see.com